KEMAL TAHİR

F. M. İKİNCİ İMZASIYLA

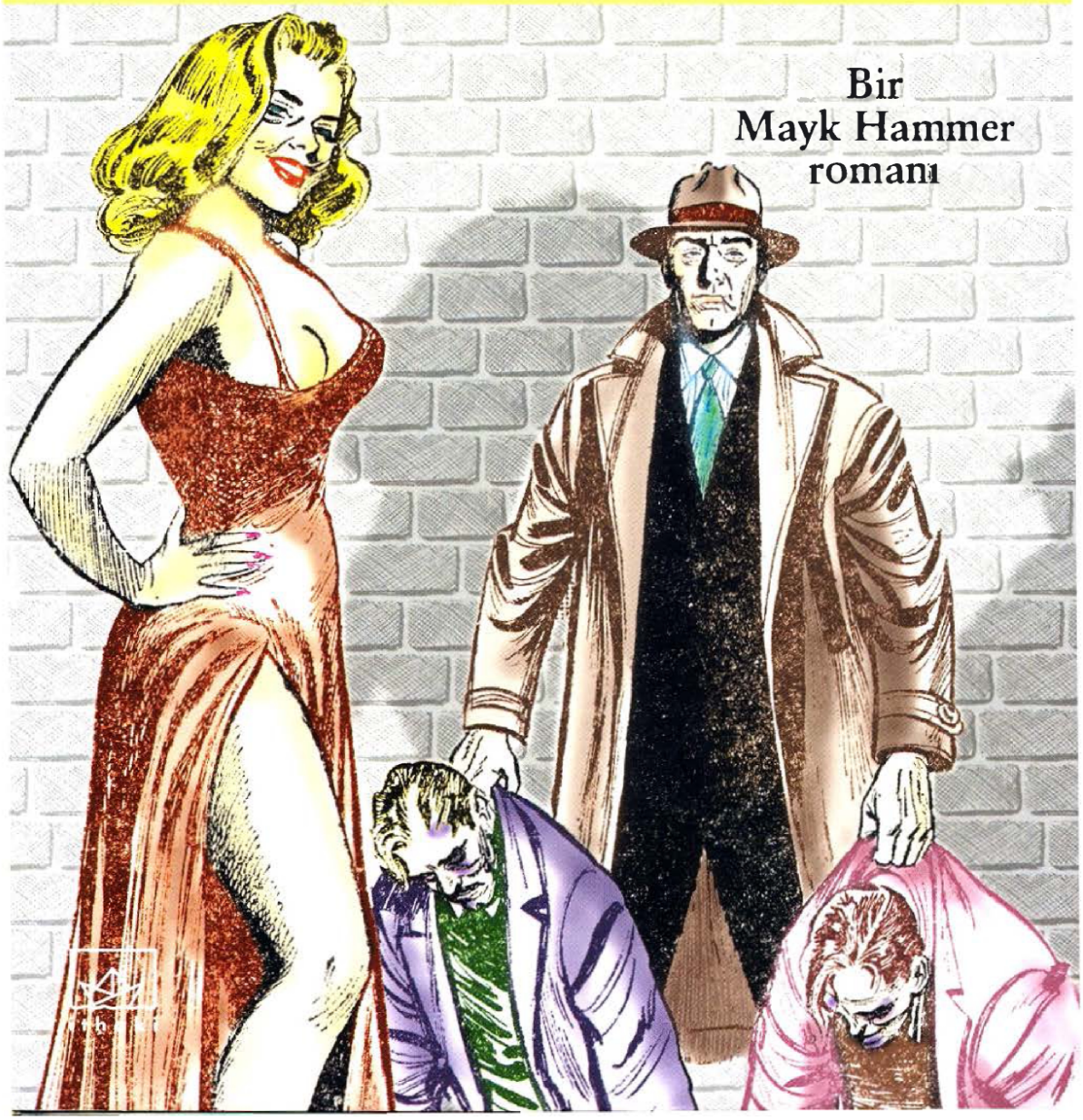
Kıran Kırana

KEMAL TAHİR

F. M. İKİNCİ İMZASIYLA

Kıran Kırana

KEMAL TAHİR

KIRAN KIRANA

— Saçmalıyorsunuz Kora, dedim, zehirli yılanları öldürmek zorunda kalsanız üzülür müsünüz? Düşünsenize bunlar zehirli yılanlardan bin kere daha tehlikeli mahluklar...

— Bilmem ki Mayk, deli olacağım...

Sonra beni kendisine çekerek yalvardı:

— Beni kurtar, Mayk, sen kuvvetli bir erkeksin, ne olur beni kurtar...

Kemal Tahir'in kaleminden, ünlü dedektif Mayk Hammer'ın maceraları...

Düşün ve edebiyat dünyamızın dev ismi Kemal Tahir'in, F. M. İkinci takma adıyla yazdığı özgün Mayk Hammer maceraları yıllar sonra yeniden yayımlanıyor.

Aslından daha iyi olmakla "itham" edilen bu romanları mutlaka okuyun...

Kemal Tahir

(1910-1973)

Asıl adı İsmail Kemalettin Demir olan Kemal Tahir, İstanbul'da dogdu, Gazihasanpaşa Rüştiyesini bitirip girdigi Galatasaray Lisesi'nin ikinci sınıfından ayrılarak öğrenimini yarıda bıraktı. Avukat katipliği, ambar muhasipliği, gazetecilik gibi işlerde çalıştı. 1 938'de, Nazım Hikmetle birlikte yargılandığı Donanma Komutanlığı Mahkemesi'nde on beş yıl hapse mahkum edildi. On iki yıl Çankırı, Çorum, Kırşehir, Malatya cezaevlerinde yattıktan sonra, 1950'de Genel Af Yasası uyarınca serbest kaldı. 1955'ten sonra yayımlamaya başladığı romanlarıyla edebiyatımızın önde gelen yazarlan arasına katıldığı gibi, tarih konusundaki görüşleriyle de düşün hayatımızı etkiledi. 21 Nisan 1973'te, bir kalp krizi sonucunda İstanbul'da öldü,

Kemal Tahir (F. M. ikinci)
Kıran Kırana

Yayıma Hazırlayan: Ömer Türkeş

Ithaki Yayınlan - 431 Edebiyat - 347
ISBN 975-273-238-0

1. Baskı Mart, 2006, İstanbul
© Ithaki, 2006, Istanbul
© F. M. ikinci (Kemal Tahir) - 1955

Bu kitap, Çağlayan Yayınları tarafından 15 Mayıs 1955
yılında yayımlanan kitabın tıpkıbasımıdır.

Bu kitabın telifhakkı Kemal Tahir Vakfı temsilcisi ONK Ajans Ltd. Şti.'den alınmıştır.

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: İbrahim Çeşmecioglu
Sayfa Düzeni Ve Baskıya Hazırlık: Cemile Öz
Kapak, İç Baskı: Idil Matbaacılık
(Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.)
Cilt: Yıldız Mücellit

lthaki Yayınları:
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel:(0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr

Dağıtım:
Çatalçeşme Sok. Yavuz Han 26 Cağaloğlu-lstanbul
Tel: (0212) 512 76 00 Faks: (0212) 519 56 56 ithakidagitim@ıthaki.com.tr

Kemal Tahir

KİRAN KIRANA

Mayk Hammer'ın Maceraları

Yayıma Hazırlayan
Ömer Türkeş

BİRÎNCI KISIM

Merhaba İtoğlu İt!

Sol kolumu her hareket ettirişte Lüger'imin yokluğunu hissederek o Velda'ya küfürü basıyorum. Aynalara gözüm iliştikçe suratım asılıyor. Son moda smokin giymek benim neyime? Biz maskara olursak bu kız ne kazanacak bilmem ki ... Smokini benden habersiz ısmarlamış. Askerlik arkadaşlarımdan genç avukat Dav Spenser, genç avukatlar namına verilen baloya beni ısrarla davet edince fırsatı kaçırmak istemedi. O kadar dayattı ki biz nihayet işte bu kılığa, yani "bir budala penguen" kılığına girdik. "Peki silahsızlığı ne yapalım?" diye can havliyle ümitsiz ümitsiz sordum. "Baloda silaha ne lüzum var? Artık kiliseye de gitsen dövüşeceksin, istemem!" diyerek kaşlarını çattı.

Dav, güzel katibesi Mis Belmon'a demindenberi anlatıyor:

— Sen bu Mayk'ı gördün mü? diyor, ne köpoğlusudur ben bilirim. Okinava gürültüsünde biz bir küçük adaya çıkıyoruz. Ben gene viskiyi çekmişim. Lakin nasıl çekmişim, imanına çekmişim. Bizi avuç içi kadar bir kaya parçasına değil de Japonya'ya çıkarsalar iki üç el bombasıyla bütün Japon ordusunun hakkından geleceğim ... Derken efendim, otların içinden maymun suratlı beş Japon fırlamasın mı? "Bre el bombası!" diyorum da mümkünü yok kancayı çekemiyorum. Herifler beni bitirecekler. Allah göstermesin, heriller beni bir anda ... Derken meleğim bir gürleme duymamla kendimi yüzükoyun yere attım. Bu herif. .. Bu Mayk denilen köpoğlusu ...

Dav viskiyi kafasına dikti. Ben biraz geç kalmıştım. Geldiğim zaman zaten sarhoştu. Şimdi fitil! Dili dolaşıyor. Dili peltekleşmiş de sözlerini

anlamak imkansızlaşmış ...

Üç kere bir kenara çekip beni buraya neden acele çağırdığını sormak istedim. Üç keresinde de etrafına korkuyla bakıp sustu. Daha doğrusu susmadı. Meseleyi açıp açmamakta tereddüt etti. Birinci defasında: "Vaziyet berbat," dedi, "benim hayatım tehlikede oğlum, senin haberin yok!" İkinci defasında, asıl meseleye temas etmek üzere olduğunu gözlerinden anladım. Nedense vazgeçti: "Karı hastalandı apansız," diye içini çekti, "hastalandığından gelemedi. Halbuki seninle tanışmayı pek istiyordu. Nesini tanıyacaksın, köpoğlusunun biri. Sen ömründe hiç köpoğlusu görmedin mi? dedim. İyi demiş miyim?" Başını kederli kederli sallayıp yürüdü. Üçüncü defasında büsbütün cıvıtmıştı. "Nedir?" diye sordum, "Benim burada canım sıkıldı. Basıp gideceğim, derdin ne?" Etrafa gene korkulu gözlerle baktı da, "Sen hayatında bir kere olsun İncil okudun mu?" diye sordu. Belli ki herif sarhoş. Eskidenberi sarhoşluğunun cıvık olduğunu bilirim. Üçüncü dublede gözleri işte böyle kanlanır, güzel suratına kederli bir aptallık gelir. Kadınlara karşı kabalaşır, erkeklerle kavga çıkarır.

Şimdi Amerikan bara dayanmış, gözlerini kısarak etrafa mütecaviz mütecaviz bakıyor. Bütün japon ordularına tek başına kafa tutmaya hazırlandığı ruh içinde bulunduğu muhakkak.

Öteki genç avukatlar da pek başka türlü değiller. Şu halde baro içkiye dayanamıyor.

Numaralar çoktan birbirine karıştı. Son olarak seyredeceğimiz "Soyunan Kadın" oyunu ileriye alınmış olmalı ki orta yerde güzel bir kız nazlı nazlı soyunuyor.

Dav, manzarayı ilk defa görüyormuş gibi hayrete düşmüştü:

— Ne edepsizlik! diye çıkıştı, yakışır mı ama...

Katibesi güzel Mis Belmon, patronunu yatıştırmaya çalışıyordu:

— Rica ederim Mister Spenser... Herkes bize bakıyor.

— Ne demek? Şu kızda zerre kadar akıl var mı Allasen Mayk? Herkes bize bakıyormuş. Ortada bir kadını anadan doğma soyarlarken herkes bize nasıl bakabilirmiş? Hem siz bana baksanıza kuzum! Bu herkes dediğiniz hergele sürüsünün içinde şu herif de var mı?

Ben, işe ciddiyetle kanşmak zamanı geldiğini anladım. Dav, fena dövüşmezdi ama şimdi ayakta duracak takati yoktu. Gözümün önünde yumruklanmasına meydan veremezdim. Durup dururken genç avukatlardan birisiyle çatışmak da aptallık olacaktı.

Kolunu tuttum:

— İstersen çıkalım, dedim, biraz hava alırsın da açılırsın. Malum ya ciddi şeyler konuşacağız. Ben buraya dansetmek için gelmedim.

— Nereye çıkıyoruz? Çıkılır mı iki gözüm? Lafa bak! işte bunu hiç beğenmedim Mayk. .. Sana birisini takdim edeceğim. Ama sakın şu hergeleyi tanıştıracağım zannetme!

Elindeki viski bardağıyla gösterdiği adam da tezgaha dayanmıştı. Küçümseyen bakışlarla dimdik Dav'a bakıyor, kılı kıpırdamıyordu.

Dav, bu bakışların altında rahatsızlık duymuş olmalı ki, doğrudan doğruya harekete geçti:

— Merhaba it oğlu it! dedi.

Adam bardağını kaldırdı, gayet kibar bir gülümsemeyle hafifçe eğildi. Sanki çok sevdiği, çok hürmet ettiği bir dostunu selamlıyordu. Herifin sinir kuvvetine hayran kalmıştım.

Dav bana döndü:

— Sen bu namussuzu tanır mısın? diye sordu.

— Saçmalıyorsun, diye çıkıştım, sesini kes de defolalım!

— Neden? Namussuza namussuz demek Birleşik Amerika topraklarında yasak mı edildi? Bu herif öyle namussuzdur ki. .. Ben bilmez miyim? Emsalsiz namussuzlardan ... Yani bu dünyada namussuzluk tükense, namussuzluğun kıtlığına kıran girse Mülligan denilen bu kerata yeniden icad eder de dünyanın dört bir tarafına ihracata girişir ... Bir de ressam bu hergele ...

Mis Belmon, ümitsiz bir hareketle parmaklarını birbirine geçirdi.

Ben, zıvanadan çıkmış olan Dav'ı bir tarafa bırakarak durup dururken hakarete uğramış adama doğru yürüdüm:

— Özür dilerim, dedim, fazla içti. Eğer kendisini evveldenberi tanıyorsanız...

Adının Mülligan ve zanaatının ressam olduğunu öğrendiğim adam beni tepeden tırnağa süzdü. Güzel erkekti. Soğukkanlılığı hoşuma gitmişti. Üzerinde kadınlar tarafından şımartılmış usta zamparaların güveni vardı. Kalın ve tatlı bir sesle:

— Tanırım, dedi, boyundan büyük işlere giren serserenin biri. ..

— Ayıkken şeker gibidir.

— Serserinin şeker gibisi olmaz.

Etrafımıza birkaç kişi toplanmıştı. "Özür dilerim" diye söze başladığıma pişman olmuştum. Herif aynı mesut ve rahat gülürsemesiyle:

— Serserinin dostu olmak güç mesele, dedi, "kiminle görüştüğünü söyle, nasıl adam olduğunu söyleyelim" derler ki doğrudur.

Müthiş bir öfkenin yüreğimde patlayıp iki çatal olduğunu, bu çatallardan birinin, ensemdeki damarları şişirerek beynime doğru çıktığını, diğer çatalın gene ikiye bölünerek yumruklarıma doğru indiğini hissettim.

Bu pis ağzı dağıtıp dağıtmamayı düşünürken Dav arkamdan bağırdı:

— Nasılmış Mayk, haksız mıymışım? İt oğlu it sözü doğru değil mi?

Hışımla döndüm. Tanımadığım bir herifi yumruklamaktansa ortalığı cıvık sarhoşluğuyla karıştıran bu münasebetsizi tartaklamak daha doğru olacaktı.

— Sen susar mısın bakalım? diye bir adım attım.

Birdenbire beynimin sol tarafında korkunç bir patlama oldu.

Sanki tavan başıma yıkıldı. Arkadaşımın ağzı çarpılmış sarhoş suratı birden karardı.

Yüzükoyun yere devrildiğimi hatırlıyorum ama burnumun döşemeye çarptığını hatırlamıyorum. Bayılmışım.

* * *

Gözlerimi açtığım zaman evvela hiçbir şey göremedim. Yavaş yavaş ışıklar açıldı. Aynı yavaşlıkla başımın altındaki gergin bacağın ve alnını ovuşturan yumuşak kadın elinin sakinleştirici mevcudiyetini duydum. Uzaktan uzağa bir keman inliyor,' arada sırada davul temposu geliyordu.

Kızın yüzünü seçmeye çalıştım. Dalgalı sarı saçlarında elmas parıltıları var. Bunu bir yerde gördüm. Bu kız yabancı sayılmaz. Hele gayret! Hele yavrum biraz gayret! Aklını başına devşir Mayk! Nihayet Davın güzel katibesi Mis Belmon'u tanıdım. tik aklıma gelen şey: "Merhaba, it oğlu it!" sözü oldu. Kendimi tutmasam kahkahayı basacağım. Kız:

— Çok şükür aklınız başınıza geldi Mister Hammer! dedi.

— Nerede bizim tosunlar?

— Tosunlar mı?

— Yani Dav'la meşhur ressam efendi? ..

— Ressam savuştu. Dav şurada yatıyor.

— Sızdı mı?

— Sızdı. Kapıda duran bir garsona seslendi: Lütfen bir viski ... Tavan yeniden fır dönmeye başladığı için gözlerimi yumdum.

Getirilecek viskiyi uslu uslu bekledim.

Galiba bizi bir küçük salona almışlar. Dav karşıdaki kanepede leş gibi yattığına göre, biz balo halkından uzaklaştırılmışız.

— Savuştu öyle mi? diye sordum, saçma bir şey! Cehenneme gitse elimden kurtulamaz.

— Rica ederim Mister Hammer, yeniden başlamayın.

Yeniden başlamayayım mı? Bu lafın manasını anlayabilmek gayretiyle davranıp oturdum. Gözlerimi kırpıştırarak:

— Neyle vurdu, gördünüz mü? diye sordum.

— Yumrukla ...

— Olamaz. Ne haddine!

— Ben iyice gördüm. Elinde başka bir şey yoktu.

— Farkedememişsiniz. Mutlaka muştayla vurmuştur.

— Değil. Tanıyanlar yumruğunun çok sert olduğunu söylediler.

— Ressamın yumruğu mu? Tuhaf doğrusu, çok tuhaf!

— Neden?

— Tuhaf da ondan ... Hem tuhaf, hem de iyi ...

— Anlayamadım?

— lyiligi şurada: Suratını dağıttığım zaman "Ömründe fırçadan başka bir şey kullanmamış herifi tepelemek de marifet mi?" demezler.

— Bütün kabahat bizim patronda... Düpedüz kavga çıkardı. Herif de sahiden it oglu itmiş. Kancıkça arkadan hücum etti. Halbuki siz isteseydiniz ağzını kırardınız.

"İt oğlu it", "kancıkça" kelimelerini bu kalın dudaklı güzel ağızdan dinlemek pek hoştu. Ne halt ettiğimi pek bilmeden kızı apansız kucakladım. Sıkı sıkıya öptüm. Kendisini kurtarmak için biraz çabaladı. Bu suretle gögsüme büsbütün yaslanmış kendisini koyuvermiş oldu.

Horlamaya başlayan pis sarhoşun iki adım berisinde öcümü almaya hemen girişmiş olduğum için yüreğim sevinçle kabardı.

Garsonun getirdiği viskiyi bir yudumda içtim.

Ressam savuşmakla çok iyi etmişti. Burada bulunsaydı kulaktozuma apansız yapıştırdığı yumruğu faiziyle beraber iade ederdim ama bu hareket intikamımı almaya yetmezdi.

Yarın ola hayır ola! Güzelce- giderim. Atölyesine şeref veririm. Tatlı tatlı konuşuruz. Fırçasından hoşlanırsam portremi ısmarlamam ihtimali bile yüz gösterir. lnsan pek farkına varmıyor ama, bu dünyada ihtiyarlamak diye bir kepazelik de mevcut. Yakışıklı devrimizde portremizi boyatalım ki haydut kurşunlarından aman bulup ihtiyarlarsak "Hey gibi günler hey!" diye tasvirimize bakarak iç çekerim.

Kendi kendime gülmeye başlamışım.

Kız buna çok şaştı:

— Deli misiniz? diye çıkıştı.

— Neden meleğim? Seni öptüğüm için mi? Asıl öpmeseydim deli sayılırdım. Bana iyilik ettin, şefkat gösterdin. Kadınlara karşı minnet borcumu öperek ödemek âdetimdir. Erkeklere karşı borçlarımı da huyum kurusun, yumruk veya kurşunla kapatırım.

Kalktım. Bacaklarımın üzerinde ileri geri sallanarak muvazene-. mi bulmaya çalıştım. Bu güç işi becerdikten sonra:

— Haydi yavrum, dedim, balodan boyumuzun ölçüsünü aldık. Şu leşi evine bırakalım da karşılıklı iki kadeh içelim, aklımız başımıza gelsin...

— Siz sahiden delirmişsiniz. Bu saatten sonra mı?'

Saate baktım. Tam on iki.

— Ancak ölüler on ikide yatarlar, diye sırıttım, siz hele gelin ki...

Dav'ı otomobile kadar garsonlar taşıdılar.

. Evinin önüne geldiğimiz zaman kolunu boynuma atarak sırtladım.

70'inci avönüde, bahçe içinde bir küçük köşkte oturuyordu . Başımı belaya sokan herifi parmaklıkların dibine yatırdım. Zili çalıp otomobile döndüm. Mis Belmon:

— Olmaz, böyle meydanda bırakamayız, imkanı yok! diye itiraz etmek istedi ama kulak asmadım.. Gaza bastım.

* * *

Tablodaki hafif ışık Mis Belmon'un güzel yüzüne kızıl gölgeler halinde vuruyordu.

Sürati kestim. Bir sigara yakıp uzattım. Yüzüme baygın baygın baktı.

— Beni eve bıraksanız Mister Hammer, dedi, kendimi tehlikede hissediyorum.

— Kime karşı?

— Size tabii...

— Asıl ben kendimi tehlikede hissediyorum. Bir kere yumruk sersemiyim. Sonra da öfkelendim. Öfkeyle sersemlik bir araya gelince erkek kısmı âşık bile olur.

— Bir kere gördüğü kıza mı?

— Elbette... "Aşkın gözü kör" derler. Yalan. Bilakis aşkın gözü sarı ekin tarlasında yürüyen san karıncayı gece karanlığında olsa görüyor. Hele böyle tatlı mayıs geceleri...

Derin derin nefes aldım. New York'a yaz birdenbire bastırır. Kış bir de bakarsınız sürekli yağmurlarla çamurlaşmış, arkadan dayar nılmaz bir güneş her şeyi kurutmuş. Betonlar bir kere tutuşursa sıcaklık gökten yere mi iniyor, yoksa kızgın betonlan çatlatarak yerden göğe doğru mu yükseliyor anlaşılmaz.

— Dav'ın beni niçin aradığını biliyor musunuz.

— Hayır.

— Gönderdiği mektubu siz yazmadınız mı?

— Hayır, Mektup mu yolladı?

— Davetiyeyle beraber bir de küçük tezkere yazmış. "İki elin kanda olsa bu baloya gel!" diyordu. Birisiyle tanışacakmışız. Bu birisinin kim olduğunu da bilmiyor musunuz?

— Bilmiyorum.

— Bizi tepeleyen yakışıklı ressam neyin nesi? Dav'ın bu herifle alıp veremediği ne?

Kız bu sefer suali duymamış gibi sustu. Sükut lüzumundan fazla uzayınca:

— Alıp veremediği mi? diye vakit kazanmak için tekrarladı, vallahi bilmem... Ressam da askerlik arkadaşıymış. Önceleri pek sevişiyorlardı. Sık sık buluşup beraber içtiklerini gayet iyi biliyorum.

— Sonra dostluklarına nazar mı değidi?

— Öyle bir şey... Sonra nazara geldiler galiba... Ressam bir iki kere telefonla aradı, Mister Spenser büroda olduğu halde yok dedirtti.

— Dav o zamandanberi mi huysuzlaştı meleğim?

— Evet.

Boş atmış, dolu tutmuştum. Kız ağzından kaçan “evet" kelimesine pişman olmuş gibi sözü değiştirmek gayretiyle:

— Dav sizi çok seviyor Mister Hammer, dedi, sahiden seviyor. Hele sarhoş olunca hep sizden konuşuyor. Harp hatıralarında hep siz varsınız. O kadar ki ben sizi görmeden evvel de tanıyordum. Hem de etraflıca...

— Sarhoş lakırdısına pek kulak asmayacaksınız. Methetse de makbul değil.

— Dav iki kere hayatını kurtardığınızı söyledi. Siz müthiş dövüşürmüşsünüz. japon cephesindeki kıtalar arasına nam salmışsınız. Ressam da sizi tanıyor.

— Atmış namussuz! Ben onu hiç tanımıyorum.

— Bir arada bulunmamışsınız ama maceralarınızı duymuş. Galiba arkadan hücum etmesi de cesaretinden değil, sizden korktuğundan...

Gözlerimi kısarak yüzüne baktım. Kötü kötü sırıttım:

— Tesellinin hiçbir çeşidini sevmem şekerim, dedim, teselli uğradığı hakareti yalayıp yutanlara verilecek müshil ilacıdır. Ben yediğim yumrukları bugüne kadar suratımda olsun, midemde olsun uzun zaman taşımadım. Meraklanma!

— Neden teselli edecek mişim? Doğrusunu söylüyorum. Nasıl düşünüyorsam, nasıl hissediyorsam öyle...

— Mersi canım! Şaka ettim. Hepimiz sırasında teselliye muhtacız. Çünkü her insan sırasında aptaldır. Ben de insanların en aptallarından sayılırım.

— Yakışıklı bir aptalsınız Mayk...

— Sakın üzerimdeki siyah çamura aldanma! Traşım bir parmak olduğu zaman görsen on günlük yola kaçarsın.

Kız elini uzattı, dudaklarımı toplayıp sıktı, sonra ağzına götürüp avcunu öptü.

8’inci avönüde olduğumuzu farkedince Gronviç avönüye saptım, sonra 62'nci sokağın köşesini kıvrıldım. Bir küçük meyhanenin önünde durdum.

Tahmin ettiğim gibi içerde kimsecikler yoktu. Tezgahta tek gözlü Bil her zamanki gibi bir spor gazetesinde haftaya yapılacak at yarışlarında kazanacak hayvanı tahmine çalışıyordu.

— Bu sefer Kontes’e oyna! diye seslendim, Kontes’ten şaşma Bil... Hem körpe, hem istekli...

— Vay siz misiniz Mister Hammer? Bu saatte hangi rüzgar attı sizi?

— lşte bu rüzgar!

Bil tek gözünü İngilizlerin meşhur amirali Mister Neslon’un dürbünü gibi ayarlayarak kızı bir an ölçüp biçti. Damağını şaklatarak:

— Atar tabii, dedi, isterse yalnız sizi değil bütün New York’u siler süpürür...

— Şuna afet desene...

— Evet, sanşın afet ... Ne emredersiniz Mis?

Belmon’un cevap vermesine meydan bırakmadım:

— Ayıp ettin Bil, dedim, bu yavruda soğuk süt içecek avanak hali var mı? Benim kız sabah kahvaltısını bile viski ile yapıyor.

— Ağzının tadını bilene kurban olayım Mister Hammer. .. Ayakta mı, oturarak mı?..

— Bana kalırsa şöyle rabıtalıca uzanarak diyorum ama, kızın henüz aklı yatmadı. Şuraya yerleşelim ki... Ben lazım gelen dilleri dökeyim... Sonrasına Allah kerim...

Mis Belmon:

— Edepsizlik ediyorsunuz, diye somurttu, düpedüz hayasızlık bu...

Bil viski tepsisini getirdi. Beni tepeden tırnağa süzerek:

— Hususi hafiyeler için üniforma icat olunmuş diye duymuştum, dedi, mecburi giyecekmişsiniz. Sakın bu sırtınızdaki maskaralık ..

— Değil iki gözüm... Biz balodan geliyoruz!

— lşte Matmazel, kendiniz görüyorsunuz: Kısacık bir lafta iki tane büyük yalan. Bir kere bana “iki gözüm" denmez. Balolar derseniz bu saatten sonra başlarmış.

— Bizimki bitti bile... Hem de iyi bitti.

— lyi bittiği meydanda... Soda yeter mi?

— Yeter! Sen dediğim gibi Kontes’ten şaşma! Tam kan ingiliz. İngiliz kontesleri biraz soğukça görünseler de süvarilerini bulunca açılırlar. Bir kişnemeleri vardır ki tadına doyulmaz.

Bil başını sallayarak yerine gitti. Gazeteyi yeniden açtı.

Mis Belmon:

— Siz herkesi tanıyor musunuz böyle? diye sordu.

— Evet, maalesef herkesi tanıyorum da asıl tanınması lazım gelenlerden haberim yok.

— Mesela?

— Meselası kalmış mı ruhum, mesela siz...

* * *

Bu esnada kapıdan içeriye birisi girdi. Ben maalesef bu birisini de tanıyordum. Kısaca Jig derler, pis bir herif. .. Jig, jigolodan kısaltma bir söz: Başkası olsa sinirlenir. Bu namussuza gelince: Zanaata on üç yaşında başladığıyla övündüğünü bilmeyen yok. Şimdi belki kırkına merdiven dayamıştır, hala işi bırakmadı. Her zaman böyle iki dirhem bir çekirdek giyinir. Her zaman böyle baygın baygın bakar. Bu yaşta muhtelif sınıflara mensup dört beş azgın kadını bir arada idare ettiği söyleniyor. Ayrıca her tarakta bezi vardır. Ucuz atlatacağına aklı yattı mı adam öldürmekten bile çekinmez. Yanında para ile damızlık erkek gezdirmekten utanmayan salon

karılarından birisiyle beraber bulunmamasına şaştım. Ayrıca kadını bol olmayan yerlerde bir dakika duramadığını da bilirim. Şöyle kapıdan bir bakar da savuşur. Demek Bil'e bir şey soracak

Bunları süratle zihnimden geçirirken herif bizi doğrulayıp üstümüze gelmez mi?

Sallantılı yürüyüşünü, adımlarındaki gaddar sessizliği, umumiyetle vücudunun dişi pars çevikliğini görseniz mideniz bulanır. Beni şahsen tanımadığı için büsbütün kendisinden emin, büsbütün küstah ...

iki parmağını yeşil şapkasının. dar kenarına götürerek beni sözüm ona selamladı. Bu da Jig'e mahsus bir numara ... "Ben katiyen kavga adamı değilim, kibarlığı, nezaketi bir vakit terketmem!" diye övündüğünü bilmeyen yoktur.

Aklınca selamı bize veriyor. Mavi ışıltılarla parlayan ipekli elbisesi iri sineklerin mide bulandıran iğrenç temasını hatırlattığı için irkildim.

— Pardon Mister. .. diye yayvan yayvan konuştu, rahatsız ettiğim için affınızı dilerim.

— Beni mi? Hayır, neden?

— Matmazel'le bir dakika görüşmek isterim.

— Matmazel'le mi?

Karnıma iki kurşun yesem bu kadar şaşmazdım. Demek bizim afetin böyle heriflerle de alış verişi varmış. Biz neredeyiz, Matmazel neredeymiş? Yahu bu cenabet New York'ta pisliğe sürülmemiş körpe yavruya hasret mi gideceğiz biz?

Gözlerimi kısarak Matmazel'e döndüm.

Dur hele Mayk oğlum, hele biraz dur ki. .. işin içinde bir iş olsa gerek ... Kızın beti benzi kül kesilmiş. Korkudan ölecek neredeyse... Peki!..

Jig, reverans yaptı:

— Bir dakika benimle gelir misiniz Matmazel? dedi, görüşmemiz gayet kısa sürecek. lyi niyet göstermeniz şartıyla tabii... iyi niyet iyidir.

Herif bizi erkekten değil, insandan bile saymıyor. Sanki bir Matmazel'in kucağında oturan bir kedi yavrusuyuz. Altın dişleriyle bir sırıtıyor ki, sade böyle sırıttığı için ben bu namussuzu eşek sudan gelinceye kadar döverim.

Mis Belmon kolumu sımsıkı tutarak:

— istemiyorum! diye adeta inledi, istemiyorum...

Hayretle baktım:

— istemiyor musunuz?

— Beni koruyun rica ederim.

Herife aşağıdan yukarıya bakarak kıza sordum:

— Tanışmıyorsunuz demek?

Kızın yerine Jig cevap verdi:

— Hayır, şimdiye kadar müşerref olamadık.

— Ya şimdi?

— Şimdi icap etti. Lütfen vakit geçirmeyelim Matmazel... Geliniz. Birkaç dakikadan sonra tekrar dönersiniz.

— İstemiyorum, hayır istemiyorum.

— Duydunuz ya Mister, dedim, istemiyorlar.

— Hata ediyorlar Mister, gayet vahim bir hata...

— Neymiş? Meseleyi bir anlasak. ..

Sol dirseğiyle sol koltuk altındaki kabarıklığı kabadayıca öne aldı:

— Anlamanızı hiç tavsiye etmem Mister, dedi, anlamanızı sahiden tavsiye etmem.

Sesinde yaramaz çocuğunu paylayan soğukkanlı bir anne edası vardı.

Gene öfkem.midemden itibaren bir okyanus hortumu gibi yükseliyor, içimde ne var ne yoksa kavrayıp döne döne tepeme doğru çıkıyordu.

Bereket tam bu esnada mahallenin resmi polisi içeri girdi. Orta yerde durdu. Kasketini ensesine devirip bizim masaya bir müddet baktı. Sonra

Bil'e göz kırparak:

— Dükkanda kimsecikler kalmamış Bil, dedi, sen bu gidişle sermayeyi kediye yükleteceksin oğlum...

Bil, kuruduğu anlaşılan gırtlağını yutkunarak zorla temizledikten sonra:

— Öyle olacak Sam, dedi, bir viski içer misin?

— Sorduğun şeye bak... Doldur bakalım.

Polis tezgaha doğru yürüdü. jig bu gelişten pek fazla rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Bizi gene iki parmağıyla selamladı:

— Mersi Matmazel! Mersi oğlum! dedi.

Salınışlı yürüyüşüyle çıkıp gitti. "Oğlum!" dediği de kim? Sakın bana söylemiş olmasın?

İnsanları sırtından kurşunlamak arzusuna ömrümde çok az kapılmışımdır. Bu hissin en şiddetlisini o anda duydum. Şu namussuzu benden sormamaklar, sevgili Lüger'im de şimdi üstümde olmalı, geniş omuzlarının tam ortasına, bel kemiğinin dördüncü boğumu üzerine peşpeşe tam dört kurşun yerleştirmeliyim. Yüzükoyun yere devrildikten sonra da...

Kıza hışımla döndüm:

— Sahiden bu herifi tanımıyor musunuz?

— Vallahi tanımıyorum.' Nereden tanıyabilirim?

— Öyleyse senden ne istiyor.

— Bilmem. Çok korktum Mayk. .. Ben böyle heriflerden eskidenberi çok korkarım. Herif nasıl? Pis bir şey! Berbat... Bu herif muhakkak hergelenin biridir. Sen tanıyor musun.

— Uzaktan birkaç kere gördüm.

— Benden ne istiyor? Deli olacağım...

— Yazıhanenize filan gelmiş değil ya?..

— Hayır, hiç görmedim.

— Tuhaf. .. Çok tuhaf. .. Neyse şekerim aldırma! İç şunu! Keyfine bak. En geç yarın akşama kadar ben meseleyi öğrenirim. Sakın korkayım filan deme, kızarım haa... Çok içerlerim. Böyle itler senin kılına dokunamazlar. Sen öyle mi belledin...

Kart jigolonun meydan polisinden ürkmesi hoşuma gitmiş olacak ki birdenbire kabaran öfkem aynı hızla dağılmıştı. Bu hal kıza da sirayet etmiş olmalı, sakinleşti. Yüzüme tatlı tatlı bakarak:

— Sağ ol Mayk, dedi, insan sana güveniyor. Rahatladım şimdicik. .. Beni zorla kaldırmak isteseydi çenesini kırardın değil mi?

— Bırak şimdi bunları, içelim de keyfimize bakalım...

Viskileri yuvarladık.

Polis de yumruğuyla dudaklarını sıvazlayarak çıkıp gitti.

Bil ikinci viskileri getirince sordu:

— Jig'in alıp veremediği ne?

— Bilmem.

— Bilmem olmaz. Bir sebebi vardır. Sen benden alasını bilirsin, bu herif sebepsiz yere bumunu çekmez.

— Şimdi kiminle beraber çalışıyor.

Bil etrafına bakındı. Masaya doğru eğildi. Sesini alçaltarak:

— O'Grandi hesabına galiba, dedi, yahut da Mister Griff hesabına ...

— Griffi anladık. O'Grandi neyin nesi?

— Eskilerden... Çok eskilerden..? Şikago'nun bile en eskilerinden..

— Adını şimdiye kadar hiç duymadığıma göre çok kurnaz bir serseri olmalı?

— Al Kapon'dan daha yamandır. Adının bir kere bile gazetelere düşmediğiyle övünür.

— Şimdi neyle meşgul?

— Emekli... Yani işten çekilmiş ...

— jig’i hâlâ kullandığına bakılırsa işten çekildiğine pek inanılmaz.

— Artık orasını bilmem. Kendini kolla!

Bil “kendini kolla" sözünü kızı ürkütmemek için Okya.nus'ta dövüşen ordunun kullandığı argoyla söylemişti.

Ben keyifle güldüm:

. — Öyle olacak, dedim, bizi başka birilerine benzetti. Sonra da yanlışlığı anlayıp savuştu.

— Yanlışlığı anlamasaydı savuşmazdı. Doğru Mister Hammer...

Matmazel Belmon bu laflara hemen kanmış, hemen keyiflenmiştL Dizimi dizlerinin arasına sıkıştırarak:

— Ne hoş adam bu meyhaneci, dedi, bayıldım.

— Hoştur, pek hoştur.

— Benim başım dönüyor. Korkudan mı dersin Mayk?

— Korkudan olamaz. Benim yanımda korkarsan vallahi küserim.

Bardağını kaldırdı. Büyük bir yudum içti, Yanağına düşen bir tutam saçı çapkınca geri itti. Yüzüme baygın baygın baktı. Sonra elimi tutarak masanın altına çekti. Dizinin üstüne koydu. Dudakları dudaklanmdan birkaç santim mesafede, sıcak nefesiyle yüzümü okşayarak mırıldandı:

— Bir hoşsun ki şimdi... Bana böyle istekle bakarken bilsen ne hoş erkeksin...

Sırtımda ürpermeler dolaştı. Tatlı bir yorgunlukla gerinmek hisleri duydum. Asıl bu kız gayet hoştu. Gayet kolay razı olanlar gibi davrandığı halde aksine çok çetin kadınlardan birisiyle karşı karşıya bulunduğunuzu anlıyordunuz. Sadece keyfi için yatan, bu işi yaparken ufak büyük hiçbir maddi menfaat düşünmeyen kadınlardan biri... Hem çok güzel, hem oldukça akıllı. Bu sebeple kendisine güveniyor. Siz de merhamet hissi duymuyorsunuz. Sevişmenin en tatlısı da zaten böyle olur: Dolu dizgin... Rabıtalı ... Ağız tadıyla...

“Birer tek daha atalım da gidip başımızın çaresine bakalım!" diye düşünürken bu sefer içeriye iki kişi girdi. Gözlerimi kısarak irkildim.

* * *

Hayırdır inşallah! New York'un ne kadar sayılı hergelesi varsa bu gece bizim Bil'in dükkanına üşüşüyor yahu! Serçe sürüleri gibi buraya kümeleniyor.

İşte meşhur katillerden imansız lakabıyla maruf Mom, arkasında da Kambur Vik... İkisi de kapı gibi birer haydut. Birisi ağır siklette boksör eskisi, öteki panayırlarda pankras tutan ayı ...

Koca dükkanı şimdiden doldurdular da taşırdılar... Bakalım dertleri ne? Sakın bunlar da bizim Matmazel'le iki laf etmek istemesinler?

Ben içimden böyle sorarken buna zerre kadar ihtimal vermediğimden aklımca alay ediyordum. Herifler gene üstümüze gelmesinler mi?

Suratlan bir karış. Gözleri fena... Gözlerindeki uykulu katil bakışlarını görseniz damarlarınız donar. Kız işi sezerek kolumun altına girmeye çalıştı. Cilvenin sırası olmadığı için buna meydan vermedim. Bir silkinişte kendimi kurtardım.

Mom, goril göğsünü şişirdi. Kollarının halat gibi adaleleri neredeyse ceketi yırtacak. Şapkasını afili bir halle ensesine devirmiş. Boksta yumruk yemekten yamyassı burnundan hım hım konuşarak:

— Sıçra bakalım kız, diye homurdandı, düş bakalım önümüze...

Bu reziller ya üzerimde silah olmadığını katiyetle biliyorlar, yahut beni şahsen tanımıyorlar. Nitekim ikinci ihtimalin doğruluğunu meydana çıktı.

Vik, güreşlerde lahana göbeğine dönmüş kocaman kulağını şımarık şımarık çekiştirerek

— Avukat mısın, ne karın ağrısısın, dedi, sakın araya gireyim deme, seni solucan gibi ezerim.

Bereket versin Mis Belmon, sanki öğretmişim gibi sıçrayıp ayağa kalktı. Ben de ona uydum.

Heriflerin namını duymuştum. Kalıplar, kıyafetleri hantal görünürmüş ama silah çekmekte, birinin karnına kurşunları gömmekte pire gibiymişler.

Haydi birisini gafil avlayıp bir yumrukta devireyim, ötekisi işimi derhal bitirecek... Peki ama bu reziller bizim- küçükten ne isterler be birader? Bu kız avukat katibesi mi, gangsterlerin elebaşılarından mı?

— Affedersiniz efendiler, dedim, ben avukatım! Kanuna karşı boynum kıldan incedir. Siz galiba sivil polis olacaksınız. Eğer Matmazelin polislik bir işi varsa alın götürün.

Kız dehşetle inledi. Mom keyifle sırttı. Ben ömründe çok haydut suratı ve bu suratlarda keyifli sırıtışlar gördüm. Bu kadar pisine, bu kadar iğrencine, bu kadar mide bulandıranına hiç rastlamadım. Aptal herif, bu dünyada kendisinden daha aptal birinin bulunduğunu hiç düşünmemiş olmalı ki, apansız rastlayınca pek sevindi, sefasından yılıştı. Bu yılışıklık saniyeden saniyeye artıyordu.

— İyi bildin tosunum, dedi, biz sivil polisiz. Ferasetli adamları severim. Nasıl da anladı değil mi Vik?

Vik sadece homurdandı. Öyle kalın kafalıydı ki doğdu doğalı hiçbir şeyden hiçbir şey anlamadığına yemin etse başı ağrımaz.

— Lütfen beylik silahınızı gösterin de bana büsbütün kanaat gelsin polis efendi, dedim, o zaman isterseniz hep beraber gideriz, isterseniz Matmazel'i alır götürürsünüz.

Mom kabadayı bir hareketle ceketinin önünü açtı. Koltuk altındaki kocaman şişhaneyi gösterdi iki işi aynı anda yaptım. Sol yumruğumu ağzının ortasına patlatırken silahı çekip aldım. Koca vücut dinamitlenmiş çam gövdesi gibi yere yıkılırken arkadaşına çarpmış, sendeleterek işimi kolaylaştırmıştı. Elimdeki kiloluk demir külçesini hayvanın şaşkın suratına hınçla vurdum. Boğuk bir inilti koyuverdi. Patlayan surat bir anda kıpkırmızı kana boyandı

Döşemeye serilen iki namussuzu ne kadar tekmelediğimi pek hatırlamıyorum. Soluk soluğa durduğum zaman ikisi de insanlıktan çıkmış, birer domuz leşine dönmüşlerdi. Kanamadık, morarmadık yerleri kalmamıştı.

Manzarayı duvara dayanarak elleri yanaklarında seyreden kıza zorla gülümsedim. Tezgahın arkasında gözlerini keyifle süzen Bil'e döndüm:

— Canını sıkarlarsa hesaplarını görürüm. Bunu böylece söylersin, dedim, biz gidiyoruz. Mersi Bil.

Tezgahın üstüne birkaç banknot bıraktım.

Silahı,Japon cephesinde yaptığım gibi karnımın üstüne soktum. Kızın kolunu tutarak:

— Haydi şekerim, dedim, biraz daha beklersek seni götürmeye birkaç takım daha gelecek anlaşılan... Vaktiyle gidelim.

Meyhaneden çıktık. Otomobilimin hemen arkasında siyah bir araba duruyordu. Şoför filan bulunmadığına göre içerde baygın bıraktığım heriflere ait olmalıydı.

Motora birkaç kurşun sıkmak aklımdan geçti. Sakin sokağı velveleye vermekten başka bir işe yaramayacağını düşünerek vazgeçtim. Hâlâ titreyen kızı yanıma oturttum. Freni boşaltıp kontak anahtarını çevirdim.

* * *

Kız, dişlerimin arasından koyu koyu küfrettiğimi duyuncaya kadar dimdik önüne bakıyordu. Homurtularımdan adeta ürktü, uykudan uyanır gibi titreyerek kendine geldi. Kolunu koluma sımsıkı geçirdi:

— Mersi Mayk, diye' fısıldadı, sen olmasaydın ne yapardım. Bunlar benden ne istiyorlar kuzum.

— Bunların kimden, hangi zaman, ne istedikleri hiç belli değildir. Senden ne istediklerini yakında anlarız. Fikrimi sorarsan bunlar senden değil, bizim Dav'dan bir şey istiyorlar.

— Dav'dan ne isteyebilirler? Aklım almıyor.,

— Yarın hepsini anlayacağız.

— Müthişsin Mayk, korkunç derecede güzeldin. Aslanların avlarına nasıl saldırdıklarını görmedim ama herhalde böyle atıldıklarını zannederim. Müthiştin.

Memesini omzuma bastırarak sokuldu, tertemiz kokusunu lezzetle duydum. Kulağımın altını hafifçe öptü:

— Mersi Mayk, dedi, bunu hiç unutmayacağım...

— Adresi söylesen daha iyi edersin: Biraz daha uğraşırsan dükkanlardan birisine gireceğiz. .

— Dokuzuncu-avönü Chelsea Park'ın karşısında Hudson nehrine yakın oturuyorum, 29'uncu sokakta ..

Rüzgar değişmiş şehrin bu kısmını leş kokulu berbat bir sis kaplamaya başlamıştı. Nehre yaklaştıkça rutubet artıyor, insanı ürpertecek hale geliyordu. Bir romorkör boğuk boğuk haykırdı, karşıdan, Jersey sahillerinden bir başka düdük buna sanki cevap verdi. Bunların üstünde, şehrin geceye mahsus tehditkar homurtusunu bastırarak sis düdükleri, insanı can sıkıntısından öldürecek böğürtülerini aralık aralık koyuvermeye başladılar. Bu böylece sabaha kadar sürüp gider. Sabaha kadar canavar iniltileriyle asabı bozularak harap olmamak için tek çare vardır. Alabildiğine sevişmek. .. Bunu ikimiz de anlamıştık. Zerre kadar şüphem yok.

Tenha sokakta beş katlı bir eski evin önünde durduk.

Kız:

— Işte geldik, dedi, sana çay yaparım. Yukarı çıkar mısın?

— Tabii.

Otomobili kaldırımın kenarına bıraktım.

Kapı açıktı. Fersiz bir ampul antrenin karanlığını ancak bulandırabiliyordu. Zemin katın küf kokusunu acele geçtik. Eski merdiveni tırmandık

Belmon aklımdan geçenleri bilmiş gibi:

— Ben hiç geç kalmam, dedi, ekseriya karanlık bastırmadan eve gelirim. Kış müstesna tabii. ..

— Burada kimseniz yok mu?

— Hayır. Biz aslen lovalıyız.

— Neresinden?

— Glen Falls'dan... Hiç oralarda bulundunuz mu?

— Geçtim bir kere ... Anneniz sağ mı?

— Sağ tabii...

— Para yollamaya mecbur musunuz.

— Şimdilik değilim ama yakında göndereceğim. Ben buraya üniversitede okumak için geldim. Daha doğrusu Güzel Sanatlar Akademisi'nde...

— Vay, ressamlık da mı var?

— Hayır, heykel bölümüne gidiyordum. Ailemin işleri bozulunca çalışmak zorunda kaldım.

Üçüncü katta dar bir koridoru yürüdük. Mis Belmon apartmanın kapısını açtı. Elektrik düğmesini çevirdi. Kapıdan doğruca salona giriliyordu. Burası fakirdi ama zevkle döşenmişti. içinde yaşayanın vaktini en fazla burada geçirdiği belliydi. Küçük bir büfenin üzerinde küçük bir radyo duruyordu. Bir tek koltuk, geceleri yatak olarak kullandığı anlaşılan geniş bir divandan başka mühim eşya yoktu. Bunun yanındaki komodinin üzerinde nikel bir çerçevenin içinde beyaz saçlı bir kadın gülümseyerek bize bakıyordu.

Kız:

— Annem! diye takdim etti, sonra dizlerini bükerek resmi selamladı, merhaba Madam Anna! Nasılsınız efendim, kızınız pek iyi. Bu gece biraz korktu ama sevgili şövalyesi sayesinde...

Gülerek döndü, boynuma sarıldı. Dudaklarımı dudaklarına yapıştırdı. Fazla usta görünmeye çalışmadan beni ağız tadıyla öptü.

ince beline kolumu doladım. Vücudu yay gibi gerildi:

— Kemiklerimi kıracaksın haydut! diye inledi.

Sıyrılıp kendisini kurtardı.

— Viski bulsam? diye sordu.

— istemez.

Kahve mi, çay mı?

— Hangisi daha kolaysa...

— Benim için hepsi bir... Müsaade eder misin sırrımdakileri çıkarayım. Tuvaleti bir arkadaştan iğreti aldım, berbat olmasın.

— Hemen çıkar.

lova taraflarına ait bir eski şarkıyı mırıldanarak arakapıdan geçti, kayboldu.

Şapkamı bir iskemleye fırlattım. Belime soktuğum kocaman şişhaneyi küfrederek çektim, bir saat içinde başımdan geçenler biraz da rüyaya benziyordu. Viskiyi ben de biraz fazla kaçırmışım. Eğer şu cenabeti elimde tutmakta olmasam rüya gördüğüme ben bile inanacağım.

Olup bitenleri hatırlatıp kızı yeniden ürkütmemek için silahın namlusuna sürülü fişeği aldım. Şarjöre tekrar yerleştirdim. Portmantonun üstüne koyup şapkamla örttüm.

Yeni simokinime hala alışamamıştım.

Aynada gördüğüm budala herife sırttım:

— İnsan yaşadıkça ne boyalara boyanıyor. Allah beterinden saklasın yavrum Mayk, sen bu gidişle bir müddet sonra frak bile giyersin de haline New York'un bütün kibar köpekleri güler! diye söylendim.

Kız, yüzünü gözünü temizlemiş, sırtına beli oturmuş gayet ince bir naylon sabahlık geçirmişti. Bu haliyle bin kat daha güzeldi.

Kucaklamak istedim.

— Kahveden sonra! diye parmağını salladı, biraz konyak?..

— Fena olmaz.

— Büfeden al. Ben de içerim.

Kahvelerden sonra yorgun bir hareketle divana uzandı. Beni de yanına çağırdı.

— Çıkar ceketini, dedi, biraz dinlen. Hem de şu meseleyi konuşalım, bu herifler benden ne istiyorlardı kuzum?

Ceketi çıkarmakla meş^l olduğum için başımı çevirmeden cevap verdim:

— Bırak şimdi bunları... Hiçbir işe yaramayacağını bile bile beyhude yere kafa patlatacağız. Yarın ola hayır ola! Yarın ne istediklerini hem öğreneceğim, hem de istediklerinden alasını kendilerine takdim edeceğim.

— Silah nerede? Haydudun silahını galiba beline sokmuştun?

— Bırak dedim ya... Boş ver!

Yanına oturdum. Elini tutup öptüm. Saçlarımı bir müddet okşadı. Sonra ensemden tutarak yüzümü yüzüne yaklaştırdı.

— Bahar mı bilmem, diye mırıldandı, seni birdenbire canım istedi. Beni sever misin Mayk? Haydi beni sev...

— Hay ömrüne bereket...

Kolumu belinin altından geçirdim. Gözlerini hafifçe yumup dudaklarını biraz araladı. Bu kadar tatlı bir ağza pek az rastladığıma emindim, kız yamandı. Sudaki balık gibi kıvrak vücuduyla kendisini zevke dolu dizgin kaptırmaya hazır bir usta kadın...

Geçirdikleri beklenilmez heyecanların, bazı kadınlar üzerinde böyle garip tesirleri olduğunu bilmeyenlerden değildim.

Ürpertiler geçiren sahiden biçimli vücudun her tarafını öptüm. Bir aralık:

. — Işıkları söndür, dedi, söndür de seni daha iyi hissedeyim.

Kalkıp söndürdüm.

Uzaktan uzağa sis düdükleri sinirlerimizi geren bulanık, aptal sesleriyle böğürüyorlardı.

Her köşe başında insanların birbirlerinin gırtlaklarına sarıldıkları New York, sisin ve böğüren canavar düdüklerinin altında silinip gitmişti. Bu silinip gidişin tadını çıkarmak, fırsatı kaçırmamak lazımdı. Koyu karanlıkta beni soluk soluğa bekleyen güzel kadına yaklaştım.

II

Eve sabaha karşı döndüğüm için ancak ikindiye doğru uyanabildim. İlk hatırladığım şey Belmon'la geçirdiğim tadına doyulmaz ihtiras saatleri oldu. Şeker emiyormuşum gibi damağımı şaklatarak gerindim. Bir sigara yaktım, tavana bakarak bir müddet daldım.

Telefon sabahleyin ötmüş, beni yarı yarıya uyandırmıştı. Bu sebeple açık bırakmıştım. Eğer Dav kendine gelip aramadıysa mutlaka Velda telefon etmiş olacak...

Büromun numarasını çevirdim. Bir taraftan gömleğinde ruj izleri kalmış mı diye dalgınlıkla çıplak boynumu yoklarken bir taraftan smokin için kıza saldırmaya hazırlanıyordum.

Velda'nın doğrudan doğruya yüreğime dokunan sesi:

— Alo! dedi.

— Şu halde maskaralığın sonunu öğrenmek istiyorsun, diye çıkıştım, sabahtanberi meraktan geberdin demek ki...

— Maskaralığın sonunu biliyorum, diye homurdandı, yalnız bir tek bacağınız mı kırıldı? Yoksa ikisi birden mi hurda oldu, bunu soracaktım.

— Neden? Durun Velda, bacağım neden kırılıyormuş benim?

Can havliyle bacaklarımı topladım. Hamdolsun ikisi de yerinde, ikisi de şimdilik sağlam. Maamafih bir mütehassıs doktor pekala aksini iddia edebilir. Malum ya tıp ilmine karşı herkesin boynu kıldan incedir.

— Bilir miyim? Mister Spenser'i ezen otomobil acaba sizin üstünüzden de geçti mi diye düşünmüştüm.

— Mister Spenser mi? Mister Spenser'e ne olmuş?

— Otomobil kazasında öldü.

— Yalana bak! Ne zaman?

— Dün gece. Dün gece yarısından biraz sonra ...

— İşte büsbütün yalan ... Seni aldatmışlar meleğim, seninle alay etmişler. Eğer telefonla müjdeledilerse bizzat Dav serserisi şakalaşmıştır. Eşek şakası diye ben işte buna derim. Bul şu rezili! Bul da namusunu yıkıp eline vereyim!

— Siz neler söylüyorsunuz kuzum? Gazeteler yazıyor. Gazete görmediniz mi?

— Gazete mi? Ben gazeteyi nasıl görebilir mişim bakalım? Ben demincek uyanmadım mı?

— Artık orasını bilmem.

— Dur, dur kız, hemen kapatma! Otomobil meydanda mı? Bizim oğlanı ezen otomobili soruyorum.

— Otomobil meydanda değil. Şahit filan da yok. ..

— Hoppala! Beni dinle sevgilim, biz bu oğlanı kapısının önüne yan gebermiş bıraktık. Otomobil kaldırıma mı çıkıyor?

— Siz ne demek? Yanınızda başka kim vardı?

— Efendim, “biz” sözü laf gelişi bir sözdür. lşte buna canım sıkıldı. Çok üzüldüm. Kaldırıma çıkmış demek. ..

— Ne kaldırımı sayıklıyorsunuz Mayk, cadde ortasında ...

— Hangi cadde?

— Bilir miyim? Galiba ara sokaklardan birinde. . . Durun bakayım! .. Tamam! Brodvay’la Sent Nikola Parkı arasında ...

— Peki ama adeta sızmış bir herif oralarda ne arıyormuş gece vakti? Biz kendisini evinin önüne bıraktık.

— Yanınızdaki küçük hanımın işi bu kadar acele miydi? Sızmış bir adam yol ortasında bırakılır mı?

— Kız da böyle söylediydi ama öfkeden kulak asmadımdı. iyi ama Velda, ben kapının zilini çaldım. Evet, iyi hatırlıyorum, zili çaldım. Hem de

imanına kadar. Bütün mahalle yerinden oynadı. Eğer dün geceki herifler Dav'ın hesabını gördülerse alacakları olsun.

— Hangi herifler?

— Şayet bu işi ressam olacak namussuz becerdiyse boynunu kırarım; kız sen öyle mi zannettin?

— Ressam da nereden çıktı? Hala sarhoş musunuz Mayk?

— Geliyorum. Beni büroda bekle. Bir yere ayrılma. Vaziyet bildiğin gibi değil.

Örtüleri tekmeleyerek kendimi banyoya attım.

Soğuk duşun kırbaçlan altında aklım biraz başıma geldi. Yüreğimi şöyle bir yokladım. Dav'a lüzumu kadar acımadığımı hayretle gördüm. Askerlikte kurulan dostlukların böyle garip tecellileri oluyor. Başka bir hüviyet altında, daha doğrusu anonim bir hüviyet altında, bilhassa tehlikeler arasında ahbaplıklar kolayca dostluk şeklini aldığı için insanı kolay şaşırttığı muhakkak. Bir daha asla tekrarlanmayacak olan ve sonu şahsi kara dayanmayan münasebetlerin ömürsüzlüğünü nasıl da farkedemiyoruz.

Mesela bizim zavallı Dav'ın Japon cephesindeki sarhoşluğu bile buradakinden başka türlü idi. Bana daha sevimli geliyordu. Dün geceden evvel iki kere daha buluşmuştuk On dakika geçmeden ikimiz de söyleyecek söz bulamadıktı. Birbirimize bakakaldık Ben cehdettim. O cehdetti. Aklımıza ilk gelen vakayı tekrarladık Yan-yana yüzlerce mühim varta atlattığımız halde ikinci bir vakayı hatırlayamamız da ayrıca garip.

Dav da belki aynı şeyleri hissetmişti, belki ben de ona, şaşırtacak derecede garip gelmişimdir.

Traşı acele bitirdim. Aklım iyice başıma gelmiş olmalı ki Dav'ın yazıhanesine telefon ettim. Cevap veren olmadı. Şu halde kızın henüz kendisini toplayamadığı anlaşılıyor. Geceyi hatırlayarak gülümsedim.

Ilk işim bir gazete almak oldu. Havadis o kadar mühim sayılmadığından üçüncü sayfaya atılmıştı. Hemen otomobili kazanın olduğu mahalleye sürdüm. Karakola girdim.

Öfkeli daha doğrusu gayet kibirli bir genç polis rapor suretini önüme sürdü. Bence mühim olan noktalar şunlar: Smokini üzerindeymiş. Doktor fazla sarhoş olduğunu tespit etmiş ve ağır bir otomobil tarafından ezildiği muhakkak olduğu halde ölümü şüpheli görmüş. Oğlan şimdi morgda otopsi bekliyormuş.

***

Morga koştum. Adalet doktoru muavinlerinden biriyle beraber bizim Dav'ın raporunu hazırlıyordu. İyi tanıştığımız için zorluk çıkarmadı.

— Çok tuhaf Mayk, dedi, şaşılacak şey! Senin arkadaşa otomobil ayaktayken çarpmamış.

— Ne demek?

— Şu demek! Çok sarhoşmuş. Herhalde yere düşüp sızmış. Otomobili süren de ondan aşağı kalmayacak derecede sarhoş olmalı ki fark etmeden arabayı üzerinden geçirmiş. Fakat aklım bir ciheti almıyor. Araba bunun üstünden bir kere geçmiş olsa boynu ile bacaklan kırılırdı. Halbuki beli ile ayak bilekleri de kül-ufak. Bence herif, adam çiğnediğini anlayınca şaşırmış, "arabayı geriye alayım" demiş. Bu sefer tekerleklerin gidiş hizası bozulmuş.

— Araba hakkında bir şey öğrenemediniz mi? Cinsi, cibilliyeti?

— Kamyon değil. Bu muhakkak. Ya küçük bir kamyonet, yahut da gayet lüks, gayet ağır bir hususi...

Morgun buz gibi havasından çıkınca açlığımı hatırladım. tik rastladığım bir küçük dükkana girip ayaküstü bir sandviç yedim. Dav'ın yazıhanesini tekrar aradım. Telefon gene cevap vermedi. Telefon rehberinde oğlanın ev adresini buldum.

En iyisi karısıyla görüşmekti. O güne kadar tanışmak nasip olmamıştı. Gece vakti, sarhoşluk ve yumruk sersemliği arasında uğradığım evi, kimseye sormadan kolayca çıkardım.

Bu sefer kapı açıktı. Beni ihtiyar bir hizmetçi kadın karşıladı. Madamın çok kederli olduğunu, kimseyi kabul etmek istemediğini söyledi.

— Dün gece siz kaçta yattınız? diye sordum.

— Anlamadım?

— Dün gece Mister Spenser eve hiç gelmedi mi?

— Gelse de benim nereden haberim olacak. Ben burada kalmıyorum ki. ..

— Madam yalnız mı oturuyor?

— Yalnız ne demek? Mister Spenser yok mu?

— Pardon! Siz lütfen haber verin, "Polis geldi" dersiniz.

İhtiyar kadın yüzüme merakla bakarak:

— Biraz evvel de polisler geldi, dedi, sizin birbirinizden haberiniz yok anlaşılan!

— Ben başka polisim Madam! Ben bütün polislerin şahıyım!

Gündelik kılığımla beni şaha, padişaha benzetememiş olacak ki:

— Ödediğimiz vergiler haram olsun! İki yakamızın neden bir araya gelmediği anlaşılıyor! diye söylenerek gitti.

Dav'ın kansını merak ediyordum. Bizim Amerikalı erkekler ister eski evli olsunlar ister nikahları bir hafta evvel kıyılmış olsun uzun zaman görmedikleri ahbaplarına mutlaka karılarından bahsederler. Ya çok mesut olduklarını söylerler, yahut çok- bedbaht olduklarını. .. Dav laf arasında beni karısıyla tanıştıracağını vaadetmişti ama ayrıca tafsilat vermemişti.

Madam Kora Spenser, salona girince Dav'ın bana hayat arkadaşından bahsetmeyişini büsbütün yadırgadım. Karısı öyle kendisinden söz açılmayacak cinsten değildi. Ben ömrümde her milletten güzel kadın görmüşümdür. Lakin şimdi şuracıkta itiraf edeyim ki -Velda kız da dahil- bunun kadar şahanesine, manalısına sahiden rastlamadım.

Siyah matem elbisesi içinde dayanılmaz, karşı durulmaz bir şeydi. Tapılacak bir şey. Bakmaya hem doyamazsınız, hem de kıyamazsınız. Suratıma bir tutam karabiber atılmış gibi gözlerim yandı. Başımı suyun altına zorla bastırmışlar gibi ciğerlerim sıkıştı.

Madam Kora beni tepeden tırnağa süzerek yorgun bir sesle:

— Bir şey mi soracaksınız efendim? dedi.

— Önce kendimi tanıtayım, diye kekeledim, adım Mayk Hammer. Size Dav benden bahsetmedi mi? Askerlik arkadaşıyız.

Kadının gözlerindeki ağır ıstırap biraz dalgalandı. Göğsünü sıkıştıran keder hafif bir solukla sanki boşaldı. Yüzüne ümitli bir ifade geliverdi:

— Evet, diye elini uzattı, sizden her zaman bahsederdi.

Sonra birden durakladı:

— Dün gece toplantıya sizi de davet etmişti sanırım. Şimdi hatırladım. Beraber miydiniz?

— Beraberdik

— Ne zaman ayrıldınız? Oraya, kazaya uğradığı yere neden gitti? Pardon Mister Hammer aklım başımda yok. Lütfen oturur musunuz? Bir şey içseniz ...

— Hiçbir şey istemez, dedim, siz de ayakta durmayın. Zaten kafi derecede üzgünsünüz. Dün gece Dav'ı buraya ben getirdim.

— Buraya mı getirdiniz?

— Evet. Beraber geldik. Benim otomobilimle...

— Bizim araba nerede öyleyse?

— Vallahi bunu hiç düşünmedim.

— Eve getirdiğinizi söylediğinize göre gene çok mu içmişti?

— Biraz fazla kaçırdı.

— Durun bakalım, eve geldiyse ben neden görmedim?

Bu sualin karşılığını verebilmenin bu kadar zor olacağını dün gece birisi söyleseydi katiyen inanmazdım.

— Bakınız nasıl oldu, diye tereddütle konuştum; ben biraz geç kalmıştım. Yani ben toplantıya gittiğim zaman Dav zaten sarhoştu. - Birdenbire sustum: Ressam Mülligan diye birisini tanıyor musunuz?

— Ressam Mülligan mı? Hayır! Ne olmuş bu ressama, Dav'la beraber miydiler?

— Hayır! Şöyle tanışıyorlardı da sordum. Ne diyordum, Mister Spenser biraz sarhoştu.

Madam Kora avcunda tuttuğu kenarlan siyah dantelli küçük mendilini ağzına kapatarak ağlamaya çalıştı:

— Başımıza ne geldiyse hep Dav'ın sarhoşluğu yüzünden geldi, diye şikayet etti, hep sarhoşluğu yüzünden ... Gene kavga çıkarmıştır eminim, gene herkese çatmıştır

— Evet, biraz öfkelendi. Bu sebeple on ikiye doğru çıkmak zorunda kaldık.

— Mis Belmon da çok üzülmüştür. Kızı rezil edeceğini zaten biliyordum. O da beraberdi değil mi?

— Hep beraberdik Ben de öfkelenmiştim. Şimdi ne kadar büyük hata işlediğimi anlıyorum. Öfkeyle biçare Dav'ı size teslim etmeden kapıda bıraktım. Zil sesini duymadınız mı?

— Zil sesi mi? Hayır. Belki de uyku arasında duymuşumdur. Bitişikte iki tane doktor oturuyor. Bazı geceler hastaya götürmek için gelenler kapıyı şaşırıp bizimkini çalıyorlar. Dün gece pek hastaydım, ateşim vardı. Bir haftadanberi zaten iyi değilim. Uyku ilacı almıştım. Bu yüzden duymamış olabilirim. lyi ama cebinde anahtarı yok muydu?

— Hiç aklıma gelmedi. Biraz da ceza olsun, diye böyle hareket ettim. - Yalan söylemekten başka çare kalmamıştı: Zaten otomobilin rüzgarıyla kendisini biraz toplamıştı. Anahtarı ararken ben basıp gittim. Şu halde içeriye hiç mi girmemiş?

— Girmemiş.

— Sarhoşken başını alıp mahalle mahalle dolaştığı olur muydu?

— Bilmem ki ... Sarhoşken çok geç geliyordu. Belki de içtiği yerden çıkınca başıboş dolaşıyormuştur.

Genç kadın yüzünü elleriyle kapatarak hıçkırmaya başladı.

Ben ne halt edeceğimi şaşırmıştım. Halbuki asıl haltı dün gece yediğim, oğlanı dışarda bırakmakla hayvanlık ettiğim meydana çıkıyordu.

işlerin bu hale gelmesine ölüp giden Dav kadar o züppe ressam da sebep olmuştu. Sanki kulaktoz.uma yumruğu şimdi yemişim gibi acısı beynimi kanştırarak yeniden yüreğime çöktü.

Karşımda hıçkıran kadına ıstırapla, çaresizlikle baktım. Ölen arkadaşımla beni yumruklayan kancık herif kadar ben de suçluydum. Halbuki bu suçluluğu hiç de haketmemiştim. Bu da öfkemi yüz misli artırarak beni kudurttu. Üstüste yutkundum.

Arkadaşımın bedbaht karısını teselli etmek için elini tuttum:

— Size söz veriyorum Kora, dedim, bu işe bilerek bilmeyerek sebep olanların hepsi cezalarını çekecekler. Size azap verenlerin anasını ağlatmak boynuma borç olsun.

— Teşekkür ederim. Kocam sizden bana çok bahsetti. Cephelerde büyük kahramanlıklar gösterdiğinizi biliyorum. -Tekrar ağlamaya başladı: Başımıza gelen felaketten bir başkasının mesul olabileceğini sanmıyorum Mister Hammer, bizim felaketimiz kocamın kendisini kaybedecek kadar içmesinden ileri geldi. Hem kendisini mahvetti, hem de beni. ..

— Ağlamayın rica ederim. Birkaç sual soracağım. Son zamanlarda Dav çok meşgul müydü? Yani bir avukatın normal işleri dışında mühim bir iş almış mıydı?

— Bilmem ki. . . işlerinden bana hiç bahsetmezdi ...

— Öyleyse başka türlü sorayım: Son haftalarda her zamanki gidip gelişleri değişti mi? Telefonda kendisini tanımadığınız birisi aradı mı? Dav bir numaraya sık sık telefon etti mi? Kaygulu bir hal sezdiniz mi?

— Kaygulu bir hal. .. Evet, son günlerde biraz düşünceliydi. Hatta bir kere, gene pek sarhoş gelmişti. “Kendini harap ediyorsun” dedim. “Aldırma,” diye güldü, “öyle berbat bir işe girdim ki yakamı bu beladan sıyırabilirsem şaşanm.”

— Aynen böyle mi dedi, emin misiniz?

— Aynen.

— Ürkek mi olmuştu? Yani kendisini tehlikede hisseden bir hali mi vardı?

— Evet. Şimdi bu sualiniz üzerine birdenbire hatırladım. Her zaman pervasız olan Dav son günlerde değişmişti. Telaşlı, hatta ürkek bir adam haline geldi.

— Sebebini sormadınız mı?

— Sormadım. Ekseriya tabii haliyle sarhoşluğu birbirine karıştığı için ... Nasıl anlatmalı bilmem ki ... Kendisini bilmeyecek kadar içen insanların ruh hallerine ekseriya fazla dikkat edilemiyor. Bu hususlan katibesi Mis Belmon'dan sorabilirsiniz. Pardon! Son günlerde en fazla kimi aradı demiştiniz? iki üç gündür mütemadiyen sizi aradı. Nihayet dün gece baloya gitmesi de sizinle buluşmak içindi. Yoksa beni burada tek başıma hasta bırakmazdı. Size bir şey söylemedi mi?

Biraz tereddüt ettim, sonra:

. — Hayır, diye cevap verdim, hiçbir şey söylemedi. Beni birisiyle tanıştırmak istiyordu. Tanıştıracağı adam da baloya gelecekmiş. Fakat dediğim gibi, biz bekleyemedik Polis yazıhanenin adresini sordu mu?

— Evet. Daha doğrusu kendileri baro kitabında bulmuşlar. Benden bir göz atmak için müsaade istediler. "Bakın" dedim. Bir hata işlemedim ya ...

— Zannetmem. Ben geçerken uğrarım. Şimdilik bana müsaade Madam. Çok üzüldüm. Istırabınızı paylaştığıma emin olun. Bir şey olursa hemen gelirim. Gece, gündüz ne zaman isterseniz emrinize amadeyim. Lütfen adresimi yazar mısınız?

— Bende var.

— Evimin adresi de var mı?

— Evet.

— Öyleyse bana müsaade. lcap ederse tekrar uğrarım.

Elini sıktım. İçimden saçlarını dostça, ağabeyce okşamak arzuları geldi.

Kapıda durup:

— Polisler tekrar uğrarsa, dedim, son günlerde kuşkulu olduğunu, beni ısrarla aradığını, bilhassa baloya birisiyle tanıştırmak üzere çağırdığını şimdilik söylemeyelim. Olur mu?

— Bilmem ki becerebilir miyim? Polisten hakikati gizlemek başımıza dert açmasın?

— Hayır. Ben söz veriyorum. Gerisini bana bırakın. Eğer polise haber vermeyi münasip görseydi, Dav bana başvurmazdı. Baktık ki polisin de işten haberi var, o zaman biz de bildiklerimizi söyleriz. Hürmetler ederim. Ben gene uğrayacağım.

Kadıncağızı simsiyah bir ıstırap heykeli halinde bırakarak aşağı indim. Otomobile bindim. Artık dilediğim gibi diş gıcırdatabilir, istediğim gibi küfredebilirdim.

"Ulan namussuz ressam! Alacağın olsun hergele!" diye somurtarak yola çıktım.

* * *

Dav'ın yazıhanesinin kapısında birisi duruyordu. Şu halde Belmon gelmiş demek ... Kapıda duran herifin omzundan içeriye bakınca evvela hiçbir şey anlayamadım. Şapkasını ensesine yıkmış herif New York Cinayet Masası Şefi dostum Pat Çambers'e ne kadar da benziyor.

— Pardon! dedim.

Herif döndü:

— Yasak! dedi.

— Yasak mı, ne yasağı?

Pat da gürültüye başını çevirdi. Gözlerini kırpıştırarak bana baktı:

— Allah Allah! dedi, ne işin var burada senin?

Herifi itip geçtim.

Etrafı şaşkın şaşkın gözden geçirdim. Ben Hiroşima'da atom bombası düşen sahayı görmüş herifim. Orada bile böyle korkunç bir karışıklık yoktu. Atom bombasının bile yapamadığını bizim Dav'ın yepyeni yazıhanesinde kim becermiş?

— Ne oluyor Pat? diye budala gibi sordum.

— Asıl sana ne oluyor? diye çıkıştı, bizden gizli evlendin de boşanmak için avukat aramaya mı çıktın?

— Avukat aramaya, evet. Buraya ne olmuş kuzum?

Pat'ın maiyeti daha fazla karıştınlması sanki mümkünmüş gibi her şeyi yeniden altüst ediyordu.

Ben Belmon'u ortada göremeyince az kalsın:

— Kız nerede? diye soracaktım.

Aklımı derhal başıma topladım. Pat da aynı şeyi düşünmüş olmalı ki pusudan üzerime apansız saldırdı. Dünyanın en masum ifadesiyle, "Hava nasıl?" dermiş gibi birdenbire sordu:

— Kızın adresini biliyor musun?

— Hangi kızın? diye gözlerimi kırpıştırdım.

— Avukata katibelik eden kızın?

— Bilemem... Katibesi de mi varmış?

— Hem de bir içim su... Katibe güzel olmasa sen buralarda görünür müydün domuz?

— Benim katibeden filan haberim yok...

— Dav'ı nereden tanıyorsun?

— Nereden tanıyacağım, ordudan.. .

— İyi ki bu ikinci Cihan Harbi yapılmış. Kime böyle bir sual sorsan cevap hazır: 'Ordudan..." Ben canımdan usandım.

— Burasını böyle siz mi karıştırdınız? Ne aradınız eli kırılasıcalar...

— Bir sen eksiktin. Ama kabahat benim: Ortalıkta bulanık, pis bir iş olunca karşıma Mayk Hammer denilen herifin dikileceğini bilmeliydim. Söyle bakalım askerlik arkadaşınla ne alıp satıyordunuz? Sen buraya neden koşup geldin? Meseleden haberin var mı?

— Gazetelerde okudum.

— Başıma gelenler! Buranın soyulduğunu da gazeteler mi yazdı?

— Soyulduğunu da mı? Aman bu nasıl bir söz?

— Soyulmadıysa da elbet bir şey aramışlar. Aradıklan her neyse bulamayınca öfkeden kudurmuşlar, her şeyi parçalamışlar. Şimdi mesele anlaşıldı.

— Neymiş?

— Ne olacak! Kazaya benzetip herifi temizledikleri muhakkak. Leş gibi sarhoş bir herif. .. Allah hepinizin belasını versin. Gece vakti sırtında yepyeni smokinle bu avukat ortalarda ne arar? Balodan çıkmış. Yanında katibesi de varmış. Bir de arkadaşıyla randevulu. Biçare kadın bu arkadaşın adını hatırlayamıyor. Hatırlamalı... Ele geçirmeliyim ki...

Ben yavaşça öksürdüm.

Savuşup gitmek münasip olacak. Kızı polisler ele geçirmeden ben yakalamalıyım. Yakalamalıyım da birkaç sual sormalıyım. Daha mühimi, dün gece olup bitenler hakkında ifade öğretmeliyim.

— Öyleyse bana müsaade Pat, dedim, canım sıkıldı doğrusu ... Ben şimdi güvenilir bir başka avukatı nerede bulurum?

— Güvendiğin avukatı sevsinler. Kendini bilmeyecek kadar içiyor, yolların ortasına yıkılıyor. Sana açıkçasını söyleyeyim mi, pek kaybolma. Bu işin ucu eminim ki dönüp dolaşıp sana dayanacak.

— Neden bana dayanacakmış? Haltetmişsin ...

Kapıdaki polisin karnına yumruğumu hafifçe kondurdum. Herif kurt gibi dişlerini gösterdi.

* * *

Arabamı gene bir kenara bıraktım. Dün gece Belmon'la beraber tırmandığımız merdivenleri ağır ağır çıktım. "Uyku mahmurluğu ile kimbilir ne güzeldir?" diye düşünerek yutkunuyorum.

Apartman kapısı önünde süt şişesiyle gazeteyi görünce henüz uyanmadığına hiç şüphem kalmadı. Zile basıp bekledim. Ses seda çıkmadı.

Bir daha bastım. Bunu yaparken kapının aralık olduğunu farkederek pirelendim.

Açıp girdim. Perdeler sımsıkı kapalı olduğu için içerisi alacakaranlıktı. Gözlerim loşluğa alışınca Belmon'u divanda yatıyor gördüm. Anadan doğma çıplaktı. Bir kolu ve bir bacağı yere doğru sarkıyor.

Yüreğim çarparak atıldım. Elimi sürer sürmez ateşe değmişim gibi irkildim. Kız çoktan ölmüş, vücudu çoktan buz kesilmişti.

Koşup perdeleri açtım. Ömründe dişili erkekli birçok namussuz öldürmüş, harp etmiş, yani ölü görmeye kanıksamış bir herif olduğum halde karşımdaki manzara damarlarımdaki kanı adeta dondurdu.

Kızın yüzü dehşetle gerilmiş, insanlıktan çıkmıştı. Bu insanlıktan çıkış yalnız yüz ifadesindeki dehşet izlerinden ileri gelmiyordu. Biçareye namussuzca, alçakça, canavarca işkence etmişler, öpmeye doyulamayacak kadar güzel ve körpe vücudunu adeta ezmişlerdi.

Yüzü yumruklardan mosmor, memeleri, karın oylukları sigara yanıklarıyla cılk yara halindeydi. Kollarından birisini kırmışlardı. En sonunda da kalbine bir ince bıçak saplamışlar..

Dişlerimi ve yumruklarımı sıkarak ümitsiz ümitsiz etrafa baktım. Burası da altüst edilmiş, burası da yangın yerine çevrilmişti. Dav'ı otomobile çiğnetenler, kızı bu hale getirenler bir şey arıyorlardı, bu muhakkak. .. Hem de zerre kadar şakaya gelmez bir şey arıyorlardı.

Islık çalar gibi küfürü bastım. Sol dirseğimle koltuğumun altında uslu uslu duran Lüger'e canımı acıtacak derecede bastırarak şu cici kızı işkenceyle öldürenlerden öç almaya yemin ettim. Dav'ın ölümünden olduğu kadar Belmon'un genç yaşta can vermesinden de şahsen ben mesuldüm. Hayvan gibi davranmıştım. Zevkimden başka bir şey düşünmemiştim. Yoksa o haydutların peşine düştüklerini bile bile kız burada bırakılır mıydı? Duyduğum dayanılmaz pişmanlık, hissettiğim azabı, öfkeyi hudutsuz derecede artırdı. Her tarafı didikledikleri için burada da bana yapılacak bir iş kalmamıştı.

Kapıyı çekip aşağıya indim. Otomobili şehrin merkezine doğru sürdüm. Madison avönüye gelince 23'üncü sokağa saptım. Şeridan Skar'ı geçip dört

yol ağzında durdum. Köşedeki tütüncüye girdim. Önce Polis Müdüriyeti'ni aradım. Pat henüz dönmemişti. Dav'ın yazıhanesini buldum. Kalın sesli bir herif:

— Ne var? diye çıkıştı.

— Mister Pat Çambers'i istiyorum efendim, dedim.

— Bir dakika!

Bekledim. Pat yorgun ve usanmış, fakat son derece emniyet veren sesiyle:

— Kimsin? diye sordu.

Ben sesimi inceltıneye çalışarak:

— Affedersiniz Mister Çambers, dedim, Avukat Mister Spenser'in katibesi Mis Belmon'un nerede oturduğunu söyleyeceğim.

— Kimsiniz? Alo, nereden telefon ediyorsunuz?

— Mis Belmon Dokozuncu avönüde, 29'uncu sokakta oturuyor. Chelsa Park'ın karşısında ...

— Kimsiniz diyorum.

— Evin numarası 21. İkinci kat ...

— Kımsiniz... Alo.

— Bir dakika lütfen ...

Böyle söyleyerek telefonun dinleyicisini yavaşça yerine koydum. Arabama döndüm.

Şimdi sıra kulaktozumu patlatmak isteyen züppe ressamla hesaplaşmaya gelmişti. Kendimi bir yokladım. Pazılarım seyiriyor, çenelerim çatırdıyordu. Kart züppenin yakışıklı suratını dağıtmaktan başka hiçbir şey öfkemi, ıstırabımı hafifletemezdi.

Bir eczaneye girip telefon rehberine baktım. Hergele tohumu Est 44'üncü sokakta oturuyordu. Buradaki binaların kiralan fırçasıyla geçinen bir ressamın gücü yetmeyecek kadar pahalı olmak lazımdı.

Küfürün ardını arkasını kesmeden gidiyorum. Belmon'un harap vücudu gözümün önüne geldikçe trafiğin yeşil ışıklan bile gözüme kıpkızıl görünüyor.

Otomobilden atlayıp evin kapısına yüklendiğim zaman yalnız bir şey istiyordum: Herifin yanında şimdi bir züppe karı bulunmalı. Bir züppe karı bulunmalı ki hergelenin ne hale geldiğini görüp dünyaya ilan etmeli!

Zile bastım. Normali kadar bekledim. Gene bastım. Biraz daha sabrettim. Öfkem gittikçe azgınlaştığı için bu "Biraz daha sabrettim" lafıyla anlatılan işin söylendiği kadar kolay olmadığını ayrıca kaydetmeliyim. Cevap alamayınca bir cihet aklıma geldi. Böyle kibar serseriler namuslu(!) metreslerini bu saatlerde kabul ederler. Huylan da iş başında iken taş çatlasa kimseye kapı açmamaktır.

Sokakta gelen giden olmasa kanada yükleneceğim. "Polisleri başıma toplanın da herifi elimden kaçınırım" diye düşünerek vazgeçtim. Böyle binalarda yangın merdiveni bulunur. Arka sokağa dolandım. Merdiven tamam! Sokağın tenhalığından derhal istifade ederek sıçradım. Alt basamağa tutunup kendimi kolayca yukarı çektim.

Kapıda karşılaşacak yerde, herifin sırtına pencereden atlamak imkanı öfkemi dağıttı. Neredeyse keyifleneceğim. Demir parmaklıktan yapılmış merdiveni ikişer üçer çıkarak ikinci kat balkonuna yetiştim.

Perdelerin aralığından baktım . Geniş bir salon, kimsecikler yok. Pencere de açık.Hiç gürültü etmeden içeri girdim.

Bir an durup etrafa kulak verdim. Tabancamı yokladım, ayaklarımın ucuna basarak yürüdüm. Geniş bir koridor merdiven başına kadar uzanıyordu. Kapıları birer birer dinledim. Kulağıma malum işe mahsus fısıltı mısıltı, inilti minilti gelmedi.

Alt kata aynı ihtiyatla indim. Hiç kimseye rastlamayınca namussuzun evde olmadığına kanaat getirdim.

Herif ressam olduğundan atölyesini herhalde tavan;:ırasında kur,. muştu. Tavanaralan, zanaata bir başka halavet verirmiş. Züppeyi sanatkara benzetecek ki kanların üstündeki tesiri fazlalaşsın.

Artık gürültü etmekten çekinmiyordum. Kapılan vura vura açıp kapatarak her tarafı dolaştım. Mobilya fena değildi. “Fena değil” lafını biraz kıskanarak kullanıyorum. Herifin mobilyası su içinde on bin dolar eder. Luis Kenzler, Luis Sezler, Ampirler, Sakslar, Goblenler. .. Duvarlarda imzalı tablolar. .. Hasılı bizim yumrukçu ressam mükemmel bir dekorun içine rahatça yerleşmiş.

Tavanarasına çıkan merdiven doğruca atölyeye çıkıyordu. Burası resim atölyesi olarak “restore” edilmiş. Tavan tekmil camdan. Perdeler kat kat... Bölmeler küçük alkovlar halinde atölyeyi mahrem(!) köşelere ayırıyor. Duvarlarda, duvar diplerinde, şövalelerde tamamlanmış veya henüz bitirilmemiş yağlı boya resimler. . . Güzel çıplak kadınlar. Namussuzun zampara olduğu, hem de kadın vücuduna meraklı zamparalardan olduğu belli. Bölmelerden birisini geçtim.

“Vay canına!" diyerek durakladım.

Herif divanlardan birisinde iki kat. . . Ben böyle iki kat duruşun manasını bilmez değilim. Bu namussuzu birisi karnından kurşunlanmış. “Hay eline sağlık emi kardeşim! Ellerin dert görmesin!”

Yanına yaklaştım. Omzundan tutup geriye ittim. Dizleri karnına yapışık olarak arkaüstü yuvarlandı. Hem dizleri kamına yapışık hem de elleri ... Suratı da berbat ... Suratı cenabet mi cenabet! Bu cenabet surata tükürmemek için kendimi zor tuttum.

Ellerim belimde, şapkam enseme devrili etrafı gözden geçirdim.

Bu işi her kim becermişse bundan evvelki iki cinayette olduğu gibi burada bir şey araştırmaya lüzum görmemişti. Her şey yerli yerinde. Hiçbir şeye dokunmadıklarına yemin etsem başım ağrımaz.

Parmağındaki kıymetdar yüzük, bir kocaman şövalye ki sokağa atsanız yirmi bin dolar eder. Komodinin üzerine bırakılmış elmas işleme platin tabaka da yaman. Portföy'ün MarkKross’dan alındığı meydanda. Sırtındaki elbise hususi terzi elinden çıkmış. Benim paramla beş yüz dolara zor yaptırılır. Kunduraları yüz, çoraplar yirmi dolardan aşağıya değil. ..

Bizim zibidi ressam belli ki altına gark olmuş. Servet içinde yüzüyor. Babasından mı kaldı, yoksa kendi mi kazandı? Bu ciheti sırası gelince

araştırıp öğrenmek lazım. Şimdilik biz gidelim de dostumuz Pat Çambers'e bugün ikinci müjdemizi verelim. Başının çaresine baksın. Ben onun yerinde olsam sevinçle ellerimi ovuştururum da, en iyi dostu Mayk Hammer'e bir de ziyafet çekerim. Malum ya bizim cinayet kaynağı, hergelelik yatağı sevgili New York'umuzda vatandaşlar birbirlerini tepelemeseler, bu kıran kırana boğuşma sürüp gitmese Pat'a kim metelik verir. Silahını çeker alırlar, dosyalarını koltuğuna sıkıştırıp masasını sırtına sararlar, kıçına bir de güzel tekme yerleştirip sokağa atıverirler. Bana muavin yazılmak için istida bile verir ama büroya uğratan kim? Sürünür yılan gibi. .. Betonlarda sürünür ki seyrine doyulmaz.

Adeta keyiflenmiştim.

Şapkamı sağ kaşımın üstüne çektim. Leşe iki parmağımla selam verdim.

— Merhaba it oğlu it! diye keyifle söylenip namussuzu çizip durduğu çıplak kadın vücutlarıyla başbaşa bırakarak merdivene doğru yürüyordum ki, telefon apansız çalmaya başladı.

Bir müddet ne yapacağımı tasarlamaya çalıştım. Sonra sanki burasını arayan vukuattan haberdar olup ürkebilirmiş gibi ayaklarımın ucuna basarak yaklaştım. Dinleyiciyi kaldırdım. Gayet ahenkli bir kadın sesi:

— Alo Veb, dedi, ben Lidya...

— Kim? diye boğuk bir sesle sordum.

— Lidya...

— Haa evet ...

— Yarın akşam aynı yerde ...

— Nerede dediniz?

— Park avönüde ... Tam Tam'da.

— Saat kaçta?

— Her zamanki gibi sekize doğru ...

— Olur.

Ya benim sesim Mülligan'ın sesine benziyordu, yahut da kadın aradaki farkı ayıramayacak kadar dalgındı.

Park avönü karşısındaki Tam Tam'ı biliyordum. Yarın akşam ölümden aman bulursam bu randevuya ressamın yerine gitmeye karar verdim.

Artık burada yapılacak iş kalmamıştı. Böyle düşünerek tam aşağıya ineceğim zaman telefondaki üzgün kadın sesi beni vesveselendirdi.

Şapkamı, ceketimi çıkardım, bir sigara yaktım, atölyeden başlayarak bütün evi süratle ve metodla aramaya başladım.

Birinci katta kütüphane olarak kullanılan salonda bir çelik dosya dolabı vardı. Bir bu dolap, bir de yazıhane çekmeceleri kilitliydi.

Yukarı çıkıp herifin ceplerini aradım. Anahtar destesini buldum. Kilitli dolapla gözleri açınca ressamın neden servet içinde yüzdüğü anlaşıldı. Dosya dolabında polisin göz yumması sayesinde gizli satılan açık saçık mecmuaların mükemmel koleksiyonu duruyordu. Çekmecelerde de sarı zarflar içinde bir sürü edepsiz kartpostal. ..

Gayet güzel vücutlu kadınların gayet hayasız pozları ...

Burası buram buram şantaj kokuyordu.

Gerek gizli satılan müstehcen mecmuaları, gerekse fotoğraf dosyalarını iki paket halinde sarıp kapı önüne bıraktım. Zemin katına indim.

Kalorifer kazanına bitişik kısım fotoğraf işleri için atölye ve karanlık oda haline getirilmişti.

Bu meseleyi de ilerde tahkik etmeye karar vererek paketleri yüklenip sokağa çıktım.

Biçare Belmon'un evinde telefon bulunmadığı için orada olduğunu tahmin ettiğim Pat'a üçüncü cinayeti bildirmek imkansızdı.

Arabaya doğru yürüdüm. Paketleri arka tarafa yerleştirdim. Direksiyona geçeceğim sırada bir kadın sesi:

— Lütfen bakar mısınız Mister Hammer! diye seslendi.

Başımı çevirdim. Benim külüstür arabanın arkasına yanaşan süper lüks otomobildeki afeti görünce dilim tutuldu. Evvela kurulduğu havai mavi

araba öyle şahane ki, Ingiliz Kraliçesi Madam Elizabet'in oturduğu bina yanında kulübe kalır.

Kıza gelince:

Hep aynı lafları tespih çeker gibi tekrarladığım için özür dilerim. Bu sefer de kabahat bende değil. Karşıma çıkan afetler başka tarife sığmıyorlar da ondan ... Müsaadenizle gene aynı sözleri söyleyeceğim: Ben ömrümde çok kadın gördüm, saçımın teli kadar güzel kadın tanıdım. Lakin bu lüks arabanın direksiyonuna kurulmuş belanın benzerine hiç rastlamadım. Esmer üzerine bir güzel! Esmerin de bulunmazdı. Hasılı kadın değil, dehşet!

Bu emsalsiz esmerin bizim pis ressama gelmiş olması ihtimalini düşünüp yaklaştım.

— Efendim? diye sırıttım.

— Atlayın çabuk Mister Hammer ... Derhal yanıma geçin...

— Beni tanıyorsunuz öyle mi?

— Yanıma dedim ya... Vakit kaybediyoruz ...

— Otomobilimi ilk rastladığımız garajda bırakalım da hay hay...

Buna itiraz etmedi. İki sokak aşağıdaki garaja zehir gibi girdim. Otomobili kilitleyip dışarı fırladım, yanına kuruldum.

Gözüme ilk çarpan belinin inceliği oldu. Sonra dik göğüslerini, geniş kalçalarını, etekleri iyice yukarıya sıyrılmış olduğundan dizkapaklarından dört parmak yukarısına kadar harika bacaklarını yutkunarak seyrettim. Gayet pahalı kumaştan, gayet şık bir tayyör giymişti. İskarpinlerinin 15 punt boyunda incecik topuklan vardı. Bunların üzerinde ince belinin hareketini, kalçalarının dalgalanmasını hayal ettim. Boğazım kuruyuverdi.

Kız, üzerimdeki tesirini anlamış gibi gizlice gülümsüyordu. Uzun kirpikli siyah gözleri karanlık gecelerde, karanlık uçurumları hatırlatıyor, insanın başını döndürüyor. Koyu lacivert ışıltılı saçlarını oğlan çocukları gibi kestirmiş, bu da kendisine yüz kat fazla yaraşmış.

—. Meşhur olmak tatlı şeymiş ruhum, dedim, şimdi anladım.

— Neden anladınız?

— Sesinizden... Adımı sizin sesinizden dinlemek fevkalade bir şey. Bunun zevkini ölünceye kadar unutmayacağım.

Yan gözle yüzüme baktı. Bu bitirici bakışlara kahramanca karşı koydum. Neden sonra kirpiklerini kırpıştırarak:

— Tıpatıp bana tarif ettikleri gibiymişsiniz, dedi, aynen ...

— Size beni nasıl tarif ettilerdi bakalım?

— Kabadayı bir hali vardır dediler, cakalıdır dediler. Ayrıca hoş erkektir dediler.

— Yakışıklı demediler mi?

— Demediler. Yalan söylemeye lüzum görmedikleri anlaşılıyor. Yakışıklı sayılmazsınız. Hattâ insan iç yüzünüzü bilmese "mendeburun biri" deyip geçer.

— iç yüzüm neyin nesi imiş canımın içi?

— Sert erkekmişsiniz. Gözünü budaktan sakınmaz bir herif, dediler. Elektrik süratiyle silah çeker, elektrik süratiyle kurşunu insanın kamına yapıştırırmışsınız.

— Bunlar mı imiş hoş tarafım? ..

— Bilmiyor muydunuz?

— Demek siz de bu kanaattesiniz?

— Evet, sert erkekleri severim.

— lsminiz?

— Dostlarım bana kısaca Sitella derler

— Ben dostlarınızdan mıyım?

— Bugün belli olacak. Yani birazdan ...

— Şimdilik Sitella desem küsmezsiniz ya?

— Katiyen ...

— Öyleyse Sitella, söyleyin bakalım böyle dolu dizgin nereye gidiyoruz?

— Bize ...

— İşime gelir. Sebep?

— Orada öğrenirsiniz.

— Orada başkalan da bulunacak mı?

— Tabii. ..

— Hiç de tabii değil. İşte buna canım sıkıldı.

Göğüslerini titreterek güldü. Keyifli kadın, belli bir şey ki gayet neşeli. Gayet neşeli ama otomobili böyle gaddarca sürmesini neyle izah edersiniz? Kadın, kadın değil, Şimal-Cenup Harbi'nin İrlandalı topçu çavuşu. . . Sanki huysuz top kadanası kullanıyor. Öylesine insafsız sürüyor ki, insanın makineye acıyası geliyor. Neredeyse motoru mahmuzlayarak kan revan içinde bırakacak. .. Bu kadar güzel kolların, bu kadar mükemmel parmakların direksiyona hakimiyeti de seyrine doyulmaz bir manzara meydana getiriyor.

Virajları dönmesi başka bir harika, fren yapması başka.... Kalabalık yerlerde ileri doğru bir bakması var ki torpidoyu düşman zırhlısının bordasına nişanlayan genç hücumbot süvarisi de böyle kabadayı olamaz.

Sürati gittikçe artırıyoruz.

— Böyle kelle götürür gibi nereye meleğim? diye sordum.

— Long İzland'da oturuyoruz biz ...

— Siz mı'? Yanı. ..

— Kocamla beraber elbette ...

— Muhterem kocanızın adı da kısaca Sitella mı?

— Hayır, kendisine O'Grandi derler. Hiç işittiniz mi?

Bu ismi bugünlerde bir yerde duymuştum. Gözlerimi kırpıştırarak hatırlamaya çalıştım.

— Tuhaf, dedim, bu şehrin bütün bahtiyar insanlarını tanıdığımı sanırdım. Meğer yanılıyormuşum.

— Efendim?

— insanın sizin gibi ...

— Karısı olursa mutlaka bahtiyar mı olur diyeceksiniz. Pek basma kalıp laf. Size yaraştıramadırn.

— Bana nasıl bir lafı yaraştırırdınız?

— Saçmalamayın Mayk, siz lafla vakit geçirecek avanaklara hiç benzemiyorsunuz.

Nefesim işte buracıkta sahiden kesildi. Kan, şahdamarlarıma hücum etti. Suratımın morardığına eminim. Adeta inledim, sonra derin derin soluyarak:

— lşimiz iş yavrum, dedim, beni zannettiğimden çok daha yakından tanıdığınız anlaşılıyor. Harbin sonuna doğru Singapur umumhanelerinde bulundunuz mu?

Dudaklarını ısırarak kahkahasını zaptetmeye çalıştı. Gaza bastı. Araba adeta kırbaçlanmış yarış atı gibi şahlandı.

O anda O'Grandi adını nereden duyduğumu hatırladım. Biçare Belmon'la Bil'in meyhanesinde üstüste taarruza uğradığımız sırada jig'den bahsederken bu isim geçmişti. Eski gangsterlerden ... Şikago sokaklarının vuruşmalarından yakasını nasılsa kurtarmış ender hergelelerden biri ... Kendisini çoktan unutturmuş olduğu için ben tanımıyorum.

Bu süratle -yani 130 mille- tepesi üstü öyle bir belaya saplanıyordum ki tadına doyulmaz.

Gözlerimi keyifle kıstım. Sitella'nın erkek yüreklerini erimiş çelik gibi fıkır fıkır kaynatan kokusunu, -sürdüğü kokuyu değil, derisinin kokusunu- derin derin kokladım.

İKİNCİ KISIM

Gangsterlik Tarihinden Kısa Bir Hülasa

I

Long İzland'ın tertemiz fakat tenha sokaklarından birisinde, etrafı yüksek duvarlarla çevrili bir bahçenin demir parmaklıklı kapısı önünde durduk.

Sitella otomobilin borusunu iki kere öttürür öttürmez dev gibi bir zenci koşarak geldi. Ağır kanadı kolayca açıp arabaya yol verdi.

Parkın virajlarını hızla dönerek köşkün önüne geldik.

Ben buna laf gelişi "köşk" dedim geçtim. Hakikatte eski haydutlardan O'Grandi denilen İrlandalı serserinin "fakirhanesi" düpedüz saray... Hem de cephesi mermer sütunlar, mermer heykellerle süslü mükellef bir saray ...

Smokinli bir uşak koştu. Otomobilin kapısını açtı. Herifi dışarıda bir kibar yerde görseniz Amerika'mızın dış siyasetini çeviren diplomatlarından birisi, yahut da parasını kumarda bitirip buraya yeniden milyoner olmak için gelmiş bir Fransız vikontu sanırsınız. O kadar nazik, o kadar usturuplu ... Yalnız biraz tuhafça tabii. .. Üzerinde bir garabet yok değil. Sol koltuk altı kabarık da ondan mı? Lüzumundan fazla şişkin pazuları mı ona bu hali veriyor?

Sitella:

— Mister O'Grandi çıkmadılar ya? diye sordu.

— Buradalar efendim. Kütüphanedeler. Sizi bekliyorlar.

— Mersi! -Kadın bana döndü: Buyurun.

Mermer basamakları çıktık. Gayet geniş bir hole girdik. Burada da her şey mermerden ... Döşeme, iki taraflı merdiven, merdivenin trabzanları her şey mermer...

Şapkamı bir başka herif elimden aldı.

Kadın sağdan ikinci kapıyı açarak:

— Biz geldik! diye içeri girdi.

Kaba bir erkek sesi:

— Kolay buldunuz mu Sitella? diye sordu.

— Eh! Pek de zor sayılmaz.

Ben eşikte durup:

— Merhaba! dedim.

Herif bir koltuğa azametle kurulmuştu. Sırtında. deve tüyünden yumuşak bir robdöşambr vardı. Pantolonu ve iskarpinleri zevkle seçilmişti.

Yüzü pembe beyaz, saçlan ve kirpikleri de beyazdı. Şişman vücudu ve uzun boyuyla heybetli olması lazım. Fakat elleri bir tuhaf. Tombul parmaklarındaki lüzumsuz hareketler biraz sinirli olduğunu gösteriyor. Sonra bu eller silah kullanmaktan ziyade manikür törpüsü sürtmeye alışık galiba ...

Gözleri de biraz baygın, biraz efemine ... Hasılı bu herifin ruhu, kalıbına uygun değil. Bunu insan ilk görüşte hem anlıyor, hem de yanılmadığına inanıyor.

Silah kuvvetiyle yaşanan hayat şartlarından derisini deldirmeden kurtarabilenler ekseriya boyleleri oluyor. Bunlar ruhlarında insanı şaşırtacak çukurlar ve sivrilikler bulunan hergeleler... Bakarsınız en büyük tehlikeler karşısında birdenbire yiğitlenirler, bakarsınız en değersiz bir hadisede korkudan dudaklan çatlar. Bazen iki sent için adam öldürecek derecede hasis, bazen iki milyonu bağışlayacak kadar cömerttirler. Yani hesaba kitaba sığmazlar. Kısacası: Tehlikeli deliler...

Ben bunları zihnimden geçirirken o da kendi ölçüleriyle beni tetkik ediyordu.

Gözlerini kısarak dalmıştı. Bu dalgınlıkla ağzı biraz çarpılmış, ellerindeki titreme büsbütün artmıştı.

Sitella kocasının suratını kaplayan eblehliği dağıtmak istermiş gibi:

— İşte Mister Mayk Hammer, dedi, sizi kocamla tanıştırayım: Mister O'Grandi...

Herif uykudan uyanır gibi titreyerek kendine geldi. Yüzüne çok yaraşan akıllı bir gülümsemeyle:

— Buyurun, diyerek ayağa kalktı, geldiğinize sevindim Mister Hammer... Eskiden^{0} lsaydı sizinle çoktan tanışmış bulunurduk Maamafih ben bu şartlar altında görüştüğümüze memnunum.

Boyu benden dört parmak kadar uzundu. Elini uzattı. istemeyerek sıktım. Parmaklarında rutubetli bir hararet var ki elinizi on kere yıkasanız pislikten kurtulamazsınız.

— Şöyle oturun. -Bana yer gösterdikten sonra kansına döndü: Bize viski getirsinler sevgilim!

Kadının zile basmasına meydan bırakmadım:

— Viski istemez, dedim, kahve elverir.

— Olur mu efendim. İki yudum içeriz.

Artık ses çıkarmadım.

Uşak viskileri hemen koşturdu. Bu evde işler şaşılacak kadar gürültüsüz görülüyordu. Kapı kapandıktan sonra O'Grandi:

— Baloya sizin gibi biz de geç kaldık, dedi, yoksa dün gece tanışmış olacaktık. '

— Demek Dav, beni sizinle mi tanıştıracaktı? Ne münasebet?

— Sizi bana Dav tavsiye etmişti.

— Avukatınız mıydı?

— Hayır! Düşmanımın avukatıydı.

— Anlayamadım?

— Meseleyi ta başından anlatayım da sonradan sualler sormanıza lüzum kalmasın. Kaç yaşındasınız Mister Hammer.

Biraz şaşırdım.

— Kaç yaşında mıyım? Meseleyi anlayabilmem için mi soruyorsunuz?

— Evet.

— 33 ...

— 1953 de olduğumuza göre l910'da Şikago'da olup bitenleri bilemezsiniz. O zamanlar siz henüz. doğmamıştınız. O zamanlar Gang kelimesi sadece “ekip” veya “takım” manasına gelen masum bir İngilizceydi. Gangster tabiri de henüz icat olunmamıştı. Vilyam Randolf Hörst denilen herif de kendisine, sonralan takılan “Gazetecilik Kralı" ünvanını kabullenmiş bulunmuyordu. Bizim Şikago'nun o tarihlerde en büyük gazetesi Josef Patterson tarafından çıkarılmaktaydı. Adı da: Tribün.

— New Yorklu Hörst Şikago’da da bir gazete çıkarmayı, daha beteri, bu gazeteyi tutturmayı aklına koydu. Ekzaminer isimli bir gazete kurdu. Şikago'nun üstünden uçakla geçtiniz mi hiç?

— Geçtim. Ne olacak?

— Geçtinizse bilirsiniz. Bizim Şikago uçaktan bakılınca gayet muazzam bir satranç tahtasına benzer. Sokaklar, caddeler birbirlerine müvazidir. Tribün, şehrin bütün köşe başlarını tutmuş, daha doğrusu bütün sağ köşelere birer küçük’ satış kulübesi kurmuştu. ' Bu sebeple Hörst, gazetesine satış yeri bulamayınca yerli rakibine başvurdu. Müvezzilerin durdukları yerlerle kulübeleri hakkaniyet dairesinde pay etmeyi teklif etti. Tribün buna yanaşmadı. Ekzaminer eski kulübelerin yanına yeni kulübeler yapmak zorunda kaldı. O sıralarda gazeteler on üç, on dört yaşında çocuklara sattırılıyordu. iki tarafa mensup oğlanlar birdenbire müthiş bir rekabet hissine kapıldılar. Bu his az vakitte boğuşma şeklini alıverdi. Hörst işi tesadüfe bırakacak heriflerden değildi. Müvezzileri korumak için işsiz güçsüz takımından, bileğine kuvvetli bir zibidiyi Mossi Enright adındaki

oğlanı para ile tuttu. İşte gangsterlerin piri bu Mossi'dir. Delikanlıya Mossi yani (Miço) denilmesine her zaman iki, üç haftalık sakalla dolaşması sebep olmuştur. Mossi gangsterlerin piriydi ama dünya üzerinde gerek gang, gerekse gangster kelimelerinden bile haberi yoktu. Genç yaşında tepelendiği için ölünceye kadar da haberi olmadı denilebilir.

Mossi'nin vazifesi sabahtan itibaren gazetenin satış kulübelerini dolaşmak, seyyar müvezzileri kollamak, zora düşenlere yumruğuyla yardım etmekti. İlk günlerde hiçbir müşkülle karşılaşmamıştı. Çünkü kendisi yirmi yaşındaydı. Karşısındakilerin ise en büyüğü on beşinde bile yoktu.

Fakat bu kolaylık az sürdü. Tribün de paçaları sıvadı. Moe Ananberi isminde bir zıpırı derhal angaje ederek Mossi'nin üstüne saldı. Bu suretle bizim Şikago'muzda garip bir macera başladı. Her sabah her iki gazetenin idarehanesinden kollarını sıvayıp yumruklarını sıkarak iki serseri yola çıkıyor, kendilerinden istenen işi, verilen dolgunca ücreti hak edecek şekilde başarmak için durup dinlenmeden çocuk suratlan dağıtıyordu.

Bunlar bir müddet birbirleriyle karşılaşmamaya dikkat ettiler. Sonunda kendilerini büsbütün emniyete almak için genç serseriler arasından dövüşçülüğü ile meşhur beş, altı kişi seçtiler. Bu suretle dünyanın üzerinde iki tane (gang) meydana gelmiş oldu. Her çete, her sabah erkenden mensup olduğu gazetenin zemin katında kendilerine ayrılan bir mahzende toplanıyor, satıcılarını korumak için her tarafa nöbet usulüyle dövüş ekipleri salıyordu.

Hörst'ün Ekzaminer gazetesi Şikago'ya işte bu metodla yerleşebildi Artık sarsılmayacağına kanaat getirince biraz pahalıya mal olan çeteyi deflemek istedi. Fakat Mossi artık kudretini anlamıştı. işine son verildiğini kendine bildirmeye kalkan gazete direktörünün gözlerine fena fena bakarak:

— Ben bu gazetenin adamıyım, adamı kalacağım! diye dikildi.

Hemen hemen aynı saatlerde Tribün'ün çete reisi de onun direktörüne aynı tehditkar ifadeyle kafa tutuyordu. Bu suretle çeteler, esaslı bir işleri kalmadığı halde gazetelerin zemin katında toplanmaya devam ettiler.

Bir müddet hiçbir boğuşma vuku bulmadı. Fakat boş oturan silahlı takımların bu işsizliğe uzun müddet dayanmaları imkansızdı. Gecelerden bir gece ve ilk defa gazete satış meselesinin dışında, birbirlerine karşı

efelenerek çarpıştılar. Bu çarpışmadan birkaç gün sonra Ekzaminer'in çetesinden Şarli adındaki kabadayı ortadan kayboldu. Şimdi herkesin kısaca "hesaplaşma" dediği hadisenin ilk kurbanı işte bu Şarli olmuştur. •

Bu vakadan sonra Şikago polisi karanlık sokaklarda kurşunlarla delik deşik edilmiş cesetlere sık sık rastlamaya başladı. Bunların hepsinin cebinden gazetelere mensup olduklarına dair hüviyet varakalar çıkıyordu. Adına "Dördüncü Kuvvet" denilen ve birinci vazifesinin halkı aydınlatmak olduğu iddia edilen gazeteler her cinayetten sonra birer kısa not neşretmeyi, gebertilen herifin iki gün evvel gazeteden kovulduğunu yazmayı adet edindiler. Hörst takımının bulduğu bu formül Tribün tarafından da bir cankurtaran simidi gibi kabul olundu.

O'Grandi, viskisinden bir yudum aldı. Bir puro yaktı. Yakın geçmişi tekrar yaşıyormuş gibi dalgın gözlerle yüzüme bakıp gülümseyerek:

— Canınızı sıkınıyorum ya? diye sordu.

— Hayır, bilakis çok enteresan şeyler anlatıyorsunuz.

— Bu sözünüze inandığım için devam ediyorum: 1 910 senesine kadar Şikagolular yemeklerini havagazı ile pişirirler, gecelerini havagazı ile aydınlatırlardı. O tarihte elektrik henüz lüks sayılacak kadar pahalıydı. Ancak bir avuç ekzantrik zengin iş olsun diyerek konaklarına elektrik tesisatı yaptırmışlardı. Kısacası elektrik, havagazıyla rekabet edemeyecek derecede pahalıya mal oluyordu. Bu sebeple şehrin en karlı yatırımlarından birisi Havagazı Şirketi: yani Gaz Havz hisse senetleriydi.

Ne çare ki 1910'da fen ilerledi, yeni motorlar elektriği ucuza istihsale başladı. Kısacası Şikago'nun Havagazı Şirketi büyük hissedarlarının karşısına müthiş bir rakip dikilmiş oldu.

Havagazı Şirketi batıp gideceğini anlar anlamaz işi zora dökmekten başka çare bulamadı. Hiç tereddüt etmeden Tribün'ün haydut çetesine başvurdu. Çete elektrik tesisatı satan dükkanları dağıtmak, elektrikçileri tehdit etmek, telleri kesmek, direkleri devirmek vazifesini, gayet büyük bir ücret karşılığında üstüne aldı. Canı başına sıçrayan elektrik kumpanyası da derhal rakip çeteye yanaştı. Hörst'ün takımını kiraladı. Gazeteler artık kendilerine çok pahalı gelmeye başlamış olan haydut sürülerinden bu vesileyle kurtulabileceklerini anlar anlamaz çetelerini hemen yeni

efendilere devrettiler ve Şikago'nun ortasında verilmeye başlayan kanlı meydan muharebesini görmezden geldiler.

Çetelerin gazetelerden kumpanyalara devri sırasında vaziyetin ne halde bulunduğunu anlatabilmek için size bir misal vereyim: Hörst'ün gazetesinde çalışan en meşhur fıkra muharriri haftada 20 dolar kazandığı halde, mahzende viski içip kağıt oynayarak hiçbir iş yapmadan oturan çetenin en miskin haydudu haftada takriben yüz dolar alıyordu. Bir namlı gazeteci o tarihe dair yazdığı hatıralarında aynen şöyle demektedir:

'Tahrir heyetinde direktör müstesna hepimiz haydutlara borçluyduk En kırtipili dahi bize avans verecek durumdaydı. Haftalıklar alır almaz mahzene koşar, borçlan kapatırdık Böyle sıralarda heriflerin bize nasıl tepeden baktığını görmedikçe düştüğümüz sefil vaziyeti anlayamazsınız."

Ben, meşhur muharrirleri bir mahzende para dilenirken veya dilendikleri parayı teşekkürle iade ederlerken gözümün önüne getirdim. Gülümsedim.

O'Grandi:

— Şimdi de vaziyet değişmiş sayılmaz Mister Hammer, dedi, birçok gazeteciler bugün de gangsterlerden para alıyorlar. Yalnız arada bir küçük fark var: O zaman borçlarını' götürür verirlermiş, şimdi ücret sayıp muhafaza ediyorlar. Bir de aradaki yirmi dolar, yirmi bin dolara yükseldi. Kendiniz bilmez değilsiniz ya...

Ses çıkarmadım. Sitella yüzüme bakarak gülümsedi. Gizlice göz kırptı.

Herif pürosundan derin derin nefeslendi:

— Çeteler daha ciddi bir işe girdiklerine memnun olmuşlardı, diyerek hikayesine devam etti, hatta böyle bir fırsat zuhur etmeseydi, kendiliklerinden bir başka kazanç yolu bulacaklardı. Nitekim para daha bol kazanılınca hırslar daha çok arttı. Gene günlerden bir gün Massi Şikago Belediye Reisi'nin karşısına dikildi. Şehrin çöp işlerinin tekelini istedi. Hörst'ün gazetelerinden karısını bile esirgemeyecek halde bulunan Belediye Reisi bu teklifi ikiletmedi Mossi ile avenesi artık belediye memurları(!) sayılmaya başladılar. Bunlar için hususi bir üniforma icat edildi. Şikago halkı, sokaklarının korkunç gangsterler, kanlı katil herifler tarafından süpürülmesi, çöp tenekelerinin bunlar tarafından boşaltılması hadisesini çok

enteresan buldular. Bundan garip bir zevk duydukları bile iddia olunabilir. Kaldı ki hiç kimseden itiraz edecek de cesaret beklenemezdi.

Şikagolular seslenemediler ama Tribün'ün çete reisi Moe böyle maskaralıklara tahammül edecek adamlardan değildi. Rakibinin resmi rütbe alıp üniforma giymesinin ileride kendisine zarar vereceğini hesaplayarak derhal davrandı. Haydutlarını üniformalı çöpçülerin üstüne saldırdı. Mossi'nin adamları üniformalı olmanın zararını gördüler, az vakitte çok zaiyat verdiler. Mossi işin böyle devam edemeyeceğini anlayarak Şikago'nun çöp inhisarını bıraktı, sivile soyunup rakibinin üstüne atladı.

Gangsterlerin beyaz kadın, beyaz zehir, daha sonra içki yasağı sırasında kaçakçılık işlerine girerek muazzam bir sanayi(!) haline gelmesi işteb undan sonradır. Eğer dost kalırsak size bu müthiş sanayi kolunun işe yarar serserileri nereden, nasıl bulup yetiştirdiğini, gangsterliğin kanunlarını, bunların nasıl tatbik olunduğunu da anlatırım.

Herif adeta eski bir Cumhurreisi gibi konuşuyor, sanki övünecek büyük devlet işlerindeki başarılarından bahsediyordu.

Benim fena halde canım sıkılmaya başlamıştı. Eğer bazen eski hatıralarına gömülerek dalgınlaşan, bazen gene bu hatıraların zoruyla heyecana gelen O'Grandi'den gizli güzel Sitella bana göz kırparak sabır tavsiye etmemiş, olsaydı, gevezeliğe çoktan nihayet verecektim.

Kendimi zorlayıp sırıttım.

O'Grandi:

— Siz işten anlar olmasanız bütün bu tafsilata lüzum görmezdim, diye aklınca bize iltifat etti, gagsterliğin şimdiye kadar pek bilinmeyen bu cihetlerini mesleğiniz icabı bilmelisiniz. İlerde işinize yarar. Ne diyordum, evet, Şikago'nun çiçeği burnunda körpe gangster çeteleri nihayet kendilerine bol para getirecek sahalara girmişlerdi. Maamafih asıl velinimetleri olan gazeteleri ...

Bir an sustu. Tavana bakarak düşündü:

— Esasında gazeteler onların değil, onlar gazetelerin velinimeti sayılmalı ama biz işin bu kadar inceliğine boş veriyoruz. Hasılı herifler gazetelerini eski gözağrısı sayarak pek de terk etmemişlerdi.

Size bir misal vereyim: Sene 1921. Atlantik-Siti'de asrın en büyük boks maçı yapılacak. Fransız ağır sikleti Karpantiye ile Amerikan ağır sikleti Dempsey dünya şampiyonluğu için dövüşecekler. Her tarafta kıyamet kopuyor. Bir hazırlık, bir hazırlık ki sormayın gitsin! Eğer demincek "Otuz üç yaşımdaydım" derken bana yalan söylemedinizse siz o tarihte bir yaşınızda filan olmalısınız. Halbuki o sıralarda ben yirmi iki yaşımdaydım. Gayet iyi hatırlıyorum.

Tribün gazetesinin sekreteri oturup derin hesaplara dalıyor. Maksadı maça ait bir fotoğrafı ilk baskıya yetiştirmek. Bunun için, birinci raundun ilk otuz saniyesi içinde çekilecek bir resim bir hususi uçakla Şikago'ya 200 kilometre mesafedeki bir uçak meydanına getirilecek. Orada bekleyen ve daha evvel bir klişehane haline sokulmuş olan vagondaki klişeciye teslim edilecek, bir tek vagondan ibaret katar çok süratle yola çıkacak, Şikago'ya yetiştiği zaman klişe hazırlanmış olacak. Bu suretle meşhur müsabakaya ait resim Tribün'ün saat 6'da satışa çıkarılan ilk baskısına girebilmiş olacak.

Bugünkü gibi hatırımdadır: Ekzamner'in rakip müessesede satın aldığı casuslar bu işi maç tarihinden ancak üç gün evvel haber alabildiler. Aynı tertibatı kuracak vakit kalmamıştı. Bütün gazete ayaklandı. Herkes aklına gelen çareyi söyledi. Neticede bir aralık pilot brövesi almaya uğraşmış bir muhabirin ileri sürdüğü çare kabul olundu. Muhabir:. "Bir divane pilot bulalım," diyordu, "bir serseri pilot bulalım. Serseri pilottan çok ne var? Herife parayı verir, burnuna viskiyi dayarız Uçağı getirip Şikago'nun büyük parkındaki meydana indirir."

Ben boş bulunarak

— Neden Şikago'nun uçak alanına değil de, büyük parka? diye sordum.

— Uçak alanı şehre uzak. Saatler öyle ayarlı ki on dakikanın ehemmiyeti var. Halbuki büyük parka uçak kondurmak değil, sinek kondurmak yasak. Belediye adamın gözünü patlatır. Kesilecek cezayı ödemeye Gazeteciler Kralı Hörst'ün bile gücü yetmez. Sekreterler bir müddet müşavere ettiler, neticede başka çare bulamadıklarını itiraf zorunda kaldılar. Derhal telefonlara sarılındı. Belediye Reisi bulundu. Yarı tehdit, yarı tatmin bu müsaade koparıldı. Aklı veren muhabir, bir adet serseri-divane pilot bulmaya çoktan koşmuştu. Daha ilk uğradığı kahvede bunlardan yarım

düzineye rastlamış. İçlerinden biriyle mutabık kalındı. Çok sonradan öğrenildiğine göre Belediye Reisi Tribün'ün atlatıldığını anlayınca tutulacağı öfke krizinden ürkmüş, hazırlanan planı fıslayıvermiş. Bu haberi alıp canı başına sıçrayan Tribün bir senedenberi ilk defa, başkalarına devrettiği haydut çetesini hatırladı. Ekzaminer'in casusları da hasının mukabil tedbirini gelip haberverdiler.

— Neymiş? O da mı serseri-divane pilot aramaya çıktı?

— Hayır, onlar daha kestirmeden gidiyorlar. Bir taraftan kendi projelerini harfi harfine tatbik ederken, öte taraftan Moe çetesinin bütün kuvvetleriyle parkta pusuya yatacaklar. Eğer Tribün'ün bulduğu serseri-divane sarhoş pilot karanlıkta kendisini bir yere çarpıp' parçalamadan yere salimen inebilirse pusuda bekleyen silahlı herifler biçareyi bir otomobile atıp dağlara çıkaracaklar. Fotoğraf derhal imha edilecek. Rakip atlatılmış, zafer Ekzaminer'de kalmış olacak.

— İster misiniz bunu da ötekinin casusları haber versin!

— iyi bildiniz Mister Hammer. Plan ertesi gün karşı tarafa yetiştiriliyor. Bu sefer Tribün sıvandı. O da Mossi'yi imdadına çağırdı.

Fazladan yakın dostu olan(!) Şikago Polis Müdürü'ne telefon ederek maç gecesi büyük parkta ve civarında bir tek memur dahi bulundurmaması ihtar olundu. Polis Müdürü de bu emre sadakatle itaat edeceğini hemen bildirdi.

Nihayet büyük boğuşma gecesi gelip çattı. Atlantik-Siti'de boksörler yumruklaşırken biz de parktaki yerlerimizi aldık. ..

Son cümle üzerine Sitella öksürdü. Bu suretle kocasına "yerimizi almıştık" sözüyle pot kırdığını bildirmek istemişti.

O'Grandi karsına kibirle baktı:

— Eteklerini kapatsan daha iyi edersin, diye mahsustan çıkıştı, Mister Hammer masal dinleyecek bebeklerden değil. Bunu, bacaklarına bakışından da anlamalıydın.

Ben hemen gözlerimi çevirerek viski bardağına sarıldım. Irlandalı kendi latifesine gene kendisi kıs kıs gülerek tekrar etti:

— Biz de yerlerimizi aldık. Tribün'ün uçağı fotoğrafı: klişehane vagona yetiştirdi. Bizim serseri-divane pilot da büyük parkın meydanına gece vakti salimen konmayı becerdi. Herifler atladılar. Biz karşıladık. Küçük çapta bir meydan muharebesi verildi. Sonunda zafer bizim tarafta kaldı. Biz de fotoğrafı kendi klişehanemize yetiştirdik Ertesi sabah Şikago'nun okuyucular tiryakisi oldukları gazetelerinde "Asrın maçı" denilen müsabakaya ait resimleri buldular. Resim dedimse bugünkü Radyo Foto'lar gibi bir şey zannetmeyin. Her ikisi de simsiyah bir zemin üzerinde insan olduklarına bin tane şahit isteyen iki tane kurşuni lekeden ibaret birer berbat şeydi.

O'Grandi bardağına viski koydu. Purosunu yeniden yaktı:

— Bu vakayı neden anlattım bilir misiniz? diye sordu. Büyük parkta meydan muharebesine gitmeden evvel Mossi bizi topladı.

"Çocuklar," dedi, "bu seferki boğuşmayı başkalarına benzetmeyin. Orta yerde vuruşacağız. Polisin de resmen haberi var. Yani altta kalanın canı çıkacak. ilerisi de daha berbat. Beni dinlerseniz bir kenara ölümlük dirimlik birkaç dolar koyalım. Hapse düşeriz, hastaneye düşeriz, geberir gideriz. Kiminizin anası, kiminizin kardeşi sefil olur. Bu işten alacağımız topluca paradan yüzde yirmisini hepimiz namına saklayalım diyorum. Razı mısınız?" Hep razı olduk. İhtiyat parası ayırmaya o geceden başladık. Şimdi sizinle burada görüşmemizin sebebi de bu ...

— Bu mu?

— Evet. Tam 30 küsur yıl evvel kurulmuş bir garip ortaklık sebebiyle siz şimdi burada bulunuyorsunuz!

— Anlayamadım?

— Karpantiye-Dempsey maçı gecesi kurduğumuz ortaklık eski çeteler tamamıyla dağılıncaya kadar devam etti. Buna da bir tarih isterseniz (Al Kapon hapse girinceye kadar) diyelim. Daha doğrusu Lüçyano Avrupa'ya gidinceye kadar. Bizim ihtiyat akçesi bazen iki milyon dolara yaklaştı, bazen bir milyon dolardan aşağıya düştü. Mahpustaki arkadaşların akrabalarına yardım edildi, avukat ücretleri ödendi, rüşvetler verildi. Bazı arkadaşların mahpustan, bazılarının Birleşik Amerika'dan kaçırılması temin

olundu. Son hesaplara: göre ihtiyat kasada bir milyon 100 bin dolar kalmıştı ki aramızda "Doktor" lakabıyla andığımız herif apansız ortadan kayboldu.

— Paralarla beraber mi?

— Paralarla beraber. Dünya kazan biz kepçe, aramadık yer bırakmadık. Bir türlü yakası elimize geçmedi. Sanki yer yarıldı da, girip kayboldu. Günlerden bir gün, geçen sene bizim eski arkadaşlardan birisi çıkageldi. Meğer bir tesadüfle Doktor'un izini bulmuş.

— Nerde?

— New York'ta ... Malum ya dünyanın hiçbir ormanı, ne kadar insan ayağı değmemiş olursa olsun saklanma yeri bakımından New York kadar emniyetli sayılmaz. Derhal soruşturmaya giriştik. East River'de 35'inci sokakta oda oda kiraya verilen eski bir aristokrat evinin en üst katında bir dairede oturduğunu öğrendik. Suratını ameliyatla değiştirmişti ama görür görmez tanıdık. Oturduğu apartmanın kapısını çelik levhalarla kaplatmış, duvarları iç taraftan kalın demir parmaklıklarla kuvvetlendirmiş. iki Dauna besliyor ki her biri iyi talim görmüş bir tabur komandoya bedel. Lakin bütün kurnazlığına rağmen gene büyük bir hata işlemiş. Koleji bitiren kızını yanına almış. Eskidenberi evladına ne kadar düşkün olduğunu bilirdik. Zaten parayı ona emanet ederken bu cihet göz önüne alınmış, "Kızını düşünür de ihanet edemez" denilmişti. Eğer benim ve diğer iki arkadaşımın pusuya düşürülüp öldürüldüğümüz havadisini gazeteler yazmasaydı Doktor belki de ihanet etmeye cesaret edemezdi. Neyse arkadaşlar ölmüşlerdi ama, ben ağır yaralı olarak kurtulmuştum. Avrupa'ya kaçmış olan Doktor geri dönüp hatasını düzeltmeyi göze alamadı. Hasılı işler berbat bir hale geldi. ikinci Cihan Harbi'nde bizim Doktor Almanlarla birleşmiş, kırmadık ceviz, yemedik nane bırakmamış. Müttefiklerin zaferi kazanmaları üzerine oralarda barınamayacağını anlayarak kapağı gene buraya atmış. Kızının tehlikede olduğunu bildiği için tam çıkmaza düşüyor. Yani yavrusunu bir an bile gözünün önünden ayıramıyor. Bu suretle kızı daha fazla tehlikeye maruz bırakmış olacağını aklına getirmiyor. Uzatmayalım, vaziyet işimize yaradı. Geçenlerde kızı kaldırmışlar.

— Sonra da bir milyon yüz bin dolar mı istemişler.

— Hayır! O zamanki para değeri ile şimdiki para değerini hesaplamışlar da iki milyon istemişler.

— Faiz filan ... Anlıyorum.

— Evet, faiz filan! Kızının kaçırıldığını öğrenir öğrenmez deliye döndü.

— Neden? Verse de kurtulsa ...

— Elinde o kadar para yok. Parasını birçok işlere yatırmış. Graff diye birisinden bahsedildiğini işittiniz mi hiç.

— işittim.

— Eskilerdendir. O da Şikagolu. Moe'nin çetesinden zorlu bir herif. işte onunla ortak kumarhaneler, randevuevleri, barlar işletiyorlar. Bizim Doktor araya bir avukat koyup mühlet istedi. istediği mühlet verildi. iki gün içinde parayı denkleştirip avukata teslim etmiş.

— Sakın "Avukat, avukat" dediğiniz bizim Dav olmasın?

— Evet, Dav Spenser.

— Dav size parayı getirmedi mi demek istiyorsunuz.

— Maalesef getirmedi.

— Otomobil kazasına uğradığı için mi?

— Hayır, kendi ifadesine göre çaldırdığı için ...

— Nasıl çaldırıyor? Deli mi bu herif?

— Malum ya böyle vaziyetlerde para geçer akçe olarak istenir, yani küçük banknot halinde. Hepsini bir küçük valize doldurmuş, söylediğine göre çok sarhoşmuş. Bir yere uğramış. Oradan çıkarken bindiği taksiyi şaşırmış.

— İnanılır şey mi bu? Düpedüz uydurma!

— Ben de aynen böyle söyledim. "Bu düpedüz uydurma, hem de fena uydurma, dedim, sonu katiyen hayır getirmez Mister Spenser," dedim. Zaten pek perişan bir haldeydi. Ayakta duramayacak derecede sarhoştu. Valizi unuttuğu otomobili tarif etti. Mutlaka bulacağına eminmiş. Birkaç gün mühlet istiyormuş. Ayrıca sizden de bahis açtı. Dostluğuna

güveniyordu. Doktor avukattan aldığı imzalı makbuzu arkadaşlara gönderdi. Ayrıca ne olur ne olmaz diye düşünmüş de banknotların numaralarını kaydetmiş. O listenin bir suretini de verdi. Arkadaşlar icap eden noktalarda, icap eden tedbirleri aldılar. O gece baloda buluşup sizinle tanışacaktık. Malum hadise vuku buldu. Sonunda da avukat öldürüldü.

— Öldürüldüğünü nereden biliyorsunuz? Gazeteler “kaza" diye yazdılar.

O'Grandi keyifli keyifli güldü:

— Böyle işlere karışanları ezecek kaza otomobili henüz fabrikadan çıkmamıştır Mister Hammer.

— Peki benden ne istiyorsunuz?

— Evvela: İki milyon size emanet edilmişse onu istiyoruz.

— Komisyonsuz filan mı?

—. Komisyonsuz olur mu? Amerika'da birisi birisine selam verse bunun bir ücreti, bir komisyonu vardır.

— Durunuz bakalım ne eder? Yüzde beş desek yüz dolarda beş dolar, bin dolarda ...

— Yuvarlak hesap elli bin dolar veriyoruz.

— Fena değil.

— Maamafih paranın sizde olmadığı bence muhakkak. Bulmaya yardım ederseniz bu ücreti gene alacaksınız. Biz de kendi imkanlarımızla araştırmaya devam edeceğiz tabii...

— Kız nerede?

— Hangi kız? Doktor’un kızı mı? Evine. gönderdik.

Gülümsemişim.

— Vallahi gönderdik, diye teminat verdi, Doktor bu işte numara yapmadı.

— Dav’ı size ait otomobillerden birisinin KAZAEN çiğnemediğine emin misiniz?

— Katiyen. Böyle bir suali size yaraştıramadım. Avukatın ölümü paranın bulunmasını kolaylaştıramaz ki ... Avukat öldürüldükten sonra sizinle tanışmayı daha çok istedim. Kanaatimce avukatın ölümünü Doktor da istemez. Bunu Graffin arzu edeceğini de sanmıyorum . Nitekim katibesini öldürenler de biz değiliz.

— Şu halde parayı arayan bir başka takım var.

— Tamam! Parayı başkaları da arıyor. Halbuki meseleden başkalarının haberi olamaz. İş zaten bu sebeple karışıyor. Size bu sebeple muhtacız. Malum. ya biz tahkikatın bazı safhalarını doğrudan doğruya takip edemeyeceğiz. Dav bize sizi tavsiye etmişti. Eğer razıysanız ...

— Neden razı olmayacak mışım?

— Öyleyse size masraflarınıza karşılık bin dolar vereceğiz. Evvela şu taksi meselesini soruşturalım. Yalan olduğu meydanda ama, olsun. Hedefe emniyetle yürümek için arkamızda şüpheli bir taraf bırakmamalıyız. - Karısına işaret etti: Lütfen Sitella orada bir zarf olacak yavrum!

Kadın istenen zarfı alıp getirdi. O'Grandi bana uzattı:

— İçinde bin dolar var Mister Hammer, dedi, makbuz filan istemez. Muamelemiz itimat üzerinedir.

Zarfı yan cebime atıp kalktım.

— Soracağınız bir cihet olursa bize telefon edin. Sitella sizi götürsün.

— Ben giderim. Madamın yorulmasına lüzum yok.

Sitella:

— Neden yorulacakmışım? dedi, sırtıma binecek değilsiniz ya...

Kapıdan çıkarken apansız döndüm ve apansız sordum:

— Ressam Veb Mülligan adında birisini tanıyor musunuz?

O'Grandi hiç şaşırmadı:

— Vaktinizi boşuna geçirmediğiniz anlaşılıyor, diye güldü, hergelelikle karşılaşır karşılaşmaz şehrin en yaman hergelesini hatırlamanız hoşuma gitti. Değil mi Sitella?

Kadın omuzlarını oynattı o kadar. Gözlerinin içine dik dik baktım:

— Herifi iyi tanıdığınız anlaşılıyor, dedim, alış-verişiniz oldu mu?

Sitella hakaretle dudak büktü:

— Veb'in dişleri bize işlemez Mayk, dedi, bize onun pis numaraları sökmez.

— Peki. kime söker?

— Her zanaatın kendisine göre müşterisi vardır. Böyle olmasa o zanaat erbabı açlıktan geberir. Ressam Mülligan'a her şey söylenir ama açlıktan geberdiği söylenemez.

Ressamın gebertildiğinden henüz haberli olmadığı belliydi. Müjdelemeye lüzum görmedim.

Sitella kocasına:

— Ben belki sinemaya giderim, dedi, geç kalırsam merak etmeyin.

* * *

Sitella dönüşte o kadar acele etmedi. ilk sözü:

— Kocamı nasıl buldunuz? suali oldu.

— Yaman! dedim.

— Siz alay ediyorsunuz ama haksızsınız. Sahiden yamandır. Her hususta yaman.

— Her hususta ne demek?

— Her hususta ... İnsan onunla çok rahat eder. Hudutsuz derecede rahat eder. Yakında bunu siz de görüp anlayacaksınız. Bana hak vereceğinize eminim. Sizi New York'un neresine bırakayım?

— Neresine olursa olsun. tik taksi durağı işime gelir.

— Vaktiniz varsa sinemaya beraber gidelim.

— Beraber mi gidelim?

— Gidelim ya. . . Biraz açılırsınız. Siz bu dünyaya hep cinayet düşünmeye, katil aramaya gelmediniz sanırım.

Yan gözle yüzüne baktım. Bu kadınla yan yana karanlıkta sinema seyretmek pek zevkli bir şey olmalıydı.

— iyi akıl ettiniz, dedim, kovboy filmlerini sever misiniz.

— Gangsterleri tercih ederim.

— Silah patırdılarından hoşlanıyorsunuz galiba ...

— Yanımdaki arkadaşa bağlı.

— Neden?

— Uykucunun biriyse silah sesleri kendisini uyandırır da ondan ...

— Vay, sizin yanınızda uyuklayanlar da mı oluyor?

— Takat meselesi...

Dudaklarımı yaladım.

Otomobili bir münasip yere bırakıp Brodvay'a çıktık.

Oynayan filmin farkında bile değilim. Biletleri alıp yürüdüm. Karanlığa girdiğimiz vakit perdede mitralyözler kıyametleri koparıyor, polis arabalarının canavar düdükleri ortalığı velveleye veriyordu.

En arka sıraya yanyana oturduk.

Sinema oldukça tenhaydı. Bizim sırada oturan iki çift kendi alemlerine dalmışlardı. Sitella kulağıma eğilip:

— Duydun mu? diye sordu.

— Neyi?

— Kız nasıl öpüyor?

— Filmde mi?

— Filmde olur mu aptal, yanımızda ...

Yavaşça önüme doğru eğilip bacağını dizime dayadı. Hafif hafif kımıldanmaya başladı. Gergin etinin temasını böylece hissetmek yüreğimi

ürpertti.

Sonra kolunu koluma geçirdi. Tırnaklarını canımı acıtacak gibi derime batırarak

— Canını yaksam, diye fısıldadı, canının yakılmasından hoşlanır mısın?

— Canımı yakana göre değişir.

— Mesela ben yaksam ...

Elini tutup sıktım. Baygın baygın inledi.

— Nasıl? diye sordum.

— Belime sarıl da sonra ...

istediğini yaptım. Kolunu boynuma atarak ağzımdan öptü. Aynı zamanda bir bacağını dizlerime koydu. Solukları sıklaşmış, hareketlerine telaşa benzeyen bir sertlik gelmişti. Kendimi kurtarıp yüzüne baktım. Gözleri kapalı, ağzı yar açıktı. Vücudunun kokusunu derin derin kokladım.

Gözlerini birden açtı. Utanmış ve kendisini ayıplamış gibi:

— Bana ne oldu kuzum? diye sordu. Hep kabahat sende Mayk... Beni deli ettin. -Tırnaklarını büsbütün etime geçirmişti: Bir saattir sana bakıyorum. Evde aklıma ne gelse iyi. ..

— Ne?

— Beni tutsa da bir güzel öpse, dedim. Haydisene...

— Cicim burası sinema. Biz de hamdolsun, kolej talebeleri değiliz. Her işin kendisine mahsus bir yeri vardır.

— Canım istiyor.

— Biraz sabret. Şu herif bağlandığı direkten kurtulsun, kolay.

Filmdeki gazteci oğlanı gagnsterler bir mahzende direğe sarmışlardı. Oğlanın hali harap.

— Herife acıyor musun?

— Ben mesut olduğum sıralarda herkese acırım.

— Mesela?

— Mesela: Mülligan denilen ressama bile ...

— Haberim var. Seni bir yumrukta yere sermiş.

— Serdi evet. Arkadan vurdu da serdi.

— Arkadan vurdu. Eğer ölmemiş olsaydı gider onunla yatardım.

— Yatar mıydın?

— Tabii. Arkadan vurabilen bir herif de enteresandır.

— Kocan da arkadan vuran heriflerden galiba?

— iyi bildin. Arkadan vuranların da en hergelesi. .. -Sesini alçalttı: Çok tehlikeli adamdır kocam, dedi, gayet tehlikelidir.

— Elde silah, merdane çarpışacağını sanmam. Düşmanın kahvesine zehir koymayı tercih eder.

— Doğru. Tıpatıp öyle.

— Sevdin de mi evlendin?

— Birkaç ay sahiden sevdim.

— Sonra?

— Sonra işe menfaat karıştı. Ben onun bana lazım olduğunu anladım, o da benim kendisine lazım olduğuma kanaat getirdi.

— Kaç senedenberi?

— Bilmem ki. .. On seneyi geçti gibime geliyor.

— O zamanlar sen bebekmişsin.

— Bebektim ama erkekten iyi anlayan bebeklerdendim.

Bacağımı dizlerinin arasında sıktı:

— Canım sıkıldı benim, dedi, filmi göreceğimiz kadar gördük. Haydi gidelim.

— Nereye?

— Bu da sorulur mu? Kapalı bir yere ...

— Otele mi?

— Bizim burada bazı bazı kaldığımız bir küçük apartmanımız var. Oraya gideriz.

— Mükemmel!

— Viski de olacaktı. En iyisi bir şişe almalı.

— Mükemmel!

Sarhoş olursa ağzından bazı şeyler kaçıracağını düşünerek sevindim. Filmdeki oğlanın bağlandığı direkten kurtulacağı muhakkak olduğu için daha fazla beklemek budalalıktı.

Dışarı çıktık, ilk rastladığım dükkandan bir şişe viski aldım. Hızlı hızlı yürüyerek arabasını bıraktığımız yere vardık. Gene yanına oturdum.

— Biraz sokul! diye emretti.

Sağ bacağını sol bacağıma sımsıkı yapıştırdı. Tayyörünün altında vücudunun çırılçıplak olduğunu anladım. Ne korse takıyor, ne de jartiyer kullanıyordu. Sırtında da naylon buluzdan başka bir şey yoktu.

Kolumu gene beline doladım. Rüzgarla savrulan saçlar yüzümü okşuyordu.

— Tabancanı arkaya al, canımı acıtıyor, diye güldü.

— Hani canının acıtılmasından hoşlanıyordun?

— Budalalık ediyorsun Mayk, demirle değil. ..

— Daha çok gidecek miyiz böylece ...

— Geldik.

8’inci caddeye saptık Santral Park’a bakan binalardan birisi önünde indik.

Kapalı duran dış kapının otomatik kilidi burada kapıcı bulunmadığını gösteriyordu .Ekseriya garsoniyer olarak kullanılan bu apartmanların zaten kapıcıya da ihtiyaçlan olmamak lazımdı.

Asansörle üçüncü kata çıktık.

Burası da fevkalade pahalı döşenmişti. Dışardan göründüğü kadar da küçük değildi.

Ben viski şişesini nereye koyacağımı düşünürken Sitella birdenbire kollarını boynuma doladı. Alt dudağıma dişlerini hınçla geçirdi. Kanının sıcaklığını boğazımda hissettim.

Sitella geriye çekilerek yüzüme baktı. Gözlerindeki parıltılar artmış, gene soluklar sıklaşmıştı.

— Kanın ne kadar kırmızı, diye fısıldadı, ne kadar tatlı... Haydi sen dolaptan buz çıkar. Bardaklar ben hazırlarım. Mutfak koridorun sonunda ...

Elimi ağzıma götürdüm. Sonra parmaklarıma baktım.

— Yamyam seni! diye sırıttım, alacağın olsun.

Koşarak bir kapıda kayboldu.

Ben dolaptan buz çıkarıp kırdım. Bir kaseye koyup salona döndüm .. Eşikte keyifli bir ıslık öttürerek durakladım.

Sitella tayyörünü çıkarmıştı. Göğsünde sütyen yerine bikini mayosunun üst parçasına benzeyen renkli bir bant ve bacaklarında gayet kısa bir şort vardı. Bu .haliyle o kadar güzeldi ki hangi erkek olursa olsun bu kudret karşısında ümitsizliğe kapılır.

— Bir şey mi söyledin? diyerek döndü.

Alay ediyordu köpoğlusu ... Belli bir şey bizimle eğleniyor.

Ellerimdekileri divanın önündeki alçak masaya koyarak üstüne yürüdüm

— Birer yudum içelim de sonra, diye yalvardı, birer yudum ... Fazla söylenmesine meydan vermek istemedim ama razı olmadı. Yan yana oturduk. Bacaklarının esmer derisi bal gibiydi. Hafifçe kabarık karnı insana okşamak arzuları veriyordu. Omzuna dökülen koyu siyah saçlarıyla yüzü o kadar güzeldi ki, bu güzelliğe bu kadar yakın olmaktan uçsuz bucaksız bir iftihar duyardınız.

Kravatımı gevşetti. Gömleğimin düğmelerini çözdü. Bir taraftan da:

— Hoşuna gider, diyordu, böyle birisinin soyunmasına yardım etmek sana da tatlı gelmez mi?

— Gelir ama ne çare? diye boynumu büktüm.

— Neden kederlisin?

— Sende soyulacak bir şey kalmamış da ondan ...

— Numara yapma! Asıl mesele bir kadının şortunu çıkarmakta ...

— Ben çoraplarını çıkarmayı daha çok severim.

— Pek hoş adamsın sahi. .. Ömürsün. Üzerinde budala bir pervasızlık var. Her kadın bunun pervasızlık olduğunu bilemez. Bürodaki güzel sesli kadın kim?

— Güzel sesli mi? Hangi büroda?

— Senin büronda ... Telefon ettim de ...

— O da aynı şeyleri söyledi. “Sana gayet güzel sesli bir kadın telefon etti,” dedi.

— Sana katiben "sen” mi der.

— Velda mı? Tabii ...

— Neden tabii imiş. Ben kıskanırım ama ... Kıskanınca da kaplana dönerim.

Tırnaklarını ensemde hissettim. Göğüsleri dikilmiş, gözlerine, bu sefer sahiden, öfkeli kaplanların küçük hayvancıkları manyatizmalayan dalgın bakışlan gelmişti.'

Birdenbire vaziyetin garabetini fark ettim. Sabahtanberi o bana saldırıyordu. Ben de adeta acemi bir bar kadını gibi çekingenlik numaraları yapıyordum.

Kucakladım. Hoyratça sıktım:

— Kemiklerimi kır! Oh kır kemiklerimi. .. diye yalvardı.

Dünyayı unuttuk. Bu unutuş bana sorarsanız bir asır sürdü. Halbuki yarım saat geçtiğini gayet garip bir surette arkamda boğuk bir erkek sesi duyup kendime gelerek anladım. Bir erkek sesi:

— Manzara mükemmel! diye hırladı, Mülligan'ın fotoğraf makinesi lazım.,

Hızla döndüm. O'Grandi eşikte duruyordu.

Son derece şık giyinmişti. Beyaz eldivenleriyle bastonu sol elinde, sağ eli de ceketinin dış cebinde ...

Mutlaka küçük bir Brovnig tutuyor. Bu eski Şikagolular elbise kumaşlarına zarar vermeden cepten ateş etmeyi iyi bilirler.

Sıçrayıp kalkmanın faydası yok. Elimi koltuk altına atmak yaşayacağım birkaç dakikadan da vazgeçmek olur.

Suç işlerken yakalanmanın hakir edici utancını da belki ölüm korkusundan daha fazla duydum.

Sitella dirseklerine dayanarak bir kapıya bir de bana baktı.

— Mayk korktu kocacığım, dedi, vallahi bu da korktu.

— Sana her zaman korkunç kadınlardan olduğunu söylerim de ınanmazsın.

— Şimdi inandım, Mayk da korktuktan sonra ...

Acele toparlandım. İlk aklıma gelen "şantaj" ihtimali oldu. Sonra bu düşünceye kendim de güldüm. Benim gibi zibididen ne koparabilirlerdi ki ...

Üstüme bir rahatlık geliverdi.

O'Grandi

— Viski de varmış, diye gülümsedi, işte buna sevindim, haydi Sitella bana bir bardak dolduruver şekerim.

Kadın kalktı. Anadan doğma çıplak olduğunu tamamıyla unutmuş gibi öylece yürüdü.

İkimiz de arkasından baktık O'Grandi hafif bir takdir ıslığı öttürdü. Sesini alçaltıp gözünü kırparak:

— Otuz beşinde olduğunu söylesem inanır mısınız Mister Hammer, dedi, benimle evlendiği zaman on yedisindeydi. Hala o vücudu muhafaza ediyor.

— Yalnız vücudunu mu?

— İstekli hali de hiç değişmedi. Yalan mı?

— Siz geleli epey oldu galiba?

— Epey...

Sitella bardakla döndü.

— Ne konuşuyorsunuz? dedi, sakın beni çekiştirmeye başlamayın.

O'Grandi

— Bilmem ki çekiştirmek sayılır mı, diye cevap verdi, Mülligan denilen maskaranın neden bize diş geçiremedigini anlatıyordum. Aklında mı? Hani sana telefon ettiydi. Bize resmen şantaj yapacak. Sitella randevu istedi. Benden çok korkuyor göründü. Resimleri pazarlıksız ödeyecek. Hepsini bir arada istiyor. Randevuya beraber gittik. Resimler hoşuma gitseydi, ücretini verip alacaktım. Pek bayağı şeylerdi. Pek uydurma! Ne kadar güldük, herif ne kadar şaştı ...

Meseleyi anlamıştım. Kan kocanın hangi hususta mutabık bulundukları meydandaydı. Herif rezil-delilerden ... Böylelerini ruh hastalıkları kitaplarında anlatır dururlar.

Şikago ganglarından arta kalabilmek için sadece korkak-kurnaz, büyük hergele olmak kafi degil.

Bu dünyada bütün gangsterler namussuz heriflerdir. İçlerinde kurşundan veya elektrik sandalyesinden kurtulabilenler ise süper namussuz... Üzerinde silah bulunmadığını bu sefer kati olarak anladım.

— Mülligan foto-montaj mı yapıyordu? diye sordum.

— Tamam! Foto-montaj yapıyordu. Hani berbat resimler vardır ya, çoluğa, çocuğa bir de yaşlı dullara satılan pis resimler, onların başlarını değiştiriyor. Buluştuğumuz zaman önüme sürdüğü fotoğraflara bir göz atınca işi çaktım. Bir de nasihat verdim: “Bunlar malum şeyler tosun,” dedim, “yeni numara ister. En iyisi bir canlı model bulur, yeni pozisyonlar icat edersin. Bu işe dair Hintçeden çevrildiğini söyleyen uydurma kitaplar vardır. Onları bul!” Herif pek sıkıldı değil mi şekerim?

— Pek sıkıldığını sanmıyorum sevgilim, biraz bozuldu ama, kendisini çabuk topladı. Mayk'ın demin sıkıldığı kadar sıkıldığını zannetmem.

Kadın böyle diyerek yanağımı okşadı, sonra:

— Bir viski iç de artık git, diye göz kırptı, ben sana telefon ederim.

Kendimi ancak dışarı çıktığım zaman toplayabildim. Bu rezil karı-kocaya hiç de hakkım olmadığı halde fena halde öfkelendim.

"Ulan namussuz alacağın olsun, diye homurdandım, ulan haydut eskisi alacağın olsun... Bize yedekçilik ettirirsin öyle mi?"

Bir taksi çevirdim.

— Nereye? diyen şoföre hırlar gibi:

— Cehennemin dibine! diye bağırdım.

II

Olup bitenleri derleyip toplamak için kafaını iyice dinlemeye ihtiyacım vardı.

Tenha sokaklarda bir müddet yayan yürüdüm. Nihayet ikinci avönüde Roma kahvesine girip bir tenha köşeye oturdum. Burası sözümona kahve ve sandviç satmak için açılmıştır. Halbuki yirmi dört saatte on tane kahve bile satılmaz. Bu civarda bu batakhaneye benzer yedi, sekiz yüz dükkan mevcut ki cümlesinin kazancı perakende beyaz zehir satışına bağlıdır. Beti benzi kül gibi delikanlılar, kılığı kıyafeti derbeder genç kızlar ürkek ürkek giderler, tezgahta biraz durur sonra gene aynı ürkek adımlarla defolurlar. Bunlardan aşırı neşelileri görülse de devede kulaktır. Krize yakın bulundukları için elleri ayakları titreyenlere, insanın yüzüne dünyanın en müthiş ve en rezil çaresizliğiyle deli deli bakanlara daha çok rastlanır.

Ben sandviç müşterisiydim. Fazladan bir de bira ısmarlamıştım. O'Grandi ailesini zihnimden çıkarmak için kendimle epeyi boğuşmam icap etti. Gözümün önüne karının güzelliği dikiliyor, onu silip atınca herifin namussuz suratı karşımda sırıtıp duruyordu. Halbuki askerlik arkadaşım. Dav Spenser'in işini düşünmeye mecburdum.

Bu oğlan hakkında hiçbir esaslı bilgim olmadığını şaşırarak anlıyordum. Senelerce bir arada, aynı çadır altında, aynı kazamatta, aynı zeminlikte yaşadığımız halde, dost saydığı bir insanın bu kadar yabancısı kalmak inanılır şey değildi. Para canlısı mıydı? Kadınlara aşırı derecede düşkün müydü? Sıralı sırasız ümitsizliğe kapılır mıydı? Bu cihetler hakkında bana yol gösterecek küçük hadiseleri, vakaları, insan münasebetlerini hatırlamaya gayret ediyordum. Bir tanesi bile aklıma gelmiyordu. Ne kadar cehdetsem "sarhoştu" hükmünden başka bir netice çıkmıyor.

Hiçbir suçu olmayan bir kızcağızın barbarca öldürülmesi ihtimali binde bir de olsa kendisine teslim edilen fidye parasını cebine atıp savuşmayı

vicdanı kabul eder mi?

Dostum saydığım bir insan bazı hadiselerin tahlilinde canavar kesiliyor, bazı hadiselerin ışığında melek olup kanatlanıyordu.

Düşündükçe tahlil zorluğunun muharebelerden ileri geldiğini anladım. Hep ölmemeyi veya öldürmeyi düşünmüştük Mümkün mertebe daha çok öldürmeyi ... Bu böyle senelerce sürüp gitmişti. Senelerce durup dinlenmeden, uykuda uyanıklıkta, ayıkken, sarhoşken hep ölüm... Kendimiz de farkında olmadan insan gibi yaşamayı unutmuşuz, kıstırılmış hayvan gibi olmayı adeta tabii görmüşüz.

Buna kimbilir ne kadar zor alıştık, alışmaya başladıktan sonra ruhumuzda kimbilir neler, nasıl değişti.

Ben hâlâ aynı boğuşmanın affetmez, şakaya gelmez kanunlar içindeyim. Sol dirseğimle tabancamın sertliğini her an hissetmesem tedirgin oluyordum. Burada, kendi memleketimde, sulh içinde yaşarken dahi her köşe başında düşmandan hücumla zaptetmekte olduğumuz bir şehirde gibiyim. Her bakıştan, her hareketten şüpheleniyorum, kısacası esen rüzgardan hile seziyorum. Etrafımdakiler, birkaç kişi müstesna, sanki can düşmanlarım. Hem de öyle can düşmanlarım ki dostça elimi sıkıyorlar, benim lisanımı konuşuyorlar, daha beteri, üniformasızlar...

Peki! Dav milyonu cebine indirmeyi, daha doğrusu indirebileceğini bir an bile tasvvur edebilmiş midir? Buna divanelik demezler de ne derler?

Bir müddet bunda hiç şüphem kalmıyordu. “İndirmeyi düşünmüştür, bunu mümkün zannetmiştir” diyordum. “Zora gelince de beni imdada çağırmak istedi. Fakat bu kadar pis bir işi açmaya son dakikada cesaret edemedi. Utandı." Bir de utanmış. “Dünyada senden daha utanmaz herif olur mu rezil?”

Sonra hovardalıklan, paraya kıymet vermeyişi gözümün önüne geliyor. Yaşamayı seven bir iyi tarafı vardı bu oğlanın ... Karısını severdi mutlaka! Aptal da sayılmaz. Ortaya düşen kanlı banknotların nereden gelip nereye gittiğini düşünemeyecek herif değildir. Birisi vaktiyle aşırdığı, izini kaybettirdiği halde üstüne oturamamış. Kızını kaldırmışlar. Derhal, parayı ödemekte tereddüt etmemiş. Bizimki eski gangsterlerden daha mı gaddar, daha mı para canlısı ... Daha mı aptal?

Milyonu alıp savuşacaktı, diyelim, neden savuşmadı? Savuşsaydı hayatının sonuna kadar en ufak gürültüden, serçe kuşlarından bile korkarak yaşacağını kestiremedi mi?

Haydi bunlara neyse ne diyelim, şantajcı ressamdan ne istiyordu? Niçin durup dururken herifle kavga çıkardı?

İçer içmez kendisini kaybettiği muhakkak. Gene böyle bir sarhoşluk sırasında, hakikaten taksi otomobilini şaşırmış olamaz mı? "Bu dünyada olmaz olmaz" demişler. Bu dünyada her dakika başında hiç kimsenin inanmayacağı kaç çeşit maskaralık olup durmuyor mu?

İpsiz sapsız düşünmekten usandım. Doluya koyuyorum almıyor, boşa koyuyorum dolmuyor.

Bir aralık gidip Dav'ın karısıyla tekrar konuşmayı aklımdan geçirdim. Yorgunluktan bitmişim. Kocası yeni öldürülmüş bir kadının kederini seyre dayanamayacağım meydanda ...

Velda'yı evinden alsam beraberce biraz dolaşsak, eğlenceli bir yere gitsek ...

Meseleyi başından sonuna kadar bütün tafsilatıyla hikaye etmek lazım. Yani bir kere daha yenibaştan yaşamak. Buna büsbütün gücüm yetmeyecek.

"En iyisi gidip yatmalı. Güzel bir duş, sonra da kafayı vurup yatmak. Geceler gebedir oğlum Mayk, bakalım yarın neler olur?"

***

Henüz yeni dalmış olacağım ki kapının çalındığını evvela pek uzaklardan rüya gibi duydum. Işığı yakıp saate. baktım: On ikiye çeyrek var.

Tabancamı iskemlenin arkalığına asmışım. "Ne olur ne olmaz," diyerek çekip elime aldım.

— Kim o? diye sordum.

— Telgraf.

— Kime?

— Mister Mayk Hammer -Hususi Hafiye ... Burası değil mi?

— Tamam!

Kapıyı açtım. Telgrafçı telgrafı uzattı. Makbuzu imzalamak için tabancamı koltuğumun altına kıstırdım. Duvara döndüm. Bu anda boş böğrüme sert bir şey dayandı. Telgrafçı:

— Ses çıkarırsan bitiririm! diye fısıldadı.

Kenarda durduğunu şimdi anladığım arkadaşı uzanıp tabancamı aldı.

O zaman Mom denilen koca haydudu tanıdım.

— Sen de benim silahımı böyle çekmiştin Mayk, diye sırttı, yarı yarıya ödeştik pis hafiye ... Nerede benim tabancam?

— Şurada, komodinin gözünde ...

— Kurşunları da tamam mı?

— Tamam!

— iyi öyleyse ... Ağzıma apansız vurduğun yumruğu da iade ederim. Ne alacak kalır, ne verecek. İkimiz de rahatlarız.

Telgrafçı kılığına girmiş olan haydut keyifle sırıtarak:

— Telgrafı okumadınız mı? Merak etmiyor musunuz? diye sordu. Halbuki mühim bir adamdan geliyor.

— Mühim bir adam dediğin sakın Ezrail olmasın.

— Kurnazsın Mayk. .. Buna bizim Mom'la Vik'in sivil polis olduklarını anladığın zaman inanmıştım. Hakikaten kurnazsın. Evet, telgraf Ezrail'den...

— Yanlış öyleyse ... Sana göndereceğine, bana yollamış.

— Bir ara yerde vasıtayız oğlum! Vasıtayız o kadar. Seni çağırıyor, sen gideceksin .

.. Cevap vermeme vakit kalmadı. Kendi silahını çekmeceden alıp yerine koyan Mom yanımıza yaklaştı, "Merhaba" demeye lüzum görmeden ağzının tam ortasına müthiş bir yumruk yerleştirdi. Boş bulunup yere düştüm. Daha doğrusu önce ayaklarım yerden kesildi, zıpladım. Sonra arkaüstü devrildim.

Sahte telgrafçı:

— Acele ediyorsun Mom, diye çıkıştı, beyhude yere gürültü çıkarıyorsun.

— O da bana vurmuştu.

— Aptallık edip yumruğu yemeseydin, yahut da derhal karşılığını verseydin. Burada gürültü istemiyorum. Birazdan arkadaşlar gelip her tarafı arayacaklar. Komşuları şüphelendirirsek Reis kızar. Kaldır şunu da gidelim artık ...

Mom, iyice nişanlıyarak tam küreğimin üstüne bir tekme yerleştirdi. Komşuları şüphelendirmemek istediklerini duyunca bağırmanın doğru olacağını anlamıştım ama bağıracak takatım kalmamıştı. inleyerek iki perende attım.

Sahte telgrafçı:

— Lütfen giyin bakalım, dedi, böyle pijama pantolonuyla sokağa çıkacak halin yok ya ... Haydi Mom yardım et de süslensin ...

Beni zorla giydirdiler. iki taraftan kollarıma girip dışarı çıkardılar. Elektrikleri söndürmüşler, anahtarı kapının üzerinde bırakmışlardı.

Sahte telgrafçı:

— Arkadaşlar aradıklarını kolayca bulurlarsa yolculuğa zahmetsiz çıkacaksın Mayk, eğer bulamazlarsa halin harap.

Homurdandım.

-Kes!

Koridorun fersiz ışığında keskin bir şey parladı. Herif ince. uzun bıçağı gözüme tuttu. Bunun zavallı Belmon'un kalbine saplanan bıçak olduğunu derhal anladım.

— Gürültüyü hiç sevmem, diye güldü, gürültüyü sevmediğim için bunu hep yanımda taşının. Brodvay'ın en kalabalık saatinde, en kalabalık yerinde sırtına saplasam kimsenin ruhu duymaz. O kadar da ustayımdır. İnanmazsan sor da bak ...

Mom sırıttı:

— Ustadır bizim Folker, dedi, bıçağın ucu kalbini deler de göğsünün derisi hâlâ bir şey hissetmez.

— Uzaktan da iyi atarım. Kurşundan farksız. Otuz metreden mıhlarım ki uf diyemezsin.

Aşağıda bekleyen otomobilin direksiyonunda oturan herifi de derhal tanıdım. Bu da yabancı değil, o gece Bil'in meyhanesinde benden kötek yiyen Vik isimli ayı ...

' Beni görünce homurdandı:

— Geç kaldınız da, hesabını temizlediniz diye korktum, dedi, hakkımı yediniz, diye korktum.

Folker'le ben arkaya oturduk. Mom şoförün yanına geçti.

Uzaktan uzağa polis otomobillerinin canavar düdükleri duyuluyordu. Namussuz New York'un bir yerinde gene baskın var. Yahut ki birisini temizlediler. Veyahut vuruşuluyor.

Polis arabalarının canavar düdükleri bu şehirde benzin yerine insan kanı yakar, lastik tekerlekleri asfaltta değil, leşlerin göbeğinde inler. Bu şehirde her nefes alışta ciğerlerimize ölüm doldurur, her boşaltışta havaya ölüm katarız.

Canavar düdükleri uzaklaşıyor.

Gittiğimiz yolun nihayetini sisten bir perde kaplamış.

Ezrail'in telgrafıyla ölüm yolculuğu için her şey tamam!

Yutkundum. Patlayan dudağımın kanı gırtlağımı sardı. Kanımda hala Sitella'nın kokusu var. İğrenç bir şey...

Ben bir fırsat zuhur eder ve lüzumu olur diye kuvvet toplamak için gözlerimi yumarak arkaya dayandım.

Canım bir sigara istiyor ki tarifsiz. . . "Son sigara mı bu acaba? idam mahkumlarından yüzde doksanının gider ayak istedikleri son sigara mı?" Bunu düşünerek iki tarafımızdan akıp geçen ışıklara baktım. Şehrin ana caddelerinden birinde bir otomobil seli içinde hiç telaşsız akıp gidiyorduk.

O zaman, yanıbaşlarında, iki metre önlerinde veya iki metre arkalarında ölüme götürülen insanlardan habersiz, kendi dertleriyle veya sevinçleriyle meşgul hemşerilere hem şaştım, hem de hakkım olmadığı halde kızdım.

Bu kızgınlık biraz da kendime karşıydı. Ben de kimbilir kaç kere böyle bir ölüm mahkumuyla aynı sırada, durup beklemiş, yahut yürüyüp gitmiştim. Omuz omuza, hatta göz göze yaşadığımız halde birbirimizden hiç haberimiz yoktu. Hepimizin felaketi de işte buradan geliyordu.

* * *

Bir müddet sonra zihnime bir tek küçük cümle takıldı: “Bir ümit var! Bir küçücük ümit olmak lazım... Bir minimini ümit. .."

Milyonu bende zannediyorlarsa hemen temizlemezler. Vakit kazanırsam şartlara göre belki bir çare bulurum. “Belki” ne demek? Mutlaka bir çare bulmaya mecburum. Elimi bile sürmediğim sefil banknotlar yüzünden geberip gitmek düpedüz enayilik olur.

* * *

Vik denilen ayı dimdik önüne bakıyor, otomobili zerre kadar telaş etmeden, bir robot gibi sürüyordu. Daha şimdiden cenaze arabasında olmanın ümitsiz katılığını hissediyordum.

Gece vakti kapıyı çalan telgrafçı numarası telgraf icat edildi edileli kimbilir kaç bin defa kullanılmıştı da gene de müthiş bir aldatma oyunu olmaktan çıkmamıştı.

Dişlerimi gıcırdatmamak için kendimi zorladım. Bu zorlama, hâlâ diş gıcırdatacak kadar kuvvetli olduğumu saklamak duygusundan ileri geliyordu. Böylece ben de gayet malum bir numaraya başlamış oldum. Bu numara da pek eskiydi. Tilkiler tilki olarak yaşamaya başladıklarındanberi mevcut. Kurnaz hayvan, nihayet çaresiz kalınca ölü taklidi yapar, şansını denermiş.

Ellerimi kamıma bastırarak:

— Bir yudum su! diye inledim.

Yanımdaki haydut alay etti:

— Neden viski değil de su?

Cevap vermeden arkaya dayandım.

Öndekilere:

— Bayıldı galiba, dedi, Mom biraz sert mi vurdun.

— Numaradır.

— Faydasız halbuki... Bize numara söker mi? Eğer tekmeleri hesaplı yapıştırmadınsa ... Eğer herif Reis'e yetişmeden geberirse

Graff kızar.

Vik:

— Öldürmek elimizde ama diriltmek elimizde değil, diye homurdandı, bu işte kullanılacak silah henüz icat edilmedi.

— Artık orasını' bilmem. Herif cavlağı çekerse bir yalan uydurmalı. Reis bunun canlısını istedi.

— Kannın yanına koyarsak kan bunu diriltir.

Mom fena fena güldü: ,

— Bir de adam diriltme silahı icat edilmemiş dersin, o karı böyle taze ölüleri değil, Mısır mumyalarını bile diriltir.

— Eğer Reis'ten dayak yemediyse. . . Bir kere vurmaya başlarsa kar filan demez.

— O zaman birbirlerini diriltirler.

"Bahsettikleri kadın sakın Velda olmasın?" diye düşündüm. Az kalsın, numarayı bırakıp davranacaktım. Dav'ın güzel katibesi zavallı Belmon'un harap vücudu gözümün önüne geldi. "Eğer kızın kılına dokunurlarsa ben bunlara neler yapacağımı bilirim. Ben bunlara öyle bir iş ederim ki kıyamete kadar destan olur."

Kendi derime bile sezdirmeden kuvvetlerimi yokladım. Eğer minimini bir fırsat ele geçirebilirsem bir yumrukta iki kişiyi devirecek haldeyim. Bütün mesele beni işkence veya dayakla bitirmemelerinde ...

Boveri hudutlarına yaklaştık. Araba gayet ışıklı bir iki caddeden geçip daracık, pis sokaklara saptı.

Nihayet eski bir evin avlusuna girdik.

Folker:

— Geldik, dedi, burası sondan bir evvelki istasyon. Ne kadar bekleyeceğimiz senin kabadayılığına bağlı Mister Hammer, paraları kolay sökülürsen çok kalmayız.

Sadece inledim. İki kat oldum, sendeleyerek zorlukla yürüdüm.

Taş basamaklardan şimdi eskici mahzeni olarak kullanılan bir kalorifer dairesine indik. Burası küf, çürümüş deri, şarap tortusu kokuyordu.

Folker anahtarla bir kapı açtı. Buradan bitişik evin zemin katına geçtik Saptığımız daracık yeraltı koridoru bizi bir diğer apartman blokuna götürüyordu.

Bu sefer daha derli toplu bir kalorifer dairesindeyiz. Ben merdivenden çıkacağımızı sanmıştım.

Folker:

— Burada bekleyeceksiniz, dedi, ben Reis'e geldiğimizi haber vereceğim.

Mom:

— Biz bunu bir odaya tıksak. .. diye akıl öğretti.

— Bekleyeceksiniz. Ukalalık istemem.

Yere çöktüm.

Mom tam belkemiğimin ortasına, orta şiddette bir tekme yerleştirdi. Hırıldayarak yüzükoyun betona kapandım. Vik:

— Vurma oğlum, dedi, patron canlı istemiş. Nasıl olsa bizim kendi malımız. Hesabını göreceğimiz sırada öcünü alırsın.

— Bir yudum su! diye yalvardım.

— Uzattın ama ... Sıktın.

Mom böyle söyleyerek bir tekme daha attı. Bu sefer canım fena yanmış gibi haykırdım. Bu suretle benden başka mahpuslar da varsa sesimi onlara işittirmiş olacaktım.

Nitekim bir kapı yumruklanmaya, bir kadın feryat etmeye başladı.

Vik:

— Kan da gelmiş, diye sınttı, karı da ne karı ... Dünya güzeli bir kan ...

— Kaç para eder, hapı yuttu demektir. Güzellik filan faydasız.

Kadın, "İmdat! İmdat!" diye bağırıyordu.

Ben yeniden:

— Su! diye inledim.

Tavanda yanan küçük ampul haydutların suratlarını yarı yarıya aydınlatıyor, hain ağızlarındaki pis sırıtmaları iyice belirtiyordu.

Sıçrayıp kalkmayı, şansımı burada denemeyi aklımdan geçirdim. Vaziyeti göz ucuyla bu maksatla tetkik ettim. İkinci defa gafil avlanmak niyetinde olmadıklan belli. Aynı yumrukla birini devirip ötekisinin muvazenesini bozmak imkansız. Birbirlerinden uzak duruyorlar.

Vik, hâlâ yumruklanan kapı tarafına bakarak kısık bir sesle:

— İkisini birden teslim ederlerse karının tadına mutlaka bakanın! diye homurdandı.

Çeneleri kısılmıştı. Sesi ıslık gibi çıkıyordu.

Mom:

— Benim aklım ermez, dedi, karı dediğin cilve yapmalı. Gönüllü olmalı.

— Ben zorlamasını severim. Ağlamalı ki tadı çıksın.

Kesik kesik güldüler.

"Velda'nın kılına dokunurlarsa bitiririm." Bu sözü kendi kendime üç kere tekrarladım.

Merdivende ayak sesleri duyuldu. Kalın, kabadayı bir ses:

— Nerede herif? diye sordu.

Beni yere yüzükoyun kapanmış görünce fena halde kızdı:

— Geberttiniz mi? diye çıkıştı.

— Hayır patron, biraz hasta galiba ... Otomobilde hep öğürdü.

— Şuna "karnını tekmeledik" desenize hayvanlar! Ben size ne tembih ettim?

Kadın sesleri işitmiş olmalı ki gürültüyü büsbütün artırdı.

Patron:

— Kesin şunun sesini, diye emretti, Folker şunu al getir. Susmaz da canımı sıkarsa tokatı ağzına yapıştır.

Ben Folker'i yalancı çıkarmamak için bütün vücudumu sarsarak öğürdüm.

Patron:

— Şunu kaldırın bakalım, dedi, ayağa kaldırın.

Kollarımdan tutup kaldırdılar.

Karşımdaki herifi derhal tanıdım. Graff denilen namussuz, her zamanki gibi gayet şık. Sırtına bir beyaz kruvaze ceket giymiş. Saçları briyantinli. Birbirine yakın küçük gözleri mağrur. Kart züppe ki emsali bulunmaz. Kolundaki ince altın zincir bile tamam! Şıklığa ne kadar düşkün bir züppe olduğu silah taşımamasından da belli.

Burası, sahibi bulunduğu meşhur kumarhanelerden birinin mahzeni olacak. Yukarıda bakara, poker alıp yürümüştür. Hattâ belki rulet bile döndürülmektedir.

Folker'in ite kaka getirdiği kadın ışığa çıkınca ben neye uğradığımı şaşırdım. Üstü başı yırtık, saçları karmakarışık, suratı perişan kadın Avukat Dav Spenser'in biçare karısına benziyordu .

Sol gözü mosmordu. Siyah matem elbisesinin yırtılmış eteğinden harikulade bacakları görünüyordu.

O kadar öfkeliydi ki beni tanımadı, tanımaya da lüzum görmedi.

Graffın üstüne hücum etmek için Folker'in elinden kolunu kurtarmaya çalışarak:

— Alçak adam, benden ne istiyorsun? diye bağırdı, benden ne istiyorsun?

Graff gayet sakin bir sesle cevap verdi:

— Kocanın sana teslim ettiği milyonları...

— Kocam bana milyon filan teslim etmedi. Bu kadar yemin ettim. Yalvardım. Teslim etse vermez miyim?

— Vallahi orasını bilmem.

— Sende hiç merhamet yok mu?

— Sana karşı gaddarlık eden ben değilim, kocan olacak pis hırsız ...

Kadın hepimizin yüzüne ayrı ayrı baktıktan sonra kuweti tamamıyla tükenmiş, bütün ümidini kaybetmiş gibi inleyerek yere çöktü.

Graff üstüne yürüdü:

— Milyonları sana yedirecek göz mü var bizde? diye bağırdı, paralar nerede? Paraları nereye sakladın orospu?

Kadıncağız tokattan korkmuş gibi kolunu yüzüne siper etti. Ben ileri atılmamak için bacaklarım kesilmiş gibi dizlerimi büktüm.

Graff gitgide öfkeleniyordu:

— İki milyonu isterim, diye tepindi, hergeleler ... Bir de namuslu geçinirsiniz. Bir de kiliseye gidersiniz. Elinize fırsat geçmediği için bize namusluluk taslarsınız. Bize numara söker mi? -Bana döndü: Bu sefer hapı yuttun pis serseri, diye bağırdı, bu sefer sana bir Şikago oyunu oynayacağım ki bu memlekette hiçbir avanak hususi polisliğe yeltenemeyecek. .. Paralan çıkar. Paraları nereye sakladınız paraları? ..

— Ben para filan görmedim Graff, ben de paraları arıyorum.

— Ne hakla?

— Müşterilerimden birisi namına.

— Kim bu müşteri?

— O'Grandi. ..

— Vay, o pezevenk de para peşinde mi? Hele bir milyonlara kavuşalım, bak neler olacak! Onu da, orospu karısını da yeryüzünden silip çıkaracağım. New York New York olalı benim gibisine rastladı mı? Siz kim oluyorsunuz da karşıma çıkıyorsunuz. Sizi cehennemin dibine göndereceğim. Sizi öyle bir yere göndereceğim ki Şeytan arasa bulamaz. -Pis pis sınttı: Bana karşı çıkanlar canlarına susamışlar demektir. Paraları sökülün ... Paralan sökülün de yok yere kemiklerinizi kırdırmayın.

— Yanlış, dedim, para bende de yok, Kora'da da yok. Lüzumsuz yere kan dökmek hayır getirmez. Polis Şefi Pat Çambers bu işin peşinde. O'Grandi bize her şeyi anlattı. Eğer bizi bırakırsan senin bu işlere karışmadığını söylerim. İyi düşün.

— Bırakmak mı? Deli bu! Bu herif zır deli! Ben dünkü çocuk değilim. Ben başladığım bir işi yan yerde yüzüstü bırakmam. Bu zamana kadar yaşayabilmemin sebebi de bu ... Ben çok düşünürüm. Bir kere de karar verdim mi, bitti. Paraların sizde olmadığına beni inandırsanız bile gebereceksiniz. Biz Şikagolular şakaya gelmeyiz. Bu işe uzaktan yakından kim karıştıysa ölecek. Hak etsin etmesin bu böyle ...

Yüzü morarmış, boynundaki damarlar başparmak gibi şişmişti. Ne namussuz, ne gaddar, ne korkunç bir haydut olduğu meydandaydı.

Ben fırsat bulup yere çöktüm. Hem kıvranıyor, hem öğürüyordum. Bu işe kendimi o kadar iyi kaptırdım ki Graff bile inandı. Birkaç yumruktan sonra kaskatı bayıldım.

Herif çaresizlik içinde duvarlan tekmeleyerek bir müddet mahzende dolaştı. Maiyetindeki haydutları da bir dehşet sarmıştı.

Folker korkak korkak sordu:

— Bıçakla çalışayım mı biraz patron, sol gözünü oysam mı?

Graff önce bu sözlerden hiçbir şey anlamayarak muavinin suratına aptal aptal baktı. Sonra:

— İstemez! diye homurdandı, bunların bir şeyden haberleri yok. Eğer paralar ikisinden birisinde ise bir yere saklamışlardır. Şimdi bunları temizleriz, para saklandığı yerde kalır, emniyet altına alınmış olur. Yavaş yavaş arar buluruz. -Üstüme eğildi: Sana kim sürüdüyse geberteceğim, diye bağırdı. Yarın gece sıra katiben olacak orospuda ... -Dav'ın karısına döndü: Senin yakınların da aynı akibete uğrayacak. En evvel hizmetçini tepeleyeceğim. Ben öldürdüğüm insanların leşlerinden korkmam. Benim öldürdüklerim buhar olup havaya uçarlar. Zerreleri bile kalmaz. Bunun ne biçim bir icat olduğunu birazdan göreceksiniz. Folker!

— Buyur reis!

— Al götür. İcaplarına bak!

Kamıma apansız bir tekme indirdi. Derhal nefesim kesildi. Nefesim öylesine kesildi ki (gık) diyemedim, hattâ inleyemedim bile ... Barsaklarım, midem birbirine karışmıştı. Eğer icabımıza bakacakları yer yakındaysa sahiden hapı yutmuştum. Kımıldanacak halim kalmamıştı. Arkadaşımın zavallı karısı bir çığlık attı. Ben bu feci feryadı sonuna kadar dinleyemedim. Vik'in enseme yerleştirdiği müthiş yumrukla kendimden geçtim.

Otomobilin sarsıntısı ile ayıldığım zaman karanlık yollardan geçiyorduk. Ben arkaya, iki haydudun arasına oturtulmuştum. Dav'ın biçare karısı da öne ...

Zanaat icabı karıştığım kanlı işlerde sık sık başıma gelen kabuslu yolculuklardan birisine ya yeni başlamıştık," yahut yolculuğun sonuna yaklaşmıştık

Kamıma apansız yediğim tekme ve ense köküme inen balyoz gibi yumrukla bitkin bir hale gelmiştim. Numara yapmaya hacet kalmamıştı. Parmağımı oynatacak takanın yoktu.

Halbuki artık yalnız kendimi değil, suçsuz bir kadını da kurtarmam lazım geliyordu.

Dişlerimi sıktım. iki tarafıma ümitsiz ümitsiz baktım. Hiçbir şeyden perva etmeyen herifler arabanın iç lambalarını söndürmeye bile lüzum görmemişlerdi. Polislerden ziyade benden çekindikleri anlaşılıyordu. Yahut

da resmi polis denilen mahlukun ekseriya ölen öldükten sonra işe karıştığına emindiler.

Bu aydınlıkta da hiçbir numara yapılamazdı.

“Bir tenha yere gideceğiz. Arabadan indirilecekler, belki bir çelme atacaklar, belki de yumrukla yere düşürecekler. Sonra sırtıma bir şarjör boşaltacaklar. Pisipisine geberiyorsun Mayk! Mundar gidiyorsun!”

Araba zıplamaya başlamıştı. New York'un en berbat yerlerine gelmiştik.

Nihayet boş arsalarla dolu bir mıntıkaya girdik. Arsalardan bir kısmı yüksek tahta perdelerle, bir kısmı dikenli tellerle çevrilmişti. Şehrin ışıklarını arkasına almış muazzam bina iskeletleri lacivert gökyüzünde yangından kalmış bulutdelenler gibi görünüyordu.

Böyle azametli inşaattan birinin önünde durduk. Yanımda oturan Mom yere inip yüksek tahta perdenin kapısını açtı. Kollarını havaya kaldırıp iyice germiş kocaman bir vincin sallanan kancasını görünce idam sehpalarını ve Engizisyon işkenceleri hakkında okuduklarımı hatırladım.

Elimi ayağılı bağlayacaklar, beni “domuz topu” haline getirecekler. Sonra vincin kancasına takıp otuz metre yukarı çekecekler, teli birden gevşetip vücudumu yere çarpacaklar. Bir defada gebermezsem, bu iş, beş altı defa tekrarlanacak Her defasında derimin ve etimin içindeki kemiklerden bir miktarı kırılıp dağılacak. “İlk yere çarpışta kafam patlasa bari!” diye düşündüm. Kadın da aynı şeyleri düşünmüş olacak ki müthiş bir inilti koyuverdi.

— Namussuzlar! Namussuz herifler! diye söylendim.

Bu sözlerim Folker’i keyiflendirmeye yaradı:

— Korktun değil mi yüreksiz, diye güldü, bir de kabadayı geçinirsin. Köpek gibi korktun ... lt gibi. ..

Ağzına bir kafa yerleştirmeye bile takatım kalmamıştı. Ümitsizlik içinde dişlerimi gıcırdattım.

— Bizim Reis yamandır yaman, dedi, ne akıl kumkuması heriftir bizim Reis. Sen şimdi vinçle ilgili bir numara sanırsın ama değil. Bu akıl yaman akıl! Öylesine bir akıl ki şeytanın hayalinden geçmez. Biz burada tam dört

tane edepsiz karıyı temizledik Karılar birilerine sevdalanıyorlar. Şu karı milletinde zerre kadar fikir varsa suratıma tükürsünler. Kızım, sen bir kere çetenin eline düşmüşsün. Yüreğin senin malın mı ki önüne gelene verebilesin! Sevdalanıyorlar. Budalalık vesselam! Bir kere de sevdalandılar mı karınlarına mitralyöz kurşunu doldursan gözlerini kırpmıyorlar. Birisi tutturdu: “Ben bu oğlanı Marihuana’ya alıştıramam." Öteki tutturdu: “Seviyorum, kumarda hileyle soyduramam." Üçüncüsü tutturdu: “Daha pek körpe süt kuzusu! Silahlı işlere süremezsiniz." Dördüncü kız bayağı akıllı geçinir, adı üzerinde “Taş Yürek Nana” Büsbütün zıvanadan çıktı. Düşmanlarımızdan birine tutulmasın mı? Hepsini buraya getirdik. Burası bizim Reis'in inşaatı. Amerika’nın en büyük buzhanesi burada kurulacak. Temeller yüz metre derine salındı. Kat kat mahzen. Kat kat mahzen neyle meydana gelir? Betonla.. Beton neyle kanlır? Beton karma makinesiyle. Beton karma makinesi başka ne işe yarar? -Omzuma vurdu: Sana diyorum hafiye müsveddesi, bil bakalım, neye yarar?

Meseleyi müphem surette seziyordum. Sezdikçe iliklerim donuyordu. Bir cesedi bu kadar feci bir vasıtayla ortadan kaldırmak hakikaten şeytanın bile aklına gelmezdi.

Bizi beton karma makinesinin dişleri arasına atacaklardı. Ufalanacağız, çimento ve çakılla karışacağız, bu korkunç binanın temellerine çamur halinde akacağız, sonra da donup kalacağız. Binlerce ton betonun içinde bizi artık Allah Baba bile bulup çıkaramaz. Mahşerde bile toplanıp kalkmak yok.

Folker'in sözlerini işitmiş olan Kora, hafif bir inilti koyuverip bayıldı.

Herifler beni dışarı aldılar.

Folker:

— Vik! Kan sana emanet, diye güldü, vicdanına kalmış bir mesele. Galiba bayıldı. Ayılıncaya kadar gönlün ne dilerse yaparsın. Giderayak sevaptır da...

Mom beni omzumdan itti.

Vincin yanından dolaştım. Vince bağlanmak işkencesi beton karma makinesine nazaran rahat döşeğinde ölmek kadar yumuşak bir işti. Biraz

kuvvetim olsa kendimi kurşunlatmak için bir şeyler yapacaktım. Fakat o kadar takattan düşmüştüm ki en küçük darbeyle yıkıldıktan sonra bir daha kendime gelebileceğimi dahi sanmıyordum.

Sarsak sarsak müthiş ölüme doğru yürüdüm.

Büyük bir sundurmanın altına dağ gibi, dolu çimento torbalan yığılmıştı. Karşı tarafta ise kum ve çakıldan küçük tepeler vardı.

Beton karma makinesi bunların arasında ortaçağdan kalmış bir cellat tezgahı gibi duruyordu. Kalın dökme demirden yapılmış yuvarlak hazinesi içine ferah ferah üç kişi alacak kadar büyüktü.

Folker:

— Sizi tanıştırayım, diye biraz kenara çekildi, işte bizim makine bu! Bunu yapan fabrikanın kağıdında neler yazılı bil bakalım! Fabrikanın kağıdında, "Bu makineler ayda bir insan eti yerler," diye yazılmış. Yalanı yok. Biz bunlara vakti-zamanı gelince insan eti yedirmedik mi saydığımız paralar havaya gider. -İki parmağını şapkasının kenarına götürerek makineyi selamladı: İşte size meşhur hafiye Mayk Hammer'i getirdik patron, dedi, eti biraz sıkıcadır ama lezzetlidir. -Bana işaret etti: Merdivenden efendim, lütfen merdivenden çıkalım. Üst kat daha ferahtır. Terlediniz, küfür küfür eser de serinlersiniz. Buyurun.

Dizlerim kesilmiş gibi yere çöktüm.

— Düzenbazlık istemem, diye azarladı, karı gibi titremek yok. "Efeliği karılaradır. Hem de karınlarından vurur". dedilerdi. inanmamıştım. İnanırsam fena olur haa ...

Yakamdan tuttu. Sürüklemeye çalıştı. Gücü yetmeyince:

— Sen şunu sırtla çıkar Mom, dedi, ben makineyi çalıştırayım. Yukarıda kafi miktarda kum, çakıl, çimento var mı? Bir bak!

Mom kolumu büktü. Kıvrandım ama kalkmadım. Biraz kuvvetim olsa şimdi şunun şakağına bir sol kroşe insem ... inleyerek itaat ettim. Yukarısı daha karışıktı. Belki tekmeyle filan bir şey yapmak mümkün olacaktı.

Merdiveni zorla çıktık. Herif kolumu hâla bükülü tutarak makineye malzeme veren sandığı açıp baktı.

— Her şey tamam, diye seslendi, şalteri tak. Böyle on hergeleyi kaybedecek malzeme var.

Şalterin yerine oturduğunu sesinden anladım. Aynı anda beton karma makinesi müthiş homurtularla işlemeye başladı.

Ben, elimde olmayarak bir an gözlerimi yumdum. Eğer kendimi toplayıp acele bir çare bulamazsam başıma gelecek akibet müthişti. Gözümün önüne nemli betona karışmış biraz pembemsi, biraz yapışkan pis bir çamur geldi. Bu çamur bendim. Karşılaştığım ölüm öyle bir ölüm ki şimdiye kadar icat eden serseriyle bu melun serserinin emirlerini yerine getiren rezil sürüsünden başka hiç kimsenin aklından geçmemiştir.

Folker aşağıdan heyecanla seslendi:

— Sakın atma! Ben de geleceğim. Seyrine bayılıyorum.

Herifin sesi zevkten titriyordu.

Bu esnada gözüme, dev makineye kum, çakıl ve çimento akıtan nalzeme deposunun yanında duran bir İngiliz anahtarı ilişti.

Hilafsız üç kilo ağırlığında bir anahtar ki böyle haydutları değil,

Afrika'nın anaç gergedanlarını bir vuruşta yere serer.

Ümit bir anda yüreğimi kapladı. Bu sefer nefesim bir başka çeşit kesildi.

Folker de merdivenleri koşarak çıkmış, yanımıza gelmişti.

— Dur, diyordu, biraz sabredelim. Biraz tadını çıkaralım. Dişler bilensin. . . Makine hızını alsın. . . Sonra da kaldırıp atmak yok. Bacaklarından tutar başaşağı sarkıtırız. Yavaş yavaş çeker, elimizden alır. .. Yavaş yavaş ...

Makinenin gürliltüsü sakin geceyi inlettiği için bunları bağırarak söylüyordu.

Ben Ingiliz anahtarına yetişebilecek yerdeyim.

Birden Folker elini kamına götürerek iki büklüm oldu. Aynı anda aynı hareketi Mom da yaptı. Bunu yaparken kolumu da koyuvermişti.

Ben hayretle dikildim ve derhal İngiliz anahtarına yapıştım. Herifler şimdi yere yıkılmışlar kıvranıyorlardı.

Aşağıda bir karaltı yaklaştı, bir kadın sesi:

— Mister Hamıner, Mister Hammer! diye kısık kısık bağırdı.

— Kimsin diyerek can havliyle çömeldim.

— Benim, ben Kora ... Dav'ın karısı. ..

Herifler hırıldamaya başlamışlardı. O zaman işi anladım. Kadın Vik'i nasılsa haklamış, eline bir tabanca geçirerek imdadıma koşmuştu.

Kuvvetsizlik filan bir anda silinip gitti. Müthiş bir öfkeyle dikildim.

— Gel, diye avazım çıktığı kadar bağırdım, gel de nasıl öç alınırmış gör!

Önce Mom denilen ayıyı -120 kiloluk herifi- yakalayıp havaya kaldırdım. Son nefesini henüz vermemişti. İnsan sesine benzemeyen bir feryad kopardı. İkinci feryada meydan bırakmadan tepesi üstü beton karma makinesinin kazanına attım. Kemikler çatırdayarak ufalandılar. Vücut ay ışığında yakamozlarla yüzen bir balık gibi sanki ışıltılar neşrederek anafora kapıldı, mahvoldu. Hâla kıvranan Folker'i de aynı surette arkasından gönderdim. Sonra yere çöktüm. Dört ayak üstünde, yorgun bir maymun gibi bir müddet soludum.

Kora saçlarını yavaşça okşadı:

— Yaralandın mı? diye sordu.

— Yaralandın mı ne demek? diye şaştım, neden yaralanacak mışım? - Kendimi derhal topladım: Teşekkür ederim Kora, dedim, mersi canım mersi! Hayatımı sana borçluyum. Bunu hiç unutmayacağım.

Gürültüden sesim duyulmuyordu.

— Yaralı değilsiniz ya? diyerek tekrar sordu.

Kalktım, merdivene doğru sendeleyerek yürüdüm. Birinci basamakta durdum:

— Öteki nerede, öteki?

— Öteki ağır yaralı. Üstüme saldırdı. Baygındım. Bir aralık ayıldım. Koltuk altından tabancasını çekip rastgele ateş ettim.

— Sağ ol meleğim... Sağ ol. ..

Öfkeden gelen yeni bir kudretle ileri atıldım. Otomobile kadar koştum.

Vik direksiyonla minderin arasına uzanmış kan kusuyordu. Demek bu da kurşunu karnından yemişti. Çekip dışan aldım. Yakasından tutup sürüdüm.

Bunu da bir volkan gibi kükreyen beton karma makinesinin dişleri arasına attım.

Kora bir eli yanağında beni seyrediyordu.

— Sigara var mı? diye sordum.

— Otomobilde var galiba! dedi, bunu böyle işler mi bırakacaksınız?

— Kalsın! Haydi yürü ...

Kolkola girdik, ikimiz de yalpalıyorduk.

Otomobile gelince:

— Sürersiniz değil mi? dedim.

— Sürerim elbette ...

— Evvela birer sigara yakalım ... Bu geceyi hiç unutmayacağım. Bu geceyi de, size hayatımı borçlu olduğumu da ...

Tabancayı kadının elinden alıp yan cebime soktum.

Ayaklarım tablonun altında katı bir şeye çarptı. Elimle yokladım. Küçük bir mitralyözdü.

— İşte bu işime gelir, diye mırıldandım, mükemmel. ..

— Nedir?

— Hiç... Siz lütfen bizi Mister Graffın batakhanesine götürür müsünüz?

— Siz sapıtmışsınız.. Orada ne işimiz var?

— Sigara tabakamı düşürmüşüm. Yadigardır. Bırakamam.

— Saçmalıyorsunuz. Eve gideceğiz. Yüzünüzü görseniz kendiniz bile korkarsınız.

— Bu geceden sonra hiçbir şeyden korkmayacağıma yemin ederim. Doğruca Mister Graffa gidiyoruz.

— Ben gelmem.

— Gelmez misiniz? Kızarım ama ... Gelip gözlerinizle göreceksiniz. Size minnettar olduğumu söyledim Kora, minnet borcumu ödemeye bu geceden başlamalıyım.

— Ayakta duracak takatınız yok.

— Var mı, yok mu anlarsınız.

Derin bir nefes alarak arkama yaslandım. Her tarafım sızlıyor, bütün sinirlerim çekilip geriliyordu. Hele kalbimde bir ince tel vardı ki neredeyse (tınnn) diyerek kopacaktı.

Üstüste üç sigara içtim. Yorgunluk sertliğini kaybederek yumuşadı, bu suretle daha tehlikeli, daha dayanılmaz bir hal aldı. Şu anda, yanımda bulunan güzel kadınm dizlerine yatıp uyumaktan başka hiçbir şey istemiyordum. Bundan başka bütün işler, hatta öcümü almak ihtirasım bile saçmaydı.

Kendimi zorlayarak davrandım.

— Mersi Kora! diye mırıldandım, mersi ruhum ... Sağ ol...

— Rica ederim Mister Mayk. .. Bunu kendim için de yapmaya mecburdum.

— Mersi ... Mecbur da olsanız gene mersi ...

ilk rastladığımız meyhanede arabayı durdurmasını söyledim. İçeri girdik. Müşterilerin ve barmenin şaşkın bakışlar arasında tezgaha yanaştık. Üstüste ikişer duble viski içtik.

Ancak ikinci viskiyi bitirdiğim zaman gözüm aynaya ilişti ve ancak o zaman herkesin bize neden hayretle baktığını anladım. İkimiz de insanlıktan çıkmıştık Yüzümüz gözümüz harap, üstümüz başımız perişandı.

Bulutdelenlerden birisi yıkılsaydı da altında kalsaydık ancak bu hale gelebilirdik

Kora kederle gülümsedi. Ben de aynı gülümsemeyle karşılık verdim. Tezgaha bir on dolarlık banknot attım. Koluna girerek:

— Haydi gidelim! dedim, maskeli balonun kıyafet müsabakası birinciliği bu gece bizimdir karıcığım.

Bu sözü mahsustan yüksek sesle söylemiştim. Sarhoş bir müşteri:

— Hiç şüpheniz olmasın, diye kekeledi, bu balo cehennemde verilse gene kıyafet müsabakasını siz kazanırsınız.

Herifin şapkasını önünden tuttum, bumuna kadar geçirip yürüdüm.

Otomobilin minderleri güzel, ilerlemiş gecenin ılıklığı güzel, hasılı yaşamak ve öç almaya doğru dolu dizgin gitmek güzel şeydi.

Bovari'ye yaklaştığımız zaman:

— Arka kapıyı belki bulamayız, dedim, en iyisi önden girmek.

—.Önü arkası neresi?

— Ben size söylerim.

Graffin kısaca "Otel" denilen kumarhanesi meşhurdu. Herifin her tarafta eli kolu olduğundan birçok baskınlara rağmen kumarbazlar suçüstü yakalanamıyorlardı. Maamafih böyle müesseselerden haftalık alan polisler "Otel"in yeraltı yollarından haberdardılar. Ayrıca birbirine geçilen bitişik daireler vasıtasıyla iki üç sokak öteden çıkıp gitmek de mümkündü.

Otomobili kapının tam önünde durdurdum. Kapıcı arabayı derhal tanıdı. Folker'den kalan pardesüyü giymiş, küçük mitralyözü koltuğumun altına sıkıştırmıştım. İçeri girdim.

Boğuk bir sesle:

— Reis yukarıda mı? diye sordum.

— Yukarıda.

Yürüdüm. Canavarın inine tek başıma girdiğim halde zerre kadar çekingenlik duymuyordum. Öyle akıl almaz bir namussuzluktan kurtulmuştum ki bir düzine silahlı haydut vız gelirdi. Elimdeki mitralyöze de güveniyordum. Bir aralık yoklamıştım. Domuzuna bir silah... Bununla bir bölüğe karşı durulur.

Merdivenleri ağır ve sakin çıktım. Bir garson:

— Patronu mu göreceksin? diye sordu, bu kılıkta müşterilere rastlarsan kızar. Servis merdiveninden çık. Lokanta salondaki barda galiba... .

Servis merdivenine giden tenha koridora saptım. Cümle kapısındaki kapıcıya çok güvendikleri anlaşılıyordu.

Üçüncü katta, iyi aydınlatılmış geniş bir holde bir kapının üstünde "Lokanta" diye yazılıydı.

Camlı kapıdan baktım. Graff denilen namussuz tezgaha dayanmış güzel barmenle cilveleşiyordu.

Mitralyözü büsbütün meydana çıkarmadan ateşe hazırlandım. Evvela kız yüzüme baktı. Gözlerimde neler gördüyse gördü, elini yanağına götürerek hafif bir çığlık kopardı.

Graff döner dönmez tetiğe bastım. Haydut tarifsiz bir şaşkınlığa uğradı. Sırtını duvara dayayarak kurşunları sessiz sedasız kabul etti. Kamına ve kasıklarına yedi kurşun sıktım.

Ağzından köpükle beraber ince bir kan sızıncaya kadar bekledim.

Sessiz koridor gümbür gümbür ötmüş,. her taraftan feryatlar ve ayak sesleri duyulmuştu. Sükunetle servis merdivenini tuttum. Gürültü yukarıya doğru çıkarken ben ağır ağır aşağıya indim.

Kapıcı dahili telefonda bir taraftan:

— Ne var? Ne oldu? diye soruyor, bir taraftan koltuk altındaki silahı çekmeye uğraşıyordu.

Sırtına iki kurşun yerleştirdim. Düşerken telefonun dinleyiciye bağlı telini de kopardı.

Otomobile yetiştim.

Kora tembihlemiştim gibi motoru işleterek beklemişti.

— Ne yaptın Mayk? diye sordu.

— Hesabını gördüm, diye sırıttım, bu gece temizlik mükemmel.

Otomobil ileri sıçradı. Köşeyi döndük. Kora:

— Yaralanmadın ya? diye sordu.

— Hayır!

— Doğru bize mi gidelim?

— Hayır. Ne size, ne bize. . . Çetenin hakiki kuvvetini bilmiyorum. İkimizin adresi de malum! En iyisi bir başka yere gitmek.

— Bu kılıkta bizi kabul ederler mi?

— Beni tanırlar.

— Yarın ben bu halle sokağa nasıl çıkarım?

— Bir çaresini düşünürüz.

Bill'in meyhanesini hatırlamıştım. Böyle vaziyetlerde dostları için yukarıda bir münasip oda bulunduruyordu.

Bir telefon kulübesinden telefon ettim.

— Oda boş, dedi, eğer dükkandan geçmek istemezsen arka kapıyı açık bırakayım. Oda dördüncü kattadır. Sağdan ikinci. ..

— Mersi Bil. Sen rahatsız olma. Ben gelir yatarım .

Arka sokağa girdik, otomobili bir kenara çektik, kimseye görünmeden dördüncü kata çıktık.

Odada bir tek karyola, bir de geniş kanape vardı.

Dav'ın karısı ümitsiz ümitsiz etrafa baktı:

— Siz çok yorgunsunuz, hem de fazla hırpalandınız Mister Hammer, dedi, karyolada yatın. Ben kanapeye uzanırım. Harpte gönüllü hastabakıcılığı yaptığım için kanapelere alışığım.

— Sız hastabakıcılığı etmişsiniz, ben harbettim. Lütfen kanapeyi bana bırakın da soyunun.

— Mersi Mayk ... Elektriği söndürelim de ...

Karanlıkta soyunup daha doğrusu paçavraya dönmüş elbisesini sıyırıp örtülerin altına giriverdi. Ben sadece ceketimi ve kunduralarımı çıkardım. O kadar yorgun ve haraptım ki, banyo yapmaya bile üşendim.

Fakat uyku hemen gelmedi. Gerilmiş sinirlerim bir türlü sükunet bulmuyor, zihnim bir türlü düşünmekten kurtulamıyordu.

Kadıncağızı rahatsız etmemek için sigara da yakamıyordum. Bir iki kere sağdan sola, soldan sağa döndüm. Eski kanepe fena halde gıcırdadı.

Saatler bir türlü geçmek bilmiyor, yorgunluğum, sırtüstü yattığım halde arttıkça artıyordu.

Bir aralık Kora da kımıldadı. Nefeslerini dinledim, onun da uyanık olduğundan şüphelendim. Bu şüphe asabımı büsbütün berbat etti.

Nihayet dayanamadım, bir sigara yaktım.

Kora:

— Uyumadınız mı Mayk, diye fısıltı halinde sordu, bir yeriniz mi ağrıyor?

— Hayır. Uyku tutmadı.

— Beni de.

— Işığı yakayım mı?

— Hayır, hayır! İstemem.

— Sigara?

— İstemem, Nedir bu başımıza gelenler kuzum? Bu gece çektiğimiz azap ne müthiş şeydi? Canavarlaştığımı, insan öldürdüğümü bir türlü unutamıyorum. Tabanca atmasını kurstayken iş olsun diye öğrenmiştim. Bir gün birisini öldürmek için tetiğe basacağıma ölsem inanmazdım. Aman yarabbi! Aman yarabbi!

Hafif hafif hıçkırmaya başladı. Bir sinir buhranının başlamak üzere olduğunu anladım. Ne yaptığımın pek de farkında olmadan kalkıp karyolaya gittim. Kenanna iliştim. Saçlarım okşayarak:

— Saçmalıyorsunuz Kora, dedim, zehirli yılanları öldürmek zorunda kalsanız üzülür müsünüz? Düşünsenize bunlar zehirli yılanlardan bin kere daha tehlikeli mahluklar ...

— Bilmem ki Mayk, deli olacağım ...

Saçlarını okşayan elimi tutarak yanağına bastırdı. İki kere:

— Deli olacağım, deli olacağım! diye mırıldandı.

Sonra beni kendisine doğru çekerek yalvardı:

— Beni kurtar, Mayk, sen kuvvetli bir erkeksin, ne olur beni kurtar. ..

İkimiz de sanki aklımızı kaybetmiştik. Karşı durulmaz bir itilişle birbirimize doğru adeta sürüklendik. İhtiraslı bir öpüşle dünyayı, ölümü, her şeyi tamamıyla unuttuk.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Mezardan Gelen Mektup

I

Gözlerimi açtım. tik işim saate bakmak oldu. Bire geliyordu. Kora hâlâ uyuyor. Yüzü, vücudu o kadar güzel ki. .. Hele vücudu o kadar mütenasip ve diri ki, bir an duyduğum pişmanlık hemen dağıldı. Harap vücutlanmızla perişan ruhlarımızın bir başka hisle yaşattıkları emsalsiz zevk saatlerini hatırladım. Şu anda dünyanın en bahtiyar erkeklerinden birisiydim. Dav'ın ve zavallı Belmon'un hatıralar vız geliyordu. Sitella'nın güzelliği ile Velda'nın hudutsuz şefkati umurumda bile değildi. lnsan Kora gibi bir kadınla bir kere sevişti mi dünyayı sahiden unutuyor. Dünyanın böylece unutulması da saadet denilen şeyin ta kendisi. Bu muhakkak.

Yavaşça kalktım. Gürültü etmeden giyindim. Bir sigara yakarak rahat bir çocuk uykusuyla uyuyan bu harikulade kadını seyre daldım. Çıplaklığında hem garip bir hayasızlık vardı, hem de tarifsiz bir masumiyet ...

Graff denilen namussuz haydudun yumruğuyla çürümüş sol gözü güzelliğinden hiçbir şey eksiltmemişti. Bu kadın bahtiyar olmaya layıktı. Bunu temin için elimden geleni yapmaya yemin ettim.

Bu milyon işinde taraflardan birisini, belki de en tehlikelisini ortadan kaldırmıştım. Daha doğrusu bu işi Kora ile başarmıştık Şimdi geriye, parayı

bulmak, O'Grandi isimli ahlaksız herifle tehlikeli Sitella'yı zararsız hale getirmek kalıyordu.

Genç ve fakir bir avukatın kimsesiz dul karısına, eşi bulunmaz sevgilime, milyonları getirmeliydim. Kız, hayatının sonuna kadar para sıkıntısı çekmeden emniyet altında yaşamalıydı. Buna hem layıktı, hem de bunu alnının teriyle haketmişti.

Hayatımı kurtardığı için duyduğum minnet, geçirdiğimiz tadına doyulmaz aşk gecesiyle yüz misli artmıştı.

Sevgilimi uyandırmaya kıyamadım. Bir küçük kağıda iki satır yazdım. Hiçbir yere çıkmamasını rica ettim, kendisine yemek getireceklerini bildirdim.

İlk işim Velda'yı telefonla aramak oldu. Kız yazıhanedeydi. Yani sapasağlamdı. Bugün uğramayacağımı söyledim.

Bir gazete satın aldım. Birinci sahifedeki büyük başlıkları ve resimleri görünce gözlerime inanamadım. Dün gece New York'ta kıyamet kopmuş, senelerdenberi emsaline rastlanmayan bir hesaplaşma vuku bulmuştu. Gazete, eski Şikagolulardan Graff ile O'Grandi'nin eski bir mesele yüzünden vuruştuklarını yazıyordu. Verilen tafsilata göre: O'Grandi muavinlerinden birisini eski düşmanının inine saldırtmış. Adı henüz bilinmeyen bu herif büyük bir cüretle tek başına Graffi kendi karargahında haklamış. Ayrıca "Otel" adıyla anılan batakhanenin namlı haydutlardan biri olan kapıcısını da temizlemiş. Bu işi, bizzat Graffin çetesine mensup birisinin yapması ihtimali de varmış. Çünkü herifin en güvendiği üç silahşörü -yani Folker, Mom ve Vik denilen serseriler- ortadan kaybolmuşlarmış.

Fakat O'Grandi'nin de, şahane villasında sabaha karşı delik deşik edilerek öldürülmesi işleri kanştırıyormuş.

Gazetede Sitella'nın hem resmi vardı, hem de cinayetin nasıl işlendiğine dair anlattıkları. . . Kadını temizlemediklerine adeta sevindim.

Park Row'un köşesindeki Gracchi kahvesine girerek bir köşeye oturdum. Bir sandviçle bir bira istedim.

Keyiflenmiştim. O'Grandi denilen hayduttan bu kadar ucuz kurtulduğumuza sevindim, "Temizlik olur ama bu kadar mı olur?" diye sırıttım.

Şantajcı ressam Mülligan'ın gebertilmesi henüz gazetelere aksetmemişti. Pat'ın bir şeylerden şüphelendiği belli...

Şimdi benim için hedef bire inmiş ve basitleşmişti: Sahipsiz paraları bulup meşru mirasçısına teslim etmek. ..

Gece Kora'dan da bazı şeyler öğrenmiştim.

Dav umumiyetle küçük paralarda cimri değilmiş. Fakat her zaman eline geçecek ilk büyük fırsattan istifade edeceğini, bu fırsatı kaçırmamak için her şeyi, hattâ ölümü bile göze alacağını söylermiş. içkiye iptila derecesinde düşkün olduğu, fakat fazla içmeye de dayanamadığı malum ... Kadınlara karşı da zayıfmış. Bunu rezalet derecesine asla çıkarmazmış ama bir nevi spor. saydığı muhakkak.

Kora kederle gülerek

— Teniste birisini yener gibi, demişti, bu işi zeka zekaya yapılmış bir maç, kadını razı etmeği kendi üstünlüğünün ispatı gibi bir şey sayıyordu. Dünyada böyle erkekler oluyor Mayk, siz bunlardan değilsiniz inşallah ...

Vaziyet böyle olduğuna göre uygunsuz düşen noktaları tespit edelim ki, meçhuller meydana çıksın, bu meçhullerin nasıl aydınlanacağı düşünülebilsin.

Dav eline ilk geçen fırsatta büyük bir para vurmaya karar vermiş, bu fırsatı bulmuş ve parayı vurmuş diyelim.

O zaman tıpatıp böyle mi hareket ederdi?

Dav harp görmüş, tehlikeler içinde senelerce yuvarlanmış bir insan sıfatıyla tehlike karşısında tetikte bulunmak lüzumunu aklıyla değilse bile hisleriyle kabul edecekti.

O zaman fazla içmeyi bırakması, kalabalıklara kanşmaktan çekinmesi, hayatını korumak için küçük büyük bütün tedbirlerden hiçbirini ihmal etmemesi lazımdı.

Halbuki hiç de böyle davranmadı. Bilakis adeta intihar eder gibi hareket etti. Parasını aşırdığı heriflerin şakaya gelmez olduklarını bilerek böyle yapması bir suretle izah olunabilir: Hayatına değer vermiyordu. Hayatına değer vermeyen bir insan milyonu ne yapacak? Yaşamak istemediğine göre neden para çalıyor? Avukat olarak kendisine verilen bir işde hile yaparak bütün mesleğini ve mesleği ile beraber istikbalini neden tehlikeye atıyor?

Diyelim ki şimdi bilmediğimiz bir sebepten dolayı yaşamaktan usandı. Basıp giderken kansına bir dünyalık bırakmak istedi. Halbuki kadının paradan haberi olmadığına eminim. Sonra böyle bir parayı sevdiği bir insana bırakmaya kalkışmak onu da düpedüz tehlikeye atmak olmaz mı? Nitekim kadıncağızın öldürülmesine kıl kalmadı mı?

Şu halde yaşamaktan usanmak da, parayı sadece kansı için alıkoymuş olmak da bahis konusu değil. .

Geriye milyoner olarak yaşamak hırsı kalıyor. Beni de imdadına bu sebepten çağırdı. Çağırdı da meselenin iç yüzünü neden açmadı? Neden beni O'Grandi denilen herifle tanıştırmak istedi? Bundan ne kazanacaktı? Ben herifi, aldatıp oyalayacak mıydım? Böyle bir işe yanaşmayacağımı bu bizim divane oğlan neden kestiremedi? Dünyanın en tehlikeli batağına gırtlağına kadar gömülmüşken ressamla kavga çıkarmak neyin nesi?

O gece üzerinde silah bulunmadığına yüzde yüz eminim. Harp görmüş bir insan silahını çok zor. terkedebilir Kaldı ki bunun hayatı da tehlikede ve fazladan silah taşımak müsaadesi de var. Hasılı esaslı bir şey keşfedemedim.

Dalgın dalgın düşünürken balo gecesi bana söylediği sözleri kelimesi kelimesine hatırlayıp üzerlerinde durmak aklıma geldi.

Oğlan aynen şunları söylemişti:

“Vaziyet berbat! Benim hayanın tehlikede oğlum, senin haberin yok!”

“Karı hastalandı apansız. Hastalandığından gelmedi. Halbuki seninle tanışmayı pek istiyordu. (Nesini tanıyacaksın? Köpoğlusunun biri. Sen ömründe hiç köpoğlusu görmedin mi?) dedim. İyi demiş miyim?”

Üçüncüsü daha garip:

"Sen hayatında bir kere olsun İncil okudun mu?”

Bu sözlerden ilk ikisini evirip çevirdim. Şüpheli bir tarafını göremedim. Üçüncüsü sahiden garip. Sahiden garip ama Dav bunu söylediği sırada iyice sarhoşlamıştı. Sarhoş kısmı ağzına geleni söyler.

Biraz daha daldım. “Haltediyorsun Mayk," dedim “sarhoş kısmı her zaman ağzına geleni söylemez. Çok ehemmiyet verdiği, günlerdir kurduğu sözü ağzından kaçırır.”

Peki! Bu laftaki garabet? İNCİL kelimesinde olsa gerek. İNCİL, yani bildiğimiz din kitabı.

Birdenbire gözlerimi kırpıştırdım. Yüreğim hızlı hızlı çarpmaya başladı. Japon cephesinde, bir aralık bir İNCİL lakırdısı geçtiydi. Nerede geçti, neden geçti?

— Garson bira yetiştir! Hey, bana bira gelsin! diye adeta bağırdım.

Herif birayı koşturdu. Bir dikişte bardağı tükettim .

— Tazelensin şu! Bira yok mu? diye tekrar haykırdım.

İNCİL lafı geçti. Hem de bizim Dav’la aramızda geçti. Bir din münakaşası mı? Fala mı baktıktı? Misyonerlerin askerlere küçük İncil ciltleri dağıttıkları sıraya mı rastladı? Bu İNCİL lafı bir sıraya rastladıydı ama şimdi gel de çıkart çıkartabilirsen.

Düşündükçe beynim zonklamaya başladı. Tamamıyla unuttuğum, birisi hatırlatmaya çalışsa da hatırlayamayacağım bir sürü lüzumsuz vaka, söz, hareket, münasebetsizlik aklıma geliyor da İNCİL meselesi gelmiyor.

Bu sırada, içeriye iki kız girdi. Tezgahta durup birer dondurma aldılar. Koltuklarında gazeteler, mecmualar. ..

Birdenbire beynimde bir ışık yandı. Bu ışıkla kabı yırtık bir polis romanı gözümün önüne geldi.

Biz, japon cephesinde boyuna polis romanı okurduk. Tamam! İNCİL meselesi böyle bir kitapta olacak. .. Düşüncemin burasında bütün kanım beynime hücum etti.

“Hay Allah belanı versin! Allah senin belanı versin emi?”

Bu bedduayı kendime değil, Dav'a okuyordum. Hayvanlığın bu derecesi ne görülmüştür, ne de işitilmiş ... Ya ben hatırlamasaydım. "Aklımdan çıkmayacağına senin elinde senedin mi var hayvan?"

Japon cephesinde bir kitap okumuştuk. Polis hikayeleri kitabı. Muhtelif mecmua ve gazetelerde neşredilmiş polis hikayeleri arasında müsabaka yapılmış, bu müsabakada derece alan hikayeler bir kitapta toplanmış.

Sivilken böyle hikayeler uyduran bir başçavuş arkadaş anketimsi bir şey yapmıştı da birinciliği Dav'la beraber benim de oy verdiğim bir hikaye kazanmıştı.

Hikayenin ana planı şu: Marifet, bir şey çalmakta değil, onu bulunmayacak bir yere saklamakta ... (Hikayedeki herif çaldığı paraları kamp papazının bir saniye bile yanından ayırmadığı Incil'in kalın cildi arasına sokup saklıyor.) Marifet: Hırsızlık gibi kaba ve adi bir zanaatı psikoloji ilmiyle atbaşı yürütmekte ... (Hikayenin kahramanı olan hırsız bu işde papaz efendiye ve Incil'e karşı halkın duyduğu saygı ve itimadı kullanmış.)

Şu halde bizim rahmetli divane oğlan "Sen hayatında hiç Incil okumadın mı?" sözüyle bana bunu hatırlatmak istedi. Yani peşine takılıp kanlara bata çıka kovaladığım işin esrarı bir İncil kitabının kabına saklanmış olmalı.

İyi ama dünyada kaç milyon incil bulunduğunu bu herif hiç düşünmedi mi?

Bir sevinç kasırgası içine düşerek saçmaladığımı derhal anladım. Oğlan (İncil) deyince Papa'nın her sabah okuduğu hususi Incil'i kastetmedi ya ... Bu İncil ya kendi evinde, yahut yazıhanesinde, yahut noterine bırakılmış, veyahut da katibesine teslim edilmiş olabilir.

— Haaayyyttt! diye bir nara vurup camlan zangırdatmamak için kendimi zor tuttum.

Masaya bir miktar para atarak dışarıya fırladım. Şapkamı sallayarak ilk boş taksiyi çevirdim, içine atladım.

— Sür kardeşim, diye bağırdım, sür anasını satayım ... Sür ki hele...

— Nereye gidiyoruz?

— Dav'ın yazıhanesine ... Pat'a gidecek değilim ya...

— Hangi Pat?.. Dav dediğiniz kim?

— Pardon oğlum! Pardon iki gözüm, çek bakalım...

Adresi verdim. Yazıhaneye varınca:

— Dur hele! Sakın savuşayım deme haa ... diyerek dışan uğradım. Merdivenleri üçer dörder çıktım. .

Kapıda beni hiç aklıma getirmediğim bir vaziyet karşıladı. Savcılık mı, yoksa Sorgu Yargıçlığı mı, yoksa bizim Pat olacak budala mı, her kimse bu kapıyı mühürlemiş.

Zerre kadar tereddüt etmeden yüklendim. Kanadı çatır çatır arkasına dayadım. İçeri girdim. Her şey olduğu gibi duruyordu. Daha doğrusu her şey altüst. . . karmakanşık ...

Üzerimdeki heyecanı bir sigara içerek biraz yatıştırdım. Telaş etmeden bütün kitaplan elden geçirdim. Yalnız İncil aramıyordum. Ciltleri arasına bir şey yerleştirilebilecek bütün kitapları tarıyordum. Bu araştırma kırk beş dakikadan fazla sürdü. Bereket rahmetli oğlanın fazla kitabı yoktu.

Köpoğlusunda Incil'in ufak büyük hiçbir nüshasının bulunmadığına iyice kanaat getirdikten sonra iş yaptığı noterin adresini kaydettim. Rezelerinden söktüğüm kapıyı tekrar yerine takıp yürüdüm.

Şoföre bu sefer Belmon'un adresini verdim.

Kızın odasındaki araştırma daha kısa sürdü. Zavallının kitaplığında dört beş tane aşk romanıyla beş on tane polis romanından başka bir şey yoktu.

"Dav'ın evine gitmeden evvel Kora'ya telefon etmek mi, etmemek mi doğru?" diye düşündüm. Kadını beyhude yere ümide düşürmek manasız olacaktı.

Dav'ın evinin arka kapısını açmak da pek zor olmadı. Şofördeп aldığım ince Ingiliz anahtarı bu işi komşulan ayaklandırmadan başardı. İçeri girdim.

Kütüphanede ilk gözüme ilişen kitap İncil oldu.

— Tamam! diye hırlayarak cilde saldırdım. Her tarafını parçaladım. içinden hiçbir şey çıkmadı.

Şapkamı enseme atarak etrafa ümitsiz ümitsiz baktım. Camekanlı dolaplarda duran bir sürü cildi eseri mahvetmekten başka çare kalmıyordu. Ansiklopediden işe giriştim. Ortalığın iyice karardığını bile fark etmeden tam iki saat uğraştım. Bazen kitaplara karşı müthiş bir öfke duyuyordum, bazen sonsuz bir acıma...

Son kitabı -pek kıymetli' olması lazımgelen bir ender Don Kişot cildini- bir operatör soğukkanlılığıyla paraladıktan sonra saklanan şeyin burada olmadığına inandım.

Day'ın gelmişine geçmişine, o hikayeyi yazanın sülalesine, kitap haline getirenin ervahına, kendi kendimin ecdadına ve ahfadına söverek dışan çıktım.

Otomobile, belim yorgunluktan kopmuş girdim.

Şoför:

— Nereye çekiyoruz? diye sordu.

— Tövbe yarabbi! &la mısın be herif! diye gözlerimi devirdim.

Ürktü.

Saatime baktım. Yediye geliyor.. Birden aklıma şantajcı ressamın telefonuyla randevulaştığım Lidya isimli kan geldi.

— Çek Tam Tam'a, çek haydi! diye bağırdım.

— Tam Tam mı? diye ürkek ürkek sordu.

Sonra başka bir şey hatırlayarak:

— Dur be herif! Çek denilince hemen çekivermek mi lazım? diye gürledim, Tam Tam denilen batakhanede benim sekizden evvel ne işim varmış bakalım. Notere çek!

— Hangi notere?

Şoförün aptalına düştüğüme iyice kanaat getirerek büsbütün azdım. Noterin adresini verdikten sonra bir de sunturlu küfür savurdum.

Şoför:

— Bizi mi kalaylıyorsun ağabey? diye diklendi, karıyı zamparasıyla bastıramadınsa kabahat bizim mi?

Baktım herif de artık kızmış. Duymazdan geldim.

Noter kakavan bir ihtiyardı. Laf anlamaz bir ihtiyar ki öldürmekten başka çare yok.

— Kimsin? Nesin? Necisin? Burada işin ne? Dav senin neyin olur? Incil nasıl İncil? gibi bir sürü ahret sualiyle beni adamakıllı bunalttı.

Nihayet bin zorlukla kendisine böyle bir lncil emanet edilmediğini lütfen söyledi. On beş dakika daha uğraşarak başka bir kitap da bırakılmadığını anlayabildim.

Şoföre bu sefer kibarca:

— Oldu aslanım, dedim, haydi beni Tam Tam'a bırakıver.

Bahşişi görünce yüzü güldü:

— En iyisi budur kardeşim, dedi, boşarsın gider. Kaltağın peşinde bugün helak oldun. Sana yüreğim acıdı.

— Mersi canım.

İçeri girdim.

Buralarını bilirsiniz. Kibarlığa düşkün dangalaklar için kurulmuş "Lüküs" yerler. Duvarların yarısı meşe tahtasıyla kaplı, yarısı yaldızlı-yıldızlı kumaşlarla ... Aplikler ışık versin diye değil, loşluğu artırsın diye yakılıyor. Masalar, iskemleler hep acayip şekillerden seçilmiş. Buraların işlemesi de gece yarısından sonra başladığı için kimsecikler yok. En kuytu köşede bir kadıncağız bir mecmuaya dalmış.

Hiç tereddüt etmeden üstüne yürüdüm. Biraz yaklaşınca Matmazel Lidya'yı derhal tanıdım. Brodvan'ın bilmem hangi tiyatrosunda en körpe ve en güzel artist. Yeni parlıyor. İkinci piyesi sekiz aydanberi afişte. Erbabı bu kızda ne bulmuşsa bulmuş. Tesadüfen göz attığım tenkid yazılan hep bir ağızdan: "Çok uzaklara gidecek, çok uzaklara ..."' deyip duruyor.

Böyleleri şantaj için aranıp da bulunamayacak şeyler. "Aman sanat istikbalim mahvolmasın" diyerek paralarıyla beraber kendilerini de

tereddütsüz verirler.

Karşısındaki boş iskemleyi çekip oturdum. Gözlerini hayretle açarak bir an yüzüme baktı. Sonra fena halde ürktü.

Gazeteler ressamın geberdiğini henüz yazmadıklarından neye uğradığını şaşırmıştı:

— Kimsiniz, benden ne istiyorsunuz? diye sordu.

— İsmim: Mayk Hammer, dedim, zanaatım: Hususi Polis Hafiyeliği. .. Size müjde vermeye geldim meleğim!

— Müjde mi? Ne müjdesi?

— Mülligan denilen namussuz geberdi ...

— Geberdi mi? Ne demek?

— Geberdi, geberdi demektir. Yani nalları dikti. Yani cehennemi boyladı.

Bir an sevinecek oldu. Sonra elini ayağına götürerek:

— Aman yarabbi! diye inledi.

— Ne var'? Sevinmediniz mi? diye sordum.

Bu sefer suratıma korku, nefret, ümit, tereddütle, yani her çeşit beşeri hisle baktı.

— Şantajcı cavlağı çekti yavrum, dedim, sizin de artık hiç kimseden korkunuz kalmadı.

— Resimler? .. O rezil şeyler...

— Hepsi bende... Hepsi emniyette ... Hiç meraklanmayın.

— Size güvenebilir miyim? Benden para istemeyecek misiniz? Para getirmiştim halbuki ... Bulabildiğim kadarını getirmiştim. Size iki bin dolar verebilirim.

— Saçmalıyorsunuz. Piyes ezberlemekten baş kaldırıp gazeteleri gözden geçirmiş olsaydınız kiminle, nasıl bir adamla konuşmakta bulunduğunuzu anlardınız. Size resimleri, her şeyi iade edeceğim. .

— Haydi versenize ... Verin Mister ...

— Hammer ... Dostlarım kısaca Mayk derler.

— Mister Hammer size ebediyen minnettar kalırım. Size ebediyen ...

— Bırakın bu boş lafları ... Herif foto-montaj mı yapıyordu?

— Tabii foto-montaj. Başka türlü olabilir mi? .

— Neden mahkemeye vererek hakkından gelmediniz?

. . — Bir kere foto-montaj gayet ustalıkla yapılmıştı. Mütehassıslardan bir kısmı foto-montaj olduğunu kabul etse de bir kısmının içinde şüphe kalabilirdi. Sonra böyle bir şeyin duyulması bile beni mahveder. İmkanı mı var? Rica ederim Mister Hammer, istirham ederim verin şunları. Size iki bin dolan derhal öderim. İsterseniz gelecek ay ...

— Saçmalıyorsunuz.

— Hani, neredeler? Resimleri versenize ... Resimleri almadan nasıl inanabilirim?

Ağlamaya başladı. Dalgalı gür saçlarına, dolgun göğüslerine, geniş kalçalanyla uzun ve muntazam bacaklarına rağmen sarışın bir kız çocuğuna benziyordu. Omuzlarını sarsarak hıçkırırken seyrine dayanmak mümkün değil.

— Susun rica ederim, diye adeta yalvardım, eğer acele işiniz yoksa hemen gidelim. Resimleri de, filmleri de derhal vereyim.

— Derhal! diye ayağa kalktı, haydi gidelim. İstirham ederim hemen gidelim.

— Gideriz, kolay. Bu gece onların küllerini havaya savurduktan sonra yatağa gireceksiniz. Namusum üzerine yemin ederim ki bu böyle... Yüzüme yalvaran bakışlarla bakıyor, inanmak için kendini zorluyordu.

— Rica ederim, oturun, dedim, oturun da biraz heyecanınız geçsin. Soğuk bir şey içelim! O kadar yorgunum ki sormayın.

— Kız tereddütle oturdu.

Gözlerini kırpıştınyor, bir şey hatırlamaya çalışıyordu. Nihayet yüzüne bir aydınlık geldi:

— Şimdi hatırladım sizi Mister Hammer, dedi, siz Dav'ın yakın arkadaşı değil misiniz?

Az kalsın yerimden sıçrayacaktım:

— Dav'ın mı? Siz Dav'ı tanıyor musunuz?

— Tabii tanıyorum. Sizin asker arkadaşınızsa benim de çocukluk arkadaşım. Biz Dav'la beraber büyüdük. Ölümüne öyle üzüldüm ki. .. Arada bir buluşur dertleşirdik Cephedeyken ona sık sık yazardım. Zaten o namussuz da beni Dav'ın bürosunda görüp tanıdı.

— Hangi namussuz?

— Mülligan olacak rezil! Bana münasebetsiz şeyler teklif etti. Ben razı olmadım. Bu sebeple şantaj yapmaya başladı.

— Dav'ın şantajdan haberi var mıydı?

— Elbette vardı. Öfkeden deliye döndü. Herifi geberteceğinden korktum da Doroti'ye hemen yazdım. Dav'ı bizim Doroti'mizden başkası zaptedemez ki.

— Doroti kim?

— İşte buna şaştım. Dav size kızkardeşinden hiç mi söz etmedi? Bu sual kafama bir balta gibi indi. Sanki kafaını ortadan ikiye ayırdı da içersine güneş ışığını dolduruverdi.

— Hay Allah benim belamı versin! diye bağırmışım, Allah beni kahretsin!

Aynı zamanda zıplayıp kalktığım için kız adeta korktu.

— Adresi? diye ıslıklı bir sesle boğuk boğuk sordum.

— Adresi mi? Ne oluyorsunuz kuzum? Doroti'nin adresi mi? Newak'da oturuyor.

— Benimle gelir misiniz? Benimle beraber ...

— Elbette gelirim. Bu gece serbestim. Rolüm yok. .. Ne var Mister Hammer?

— Gevezeliği bırakın ... Hey bakar mısınız?

Ceplerimi yırtar gibi para aradım.

Dav'ın hayatında, kızkardeşi Doroti'nin -Doroti galiba yirmisine ya bastı, ya basacak- ne büyük yeri olduğunu nasıl da unuttum hayvan gibi. ..

Kızı kolundan tutup sürükledim. tik taksiyi çevirdim.

18 kilometrelik mesafeyi bitirinceye kadar hep düşündüm. Newak'da Lidya'nın verdiği adrese dayandık Merdivenleri dörder dörder çıktım. Kapıyı çaldım.

Siyah elbiseli bir genç kız açtı:

— Kimsiniz, ne istiyorsunuz? diye sordu.

— Ben Mayk Hammer'im, dedim, Dav size bir şey bıraktı mı? Çabuk. ..

— Elbette bıraktı. Buyurun Mıster Hammer ... Eğer siz cumartesi akşamına kadar gelmemiş olsaydınız, mektup yollayıp ben çağıracaktım.

— Siz mi çağıracaktınız?.

— Tabii. Zavallı ağabeyim böyle söylemişti.

II

“Sevgili dostum,

Bu mektubu aldığın zaman ben çoktan ölüp gitmiş olacağım. Bu ölümü ben kendim istedim. Çok düşündüm. En temizi bu... Sen buna istersen (intihar) de. Başka çare yoktu Mayk, başka çare kalmamıştı.

Biz ikinci Cihan Harbi artıkları ölümü kanıksadık. Harbin bize yaptığı en büyük fenalık bu oldu. İnsanoğlu bu dünyada hayatı mutlaka sevmelidir. Buna mecburdur. Hayatı sevmek gayretinde, parıl parıl iyimserlik var. İyimserlik ise yaşamayı haketmek, namuslu insan olmak haysiyetine gururla bağlı bulunmak demek.

Bu işi başka türlü de halletmek belki mümkündü. Vefakar beylik tabancamı zaman zaman ve ciddiyetle düşünmedim değil. Bunu icabında nasıl kullandığımı da sen herkesten iyi bilirsin. Fakat adam öldürmekten nefret etmiştim . Haklı da olsam bunu bir türlü göze alamadım. Birçok adam öldürdük Mayk, buna mecbur kaldık. Elvermez mi oğlum? Bu pis işi uzatıp durmakta ne mana var?

Şimdi mektubun burasında suratını buruşturacağını biliyorum. Maymun suratını buruşturacaksın da, köpoğlusu, “Saçmalıyor bu oğlan” diye homurdanacaksın. Hiç umursamıyorum. Sen başka türlü bir herifsin, ben başka türlü bir aptalım. Aptallığım, Kora’yı deli gibi sevmemle başladı.

Ölüm halinde yaralanmış bir erkek iki misli, on misli aptal oluyor. Onu hastanenin katı ve ruhsuz dekoru içinde bir melek zannetmekle ilk büyük hatayı işledim. Ama kim olsa aldanırdı Mayk, seni bilmem, fakat erkeklerin yüzde doksan dokuzu aldanırdı. Yüzde biri de aldanmaya can attığı halde akıllı oldukları için bu işi beceremezlerdi.

Yıldırım gibi evlendik. Nekahet devrinde yaşadığım emsalsiz aşk ve şefkat hayatını ölüme beraber götüreceğim. Bu suretle dünyada ondan daha kıymetli iki şey bırakmış oluyorum. Birisi kızkardeşim Doroti, öteki de

senin buruk bir içkiye benzeyen, ruha temizlik, yüreğe kuvvet veren tuhaf dostluğun...

Sulh olunca derhal avukatlığa başladım. Karım ve kızkardeşim için başkalarından on kere fazla çalışmaya mecburdum. Bu sebeple önceleri hiçbir şey farkedemedim. Zaten işler saklanmaz hale gelmemiş olsalardı, karıma bu rezillikleri asla konduramayacağım için hayatımın sonuna kadar da farkedemezdim.

Gözümü açan Lidya oldu. Lidya'yı bu mektuptan sonra seveceksin. Seveceğine, daha doğrusu sayacağına eminim.

Kora, bir melek görünüşü altında müthiş bir canavar ruhu ve hudutsuz bir namussuzluk saklıyordu. Bunu kolayca saklıyordu Mayk, nefes almaktan kolay saklıyordu.

Hakikaten uzun zaman inanmak istemedim. Nasıl inanılır?

Karım aynı zamanda birkaç erkeğin metresiydi. Bunlar-. dan birisi şartajcı ressam Mülligan, ikincisi meşhur gangsterlerden Graff. . . .

Karım bu iki namussuzla yalnız yatmıyor, onların her çeşit hergeleliklerine isteyerek alet oluyordu. Bu alet oluştan zevk aldığına da eminim. Kendisini hiç kimse zorlamadığı halde insanlara fenalık etmekten, onları ıstırap içinde kıvrandırmaktan zevk alıyordu.

Zaman zaman Graffin batakhanelerinde müşterilere çıktığını, körpe delikanlıları beyaz zehire alıştırdığını, kumarda soyulacak enayileri tavladığını kati delillerle tespit ettim. Daha beteri ressam Mülligan'ın şantaj işlerinde kullandığı hayasız fotoğraflara canlı modellik ediyordu. Hele buna iyice kanaat getirdikten sonra deliye döndüm.

Ne yapacağımı düşünüp dururken kız kaçırma işi vuku buldu. Bu işi Graffin ortağı vasıtasıyla bana Kora'nın getirdiği muhakkak.

Beni öldürmeye karar verdiği de muhakkak. .. Fidye parası bendeyken o zaman sana, önüne geçmeye çalışırsın diye açmadığım planı kurdum. Para ortadan kaybolunca evvela beni temizlemekle işe başlayacaklardı. Sonra da kıran kırana bir boğuşma sürüp gidecekti.

Haydut kırımı bir yere gelip takılırsa sonunu senin tamamlayacağını düşünerek seni de bu işe karıştırdım.

Nasıl, nerede, hangi silahla öldürüleceğimi bilemiyordum. Fakat mutlaka öldürüleceğimden şüphem yok. Şekli ne olursa olsun, tetiği kim çekerse çeksin, beni karım dediğim Kora adlı dişi canavar öldürmüş olacak. Buna katiyen inan.

Elime geçen iki milyonu nerelere pay ettiğimi ilişik listede sana bildiriyorum. Vasiyetnamemi tatbike memursun.

Bu işin malum sebeplerle resmiyete sokulmayacağını biliyorum. Binaehaleyh zorluklarla karşılaşmayacağını umarım.

Gözlerini öperim kardeşim. Namussuzlar gücün yettiği kadar gebertmeye devam et. Yolun açık olsun.

Dav”

Mektubun sonuna doğru Kora’nın elleri titremeye başlamıştı. Fakat kadının asap kuvvetine gene de hayran oldum. Son satırlara kadar kılı kıpırdamamıştı. Yüzüne bir çeşit dehşet ve nefret hissiyle, nefesim tıkanarak bakmaktaydım.

Mektup bitince gülümseyerek bana uzattı:

— Deli! dedi, delirmiş gördünüz mü? Hiç de şüphelenmedim Mayk. .. Halbuki doktor söylemişti. Aldığı yaranın çok tehlikeli olduğunu, sinir sisteminde bozukluklar meydana getirebileceğini o zaman söylediydi. Doğruymuş.

— Resimler elimde Kora, dedim, resimleri tetkik ettim. Hepsi senin vücudun.

— Tesir altında kaldın da ondan. Böyle resimlerde çirkin bir vücut kullanılacak değil ya ... Güzel vücutlar dersen hepsi birbirine benzer.

— Dav'ı ezen otomobili buldum. Daha doğrusu bu otomobilin cinayetten üç gün evvel Mülligan namına senin tarafından satın alındığını tespit ettim. Dav’ı kapının önünde sızmış bulunca derhal otomobili çıkardın. Oğlanı içine attın, bir tenha yere götürüp ezdin, sonra da arabayı sahillerin yüksek

yerlerinden birinden suya attın. Ressamı öldürmene sebep de bu otomobil işinden yakayı ele vermen korkusu ...

— Bunları söylemeye yüreğin nasıl razı oluyor Mayk? Seni mezardan gelen bir mektup altüst etti. Bana hakaret ediyorsun, fena halde de yanılıyorsun.

— Graffin batakhanesinde tahkikat yaptım. Her şey meydana çıktı. Beyhude çırpınıyorsun sevgilim, beyhude ... İki milyonu alıp savuşacaktın. Graffin mahzeninde bana numara yaptınız. Hayatımı kurtarmak, benimle yatmak suretiyle emniyetimi kazanmayı, bu yoldan milyonları ele geçirmeyi kurdun. Dav tuzağı iyi kurmuş. İlmeğin boğazına onun tarafından geçirilmiş olduğunu nasıl da farkedemedin. Daha beteri paraların mühim bir kısmını çoktan hayır cemiyetlerine göndermiş. Bir kısmını kızkardeşine, bir kısmını da Lidya'ya bırakmış.

— Senin ücretin yok mu?

— Var. Bana yirmi beş bin dolar ayırmış.

— Sadaka ...

— Biz fıkara olduğumuzdan sadaka da sayılabilir şekerim.

— Aptallık ediyorsun, bir delinin deli kafasından çıkmış müthiş bir oyuna geliyorsun. Dav'ın deliliğini sana ispat edeceğim. lster misin?

— Nasıl?

— Bana da hemen hemen aynı mahiyette bir mektup bırakmış. Öldükten sonra yazı masasının üzerinde buldum. Orada da bana kızkardeşinin ahlaksızlıklarından bahsediyor. Elinde deliller olduğunu yazıyor. Göstereyim mi?

Kora şu anda dünyanın emsalini görmediği derecede güzeldi. Yüzüne dikedik bakarak:

— Göster! dedim, haydi göster bakalım.

Vücudunu kıvrandırarak sükunetle yürüdü. Gözlerimi kıstım. Seyri bile harikaydı. Geçirdiğimiz unutulmaz aşk saatlerini hatırladım. Belkemiğim seyirdi. Yutkundum. Elimi ceketimin sağ yan cebine soktum.

Küçük bir çekmeceyi açtı.

Döndüğü zaman ikimiz de aynı zamanda tetiğe basmış olduk. O sedef kabzalı küçük Brovnik'ini karnı hizasında tutarak ateşlemişti, ben emektar Lüger'imi yan cebimin içinden ...

Sol omzumu sanki bir yılan dişledi. Sade yılan dişlemesi değil, küçük bir çekiçle köprücük kemiğime sanki bir kere vurdular.

Kora sol elini karnına götürmüştü. Küçük Brovnik'i tutan sağ eli aşağı doğru düştü.

Güzel yüzü birdenbire karıştı. Ruhunun bütün çirkefliği bir anda bu yüzdeki kabuk güzelliği sıyırarak meydana çıkmıştı.

Sırtındaki beyaz sabahlığın, Bil'in karısından iğreti aldığı eski sabahlığın kamına gelen yerinde kanlı bir leke büyüyordu.

— Sen isabet ettiremedin sevgilim, dedim, ben yaşayacağım, sen gebereceksin.

Gergin kanuna iki kurşun daha sıktım.

Her kurşunu yiyişte vücudu belli belirsiz sarsılıyordu. Nihayet önce dizleri büküldü, yavaş yavaş çöktü, yüzükoyun yere kapandı.

Silah seslerine koşan Bil'e gülümseyerek:

— Telaşlanma Tek Göz! dedim, şuradan bana bir viski ver.

— Ne oldu? Ne var Mister Hammer, yaralısınız! Bu kadın ...

— Sus ... "Kadın" diyerek kadınlara hakaret etme. Bu düpedüz engerek yılanı ...

Kendimi bir koltuğa attım, dostumun uzattığı viskiyi bir dikişte yuvarladım. Ömrümde, bu cenabetin bu kadar lezzetlisini içmediğime emin olabilirsiniz.

— Pat'a telefon et Bil, dedim, koşup gelsin. Bu herif Polis Şefi olacağına cenaze levazımatı satan bir mağaza açsa milyon kazanırdı. Bunu bir münasip fırsatta kendisine söyleyeceğim.

Bil dişlerinin arasından küfrederek ceketimi çıkarmaya başladı. Yarayı pansuman yapmaya hazırlanıyor.

Omuz başımdaki sızı. ..

“Omuz başını mı dedim? Hayır yalan! Uyduruyorum efendim. Asıl kalbim sızlıyor benim ... Her adam öldürüşümde biraz da kendisi ölen zavallı kalbim ...

Gözlerimi yumdum.

Velcia’nın güzel hayali gözlerimin önüne geldi. Bize parmağını sallıyor.

Beni azarlama sakın kız, diye söylendim, “mektup” derken tabancasını alacağını elbette biliyordum. Çünkü her zaman üstünde gezdirdiği minimini oyuncağı oraya koyduğunu görmüştüm. Aptallık mı bu benimkisi? Elbette aptallık Hamdolsun biz aptalız sevgilim ... Namussuz olup akıllı sayılmaktansa ... Değil mi?

— Vay orospu vay ...

Gözlerimi hayretle açtım.

Hayır, konuşan Velda değildi.

Bizim Tek Göz Bil veryansın sövüyor.

Sırıttım.